Bănuiala

Julia Grice

Intrusul

Se afla în dreptul frigiderului cînd intui prezenţa străină din spatele ei. Nu auzea nimic, avea doar senzaţia că nu era singură şi că cineva respira în apropierea ei.

Se întoarse.

Un bărbat cu chipul acoperit de un ciorap de nailon se afla în bucătăria ei. Trăsăturile străinului păreau deformate. Era un bărbat înalt şi bine făcut.

- Ann, îl auzi şoptind răguşit. Ann, vino la mine.

Cu un strigăt de groază pe jumătate înăbuşit, se dădu înapoi împleticindu-se.

îi ştia numele.

Toate personajele din acest roman sînt fictive. Orice asemănare din punct de vedere fizic sau a numelui cu vreo persoană reală este doar o coincidenţă. Oraşul Clyattville nu există.

Mulţumiri asociaţiei Detroit Women Writers, un grup de adevărate profesioniste, care a sărbătorit nouăzeci şi trei de ani de la înfiinţare în 1993. Aceste femei mi-au devenit prietene, mentori şi profesoare. Aş vrea să-i mulţumesc mai ales Verei Henry, cea care a crezut în talentul meu şi mi-a fost o minunată îndrumătoare.

PROLOG

(,.n cartierul locuit de familii din clasa mijlocie era zarvă. Cîinii lătrau, copiii ţipau, un Harley-Davidson ambalat şi zgomotul traficului de pe bulevardul Woodward formau un constant fundal sonor. O ambulanţă venind dinspre Spitalul William Beaumont se auzea la doar cîteva blocuri distanţă.

Pentru urechile micuţei Stacey Orchitt, în vîrstă de 11 ani, care mergea pe o bicicletă Kmart de culoarea lavandei pe aleea ce ducea la casa mătuşii sale, acest zgomot era cît se poate de firesc; se obişnuise cu el şi abia dacă-l sesiza.

O preocupa mai degrabă să afle unde anume era mătuşa Abby. Mama tocmai îi cumpărase o trusă de brodat şi Stacey ardea de nerăbdare să i-o arate mătuşii sale preferate, o tînără de douăzeci şi şase de ani, care lucra ca asistentă la spital.

Se duse la intrarea din spate a micuţei case şi începu să bată şi să zguduie insistent clanţa. Stacey era o fetiţă subţirică, avînd ochi albaştri, ce păreau uneori prea mari. într-o mînă strîngea coşul mic din care atîmau un material alb şi cîteva lire de aţă colorate.

- Mătuşă Abby! Mătuşă Abby, am adus de brodat! Mama mi-a cumpărat toate culorile şi m-a pus să brodez două pisici! De la Kmart!

Deşi uşa era întredeschisă, şi lăsa să se vadă chiar o spărtură mare pe care Stacey nu o mai zărise pînă atunci - din casă nu se auzi nici un răspuns.

- Mătuşă Abby! strigă fata cu faţa lipită de geam. Pot să intru? Trebuie... vreau să-ţi arăt...

în continuare nu primi nici un răspuns.

Stacey împinse uşa şi simţi un miros ciudat, „ca ambalajul de la pachetul de came, atunci cînd a fost lăsat prea mult timp afară", îşi spuse.

Poate că mătuşa Abby trebuise să se ducă azi la lucru.

Dar era sîmbătă dimineaţa şi ea nu lucra sîmbăta.

Fetiţa trecu şovăitoare pragul. De obicei, atunci cînd era acasă, Abby asculta muzică; îi plăceau Rolling Stones şi Aerosmith. Acum însă, nu se auzea decît bîzîitul cîtorva muşte.

- Mătuşă Abby? strigă fata din nou şi facu un pas spre holul din spatele casei, cu coşul atîrnîndu-i în mîna dreaptă. Păşea cu ochii aţintiţi asupra linoleumului, astfel încît observă cu uşurinţă ciobul. Era de la unul din paharele albastre ale lui Abby. O jumătate de cerc, avînd marginea murdară de sînge.

Stacey privea nedumerită bucata de sticlă. Scăpase oare Abby un pahar pe jos şi se tăiase? Poate avea nevoie de ajutor.

- Mătuşă? încercă ea încă o dată, înaintînd. Holul era plin de haine agăţate în cîrlige de plastic, rufărie împăturită, o pungă cu sticle retumabile şi un vraf de ziare. Stacey băgă de seamă că acel de deasupra avea o fotografie veche de o săptămînă.

Dintr-o dată, se simţi cuprinsă de nelinişte. Atmosfera din casă era... neobişnuită, de parcă mătuşa ei nu mai fusese acolo de luni întregi. Gîndul i se păru absurd deoarece cu doar patru zile în urmă mîncaseră împreună prăjituri cu ciocolată.

Cu paşi mărunţi, ca de bebeluş, începu să-şi croiască drum spre bucătărie, o încăpere micuţă, cu uşile dulapurilor vopsite recent în albastru deschis, culoarea preferată a lui Abby. Spre deosebire de ultima dată cînd fusese acolo, nu se mai simţea mirosul prăjiturilor şi al ciocolatei. Apoi, văzu tăvile ce se aflau încă pe masă, mînjite de unsoare. Una dintre ele zăcea însă pe podea, murdară şi deformată, de parcă Hulk Hogan ar fi îndoit-o cu mîinile lui uriaşe. Observă o pată de sînge pe ea şi una de culoare mai închisă.

Privirea lui Stacey cercetă podeaua, acum acoperită de un amestec de pahare sparte, farfurii, zahăr, frişcă şi un sfeşnic albastru, de ceramică. O dîră curată arăta că ceva fusese tîrît pe acolo. Uşile albastre erau deschise, unele atîmînd în balamale.

Ceva le lovise.

Ceva mare şi îngrozitor.

Stacey încercă să-şi recapete răsuflarea; era prea speriată ca să mai strige. întoarse ochii spre dreapta şi văzu amprenta însîngerată a unei mîini pe canatul uşii ce dădea în sufragerie.

-*Mătuşă... Abby?*

Încercînd să-şi învingă teama, traversă bucătăria îndreptîndu-se spre micuţa încăpere aflată alături. Şi aici totul arăta de parcă un nebun înarmat cu un ciocan ar fi distrus totul - masa ruptă, găuri în dulap şi pe pereţi urme roşii de mîini şi dîre lungi şi subţiri făcute parcă de degetele unei persoane îngrozite.

- MĂTUŞĂ ABBY! MĂTUŞĂ ABBY!

Plîngînd, Stacey fugi în camera de zi. încăperea era intactă, nu distrusă precum celelalte două.

Stacey o apucă pe holul micuţ din faţa dormitoarelor. Camera în care se afla televizorul era la fel cum şi-o amintea,

cu perne micuţe, brodate, aranjate cu grijă. Dormitorul arăta intact - ca acela al unei femei care nu se aşteaptă să i se întîmple ceva îngrozitor. Halatul de baie, agăţat într-un colţ, părea să o ia în rîs; lui Abby îi plăcea la nebunie şi-l purta în fiecare zi, chiar şi în timpul verii.

-MĂTUŞĂ ABBY!

Cuprinsă de panică, fetiţa o luă la goană înapoi. în bucătărie se împiedică de o farfurie spartă, căzu şi se tăie la genunchi. începu să strige în timp ce sîngele îi curgea de-a lungul piciorului:

- MAMĂ! MAMĂ!

Dimineaţa de septembrie răsuna de teama din glasul ei.

Casa era goală.

Abby Tighe se afla altundeva.

- *Băiete,* auzi o voce, *băiete, eşti un nătărău.*

-*Ba nu, tată.*

- *Ba da. Eşti un rahat mic, o insultă la adresa lui Dumnezeu.*

- *Ba nu, ba nu.*

- *Păcătoase,* continuă tatăl; *toate sînt nişte păcătoase, tîrfe păcătoase şi netrebnice.*

Taci, încerca să-i spună băiatul, dar cuvintele i se pierdeau printre gînduri.

- *Trebuie săfie pedepsite înainte ca Dumnezeu să le poată vindeca,* îi şoptea tatăl. *Un păcat! Un păcat! Dumnezeu a creat păcatul! Ştii asta, băiete, ştii ce te-am învăţat, cunoşti adevărul, îl ştii, nu-i aşa, băiete? Nu-i aşa că-l ştii?*

-*Da.*

- *Ştii fiindcă eu te-am învăţat! Dumnezeu este Cel ce a creat, Dumnezeu este Cel ce ia. Da, da, Dumnezeu. DUMNEZEU E TOTUL, BĂIETE, DUMNEZEU ESTE PĂCATUL ŞI PUTEREA. CIOCANUL LUI DUMNEZEU ÎL LOVEŞTE PE PĂCĂTOS ŞI-I ARATĂ DRAGOSTEA LUI NEMURITOARE. CIOCANUL LUI DUMNEZEU ESTE SFÎNT, BĂIETE! AUZI? SFÎNT! SFÎNT!*
- *Da, tată,* zise băiatul, clipind des şi încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

Eici Davis detesta situaţiile neclare. Poate tocmai de aceea se lăsase pradă impulsului şi se hotărîse să meargă pe jos pînă la locuinţa lui Bryan.

Era o seară răcoroasă de septembrie ce începea deja să amintească de ploaia de toamnă şi de Halloween. Luna plină lumina aleea străjuită de copaci, iar sclipirea ei aurie, ca şampania, transforma totul într-un amestec de lumini şi umbre. Casa lui Bryan, alături de altele două, se aflau pe o stradă cu sens unic, toate trei clădirile fiind versiuni ale aceluiaşi concept arhitectonic.

Cici, îmbrăcată încă în costumul albastru de aerobic, se opri la curba din partea opusă a străzii, mirată să-l vadă pe Bryan Wyatt, logodnicul ei, descărcînd un obiect greu din camioneta Aerostar, parcată cu spatele către garaj.

Bryan părea că încearcă să dea jos un covor; acesta căzu pe pămînt şi el îl tîrî pînă în dreptul uşii deschise a garajului. Balotul arăta ciudat, prea gros în centru şi prea greu.

Cici vru să traverseze, dar ceva o facu să se oprească la umbra pinilor ce străjuiau drumul; poate privirea cu care

Bryan cerceta împrejurimile şi strada sau balotul ce te făcea să te gîndeşti la... un trup îndoit din talie.

O persoană învelită într-un covor.

Fii serioasă, îşi spuse, înfingîndu-şi mîinile în buzunarele hainei. *Lumina e de vină. Luna plină îţi trezeşte întotdeauna idei stranii.*

- Bryan! strigă fluturînd mîna. Bry!

Tînărul reuşise să tîrîie covorul prin uşa garajului, şi aceasta începuse să se lase în jos.

Cici ieşi din umbră şi traversă strada, pregătindu-şi deja scuzele. Cei doi se certaseră cu o zi în urmă - nimic serios, dar cum Bryan locuia la doar patru blocuri depărtare, se hotărîse să meargă pînă la el şi să lămurească lucrurile. Ea o luă pe aleea ce ducea spre casă.

Fereastra de la uşa lui Bryan era ornamentată cu lebede şi înflorituri pretenţioase. Lîngă uşă, stricînd întrucîtva efectul, exista un dispozitiv de alarmă.

REACŢIE ARMATĂ, scria pe el.

Cici apăsă pe sonerie, aşteptînd nerăbdătoare ca Bryan să răspundă. îşi putea zări imaginea în sticla uşii - bucle blonde, răvăşite în urma exerciţiului fizic, pometi şi buze pline. Alungă expresia de încruntare şi adoptă o mină senină.

Trecură cîteva minute pînă auzi paşi pe hol şi îi zări silueta. Bărbat înalt, chipeş, în vîrstă de treizeci şi patru de ani, Bryan arăta ca un manechin din catalogul Hudson-Dayton. Avea trăsături frumoase şi energice, iar părul blond îi era tuns impecabil. Bryan păru uimit să o vadă, poate chiar uşor iritat.

- Iubito? Cici? E aproape zece şi jumătate. Cici remarcă faptul că respira mai greu din cauza efortului de a căra covorul.

Poate că ar fi trebuit să sune, nu să vină direct. îl îmbrăţişă

scurt, vrînd să-şi ceară scuze cît mai repede.

- Tocmai m-am întors de la aerobic, îl lămuri în treacăt. N u am vrut să aştept pînă dimineaţă să-ţi dau telefon - trebuia să-ţi vorbesc. îmi pare foarte rău pentru ce a spus Aaron seara trecută. A fost îngrozitor de nepoliticos.

Aaron era fiul ei, în vîrstă de paisprezece ani. Un copil bun, inteligent, afectuos, dulce şi amuzant. Băiatul nu-l acceptase încă pe Bryan - de fapt, mai era mult pînă acolo, dacă voia să fie sinceră cu ea însăşi, mai mult decît şi-ar fi închipuit atunci cînd acceptase inelul de logodnă în urmă cu patru luni.

- M-a făcut dobitoc, remarcă Bryan sec. Sau faţă de prost?

Cici simţi că roşeşte. Inteligenţa şi farmecul lui Aaron dispăruseră parcă fără urmă seara trecută.

- O, Doamne! Te rog, Bry... îmi pare foarte rău. Te rog să-mi accepţi scuzele. Nu ştiu ce altceva să-ţi spun. Te iubesc atît de mult. îţi promit că voi discuta cu el diseară. Nu se va mai întîmpla.

încruntarea lui Bryan dispăru în cele din urmă şi, după cîteva secunde, o luă în sfîrşit în braţe. Rămaseră aşa, sprijiniţi unul de celălalt, trupurile lor potrivindu-se perfect. Cici îl strînse în braţe. Dumnezeule... îl cunoştea de cinci luni şi continua să-l dorească la fel de tare. Trupul bine făcut, mirosul de after-shave amestecat cu aroma pielii uşor transpirate o înfiorară.

- Te iubesc, şopti cu obrazul lipit de umărul lui.
- Şi eu, draga mea, răspunse el pe un ton uşor preocupat.
- Pentru totdeauna?
- Pentru totdeauna, Cic.

Undeva, în spatele lor, una dintre pendulele lui Bryan ticăia uşor. Celelalte se auzeau în camerele de alături, fiecare cu

propriul ritm. După cîteva minute vor anunţa ora exactă, un sunet pe care întotdeauna îl asocia cu imaginea lor făcînd dragoste.

- Se va potoli, îi promise, dîndu-se uşor înapoi. Deocamdată este foarte furios din cauza divorţului. E doar o situaţie temporară, Bryan.
- Sper, zise el dînd din cap.
- Totul se va schimba. Aaron e un copil bun, dar ştii şi tu cum băieţii încearcă să ascundă tot ce simt cu adevărat. Nu mai ţii minte cum era la paisprezece ani? Cum iubeai, cum urai, cum îţi făceai griji pentru toate cele şi te temeai să creşti?

Bryan începu să o sărute pe gît şi puse capăt conversaţiei. Obişnuia să facă asta atunci cînd ea îi vorbea despre ceea ce simţea unul dintre ei. O carte de tip „self-help“ o lămurise că Bryan era tipul bărbatului „închis“. încă se străduia să schimbe acest aspect; era sigură că după ce vor petrece o perioadă îndelungată împreună, va deveni mai deschis. Căsătoria va rezolva multe probleme.

Cîteva minute mai tîrziu, străbăteau împreună bucătăria imaculată, de curînd redecorată. Nici măcar chiuveta de inox nu avea urme de apă sau pete. După cum spusese şi sora ei, Jocelyn, un bărbat în stare să ţină bucătăria atît de curată nu putea să nu fie o partidă bună.

- Cafea? o întrebă el.

Cici îşi privi ceasul.

- O, Doamne, e aproape unsprezece! Nu pot. I-am spus lui Aaron că voi fi înapoi la unsprezece fix. Ţi-ai cumpărat un covor nou? întrebă ea în treacăt. Te-am văzut cum îl descărcai. Te-am strigat, dar cred că nu m-ai auzit.
- A... da, un covor foarte frumos din Kurdistan. Am fost

în Northville azi, la o întîlnire cu cei de la Ford şi după aceea am văzut un magazin de antichităţi pe care nu-l mai vizitasem, aşa că m-am oprit acolo. Aveau un ceas Chauncey Boardman. L-am cumpărat, merge minunat, a fost un adevărat noroc că l-am găsit.

Cici se linişti. Colecţia lui Bryan includea ceasuri, obiecte de argint, puşculiţe, cutii muzicale şi covoare orientale, foarte scumpe.

- Draga mea, spuse ridicîndu-i bărbia şi sărutînd-o uşor pe vîrful nasului, nu te-am uitat nici pe tine. Aveau cîteva broşe foarte frumoase şi ţi-am cumpărat una. Scoase din buzunarul pantalonilor un pacheţel şi desfăcu cu grijă hîrtia. O puma gata să sară, din onix şi argint, cu ochi de ametist se odihnea în palma lui. Un obiect autentic de Art Deco, îşi spuse ea. Parcă era una dintre bijuteriile Ducesei de Windsor.

Lui Cici i se opri răsuflarea de plăcere.

- O, Bryan! Este minunată! Pare atît de reală!
- Dar este reală, zise el zîmbind.
- Adică... încercă să reformuleze rîzînd.

Colegii de la agenţia unde lucra îşi mărturisiseră făţiş invidia stîmită de cadourile lui Bryan. Bijuterii sau flori de trei-patru ori pe săptămînă, gesturi extraordinar de romantice, ca şi cînd ar fi încercat să exprime ceea ce Bryan nu putea face în cuvinte.

- Mi-a amintit de tine, adăugă el încet. Pumele sînt foarte frumoase, la fel ca tine, Cici.

în clipa aceea, pendulele începură să bată ora exactă. Loviturile regulate creau un efect sonor care-i amintea de lumea lui Walt Disney, fermecînd-o de fiecare dată. îi plăcea la nebunie felul în care ceasurile mai mici ţineau ritmul pendulelor, cu tic-tac-uri mai slabe ca şi cînd se străduiau să le ajungă din urmă pe celelalte. Sunetul lor umplea de viaţă casa

lui Bryan.

Cici izbucni din nou în rîs, fericită că se împăcaseră şi că nu va mai exista tensiune între ei.

- Trebuie totuşi să mă duc acasă, zise; i-am cerut lui Aaron să se întoarcă la o anumită oră şi trebuie să mă asigur că mă ascultă. Doar ştii cum sînt copiii.

- Sigur, o aprobă el.

- Bry! Cici se aruncă din nou în braţele lui şi-l sărută. în vîrful picioarelor, se lăsă în voia îmbrăţişării, gîndindu-se cît de norocoasă era.

Oare cîţi bărbaţi ca Bryan existau cu adevărat?

Al naibii de puţini.

Cunoştinţa cu Bryan Wyatt fusese o întîmplare extrem de norocoasă şi se produsese atunci cînd era mai nefericită, cînd era convinsă că nu va mai putea avea vreodată pe cineva alături.

Cu optsprezece luni în urmă, Cici descoperise un chist la sînul drept. Medicul îi spusese că tumoarea era în unul din canalele ce ducea către sfîrc. Asta însemna că în locul operaţiei recomandate de orice revistă destinată femeilor, va avea nevoie de o intervenţie ceva mai serioasă. Slavă Domnului, imediat ce aflase vestea, angajase un specialist în chirurgie plastică să-l asiste pe cel care o va opera. Urmară trei intervenţii ce se soldaseră cu un sîn reconstituit minunat şi care arăta neaşteptat de normal. La sala de gimnastică, se putea dezbrăca alături de tinere de douăzeci şi ceva de ani tară ca vreo persoană să o fixeze mirat cu privirea. Asta însă nu însemnase nimic în ochii lui Tom, soţul ei de cincisprezece ani, care o părăsise exact cînd se afla în spital.

- Este prea deprimant, încercase să se scuze. Nu pot face faţă unui astfel de lucru, iubito. Ştiu că sînt un nemernic, dar nu am ce face. Mi se pare imposibil de suportat.

Cici se trezi părăsită din cauza unei boli pe care niciodată nu şi-o dorise.

Luni de zile după aceea, străduindu-se să-şi pună viaţa în ordine, se zbătuse între furie, disperare şi teamă. Avea treizeci şi şapte de ani şi tocmai suferise o operaţie la sîn. Era ceva ce îngrozea o mulţime de bărbaţi. Se întreba dacă va mai putea găsi vreodată pe cineva sau operaţia îi va speria pe toţi, aşa cum se întîmplase cu Tom?

Sora ei, Jocelyn, era de părere că asta va reprezenta un minunat test pentru viitorii bărbaţi din viaţa ei.

- Dacă va accepta operaţia, atunci va fi un tip decent... poate chiar mai mult decît atît, spusese ea.

Ideea o îngrozea şi se simţea paralizată, incapabilă să înceapă o relaţie.

- La naiba, Cici, izbucnise Ann Trevanian, cea mai bună prietenă a ei, într-o seară de aprilie, cu cinci luni în urmă. Ann era o brunetă înaltă, plină de viaţă şi fericită că e singură. încet, încet te transformi într-o persoană care stă lipită de canapea şi nu face decît să privească la televizor. Numai rataţii se uită la „Roseanne“. Eşti o femeie foarte atrăgătoare şi ştii foarte bine că într-o bună zi va trebui să o faci şi pe „asta“.

Asta - ştiau amîndouă ce înseamna. Să accepte din nou să iasă în oraş, să rişte a fi respinsă.

Cici simţi cum i se strînge stomacul numai gîndindu-se.

- Vrei să spui că este ca atunci cînd calul te aruncă din şa şi trebuie să te urci la loc? Nu pot, Ann, nu mă simt deloc pregătită. Mă gîndeam să mai aştept un an înainte de a începe măcar să mă gîndesc.

- Ce spui tu acum este doar o scuză, remarcă ironic Ann. Oricum, nu-ţi cer să-ţi *găseşti* pe cineva, ci doar să mergi la o întîlnire cu mine. Ar trebui să ieşi în lume şi să cunoşti oameni.

Nu ai mai facut-o de şaptesprezece ani, Cic.

- Ba dimpotrivă, o fac tot timpul la serviciu. Să cunosc oameni este meseria mea, Ann.

Cici lucra la o firmă de recrutare de personal ce îi ajuta pe directorii de mari companii să găsească alte locuri de muncă.

- Bun, asta înseamnă că nu eşti timidă. Doar o seară, Cici. Discutăm cu cîteva persoane şi după aceea mergem acasă. Nu trebuie să te culci cu nimeni.
- Ann!
- Vestea bună, draga mea, completă Ann zîmbind, e că nu mai eşti nevoit să te culci cu cineva decît dacă vrei. Este singurul lucru bun făcut de SIDA. Bărbaţii nu îndrăznesc să ne hărţuiască pentru sex.
- Dar eu nu... vreau să spun, Ann... sex? Nu vreau să fac sex. Nici măcar nu vreau un bărbat.
- Nu face nici un rău să cauţi.
- Nu vreau să caut.
- Doar o *seară,* insistă Ann. O seară inocentă.

Friday Nighters era un club pentru cei singuri, ce se întîlneau într-un local numit Vanelli. Avea mai mult de o mie cinci sute de membri, îi spusese Ann care avea numeroşi prieteni printre ei.

Vorbitorul din seara aceea era un astrolog care ţinea un spici despre astrologie, lună şi planete. Cici stătea la o masă în fundul sălii, cercetîndu-i cu atenţie pe cei din jurul ei. Femei subţiri de treizeci şi ceva de ani, femei plinuţe în haine largi, bărbaţi scunzi cu mustaţă, bărbaţi neaşteptat de chipeşi, cu expresii serioase. Unii dintre ei încercau să o privească în ochi, dar Cici se eschiva imediat. Era îngrozitor de greu!

Aproape de ora zece un DJ dădu drumul la boxe şi Tina

Tumer începu să cînte „Steamy Windows“. In cîteva clipe, ringul se umplu de perechi.

„Oare cum îşi găsiseră parteneri atît de repede?“ se întrebă Cici. Priveliştea o copleşea. La serviciu era extrem de competentă, considerată a fi una dintre cele mai pricepute în domeniu. Nu numai că era nevoită să discute cu sute de clienţi şi companii în căutare de manageri, dar mai preda şi cursuri referitoare la „cum să-ţi găseşti un loc de muncă“ şi era consilier. Nu exista cineva cu care să nu poată discuta de pe aceeaşi poziţie - dar asta numai la adăpostul serviciului.

Aici însă, lucrurile stăteau altfel. Ce le puteai *spune* acestor oameni? Unor potenţiali iubiţi, dacă voia să fie sinceră cu ea însăşi. Cum să vorbeşti cu ei fără a-ţi face cunoscută propria vulnerabilitate? Existau oare „texte“ speciale ce trebuia folosite şi dacă da, care erau? Dacă cel ales îţi întorcea spatele, respingîndu-te?

în timp ce se gîndea la toate astea, zări o femeie de patruzeci şi opt-patruzeci şi nouă de ani apropiindu-se de un bărbat cu părul grizonat şi spunîndu-i cîteva cuvinte. El scutură din cap cu o expresie de scuză întipărită pe chip, iar femeia se îndepărtă zîmbind. I se părea doar sau femeia părea mai încordată, şi uşor intimidată pentru că tocmai *fusese respinsă.*

Cum putea cineva să respingă astfel o femeie? Bărbaţii de aici erau toţi nişte animale. Pentru că neliniştea începea să i se transforme rapid în panică, Cici se întoarse cu intenţia de a o pomi spre uşă. Nu era pregătită pentm aşa ceva, nu-şi găsea locul aici.

- O adevărată grădină zoologică, nu-i aşa? spuse o voce masculină în stînga ei.

Se întoarse nervoasă către cel ce vorbea.

Bărbatul, în vîrstă de vreo treizeci de ani, era înalt şi chipeş. înfăţişarea lui o facu să se gîndească la un actor dintr-un film văzut de curînd - păr blond, cîrlionţat, ce îi acoperea uşor fruntea, ochi albaştri, sprîncene drepte şi profil grecesc. Şi o gură frumoasă.

Era cu siguranţă un bărbat *foarte* atrăgător. îl privi în timp ce-şi aranja buclele, coafate special ca să pară cît mai naturale.

- Mă numesc Bryan Wyatt, se recomandă bărbatul. îmi displace ideea „etichetelor“ cu nume, aşa că niciodată nu le port. Iar tu eşti... Se apropie, străduindu-se să-i citească numele. Femeia de la intrare avea un scris ilizibil, astfel încît cu greu puteai înţelege ce scrie. Cici Davin?

- Davis, îl corectă ea. Cici e de la Cecilia şi este prima oară cînd vin aici, cred că ţi-ai dat deja seama. Se pare că nu sînt pregătită să ies în oraş. Cel puţin deocamdată. Tocmai mă pregăteam să plec.

- Pleci? Vocea lui exprima un sincer regret. îmi pot permite să-ţi ofer ceva de băut înainte de a pleca?

Un fior de încîntătoare nelinişte o cuprinse, în vreme ce mima începu să-i bată tot mai repede. Acum îşi dădu seama, semăna cu William Hurt.

- îmi... îmi place vinul cu apă.
- Minunat. Mă întorc imediat cu băuturile.

Ceva mai tîrziu, se întîlni cu Ann la toaletă. Grupuri de femei se îngrămădeau lîngă prosop sau în faţa oglinzii, încăperea micuţă era îmbibată de miros de fixativ, deodorant, parfum, speranţă şi teamă.

- Ei bine, Cic, rosti Ann cu tonul cuiva deloc mirat. Se pare că pînă la urmă *ai* găsit unul.

Ann, care întotdeauna găsea cîte unul, îşi examină faţa şi

adăugă puţin roşu de obraz.

Cici era copleşită de teamă şi, în acelaşi timp, de încîntarea că un bărbat ca Byran o remarcase. Părea interesat de ea şi asta o speria.

- Da. O, Ann— este atît de chipeş. Vrea să luăm prînzul împreună, luni, la Cooper Arms.

- Du-te. Trebuie să ieşi în oraş, iar masa de prînz este foarte sigură. Sper că te duci la întîlnire. L-am mai văzut pe aici. Cum îl cheamă?

- Bryan Wyatt. Este inginer la o companie producătoare de curele de siguranţă. Se pare că este o slujbă bună. Ann... Cici se întrerupse strîngîndu-i braţul. Ann, nu sînt sigură că vreau să fac asta! Stomacul mi se încordează doar gîndindu-mă. Dacă... adică, ştii cum... cum să-i spun despre operaţia la sîn.

- Nu trebuie să-i spui nimic acum. Nu eşti obligată să vorbeşti despre lucruri personale cu cineva pe care abia l-ai cunoscut. Şi, apoi poate că nu va fi mai mult de o întîlnire şi nu se va ajunge la discuţii serioase.

- O, exclamă simţind cum încîntarea i se risipeşte.

- Cic, mergi şi încearcă să se simţi cît mai bine. Ascultă-l însă atentă, bărbaţii au obiceiul de a-ţi da tot felul de indicii despre ei şi se aşteaptă ca tu să le sesizezi imediat.

- Adică, să fiu atentă să nu fie vreun psihopat sau ceva de felul ăsta? rîse nervos.

- Poate e un tip ce are nevoie de şase femei diferite pe săptămînă, ori un nebun, ori poate are bice şi lanţuri în dulap sau..., completă Ann cu o sclipire ironică în privire.

Cici izbucni în rîs şi aruncă un cocoloş de hîrtie umedă spre prietena sa.

- Dacă al doilea nume al lui este Norman Bates, îţi promit să nu ies cu el şi a doua oară. Serios, Ann, continuă Cici.

Nu-mi vine să cred că mă place.

Liici se întoarse acasă pe jos. Luna plină se ridicase şi mai mult pe cer, lăsînd să se vadă aproape limpede profilul omenesc pe care mulţi cred că-l întrezăresc în astrul nocturn.

Liniştea serii de septembrie cuprinsese întreg cartierul şi dincolo de nenumărate ferestre se vedeau lucind ecranele televizoarelor. Un trecător îşi plimba căţelul, vorbindu-i din cînd în cînd. O alergătoare trecu gîfîind, cu bluza strălucind în întuneric. Cici zîmbi uşor, strîngînd în buzunar broşa de onix ce se potrivea de minune cu costumul nou, pe care şi-l cumpărase în urmă cu o săptămînă. Bryan avea gusturi extraordinare.

Cinci minute mai tîrziu, era acasă - o clădire micuţă cu trei etaje, ascunsă în spatele unei pădurici de mesteceni tineri, pini şi stejari. Pîlcul de copaci părea negru în întunericul nopţii, iar frunzele foşneau încet în bătaia unei adieri uşoare.

Apropiindu-se, Cici îşi dădu seama după luminile aprinse - cele două pe care le lăsase ea - că fiul ei nu se întorsese de la meciul de fotbal. Trebuia să aibă o discuţie serioasă cu el şi ideea îi displăcea profund. Deja se certaseră de cîteva ori din cauza lui Bryan şi se temea ca astfel de conflicte să nu-l îndepărteze şi mai mult pe Aaron.

Deschise uşa oftînd şi puse broşa pe masa din hol, lîngă buchetul de trandafiri roşii, trimişi de Bryan cu două zile în urmă. Ţîrîitul telefonului o făcu să sară grăbită, sperînd să fie Aaron.

- Alo? Aaron? Unde eşti...
- Eu sînt, iubito, auzi glasul fostului ei soţ, Tom.

Ca întotdeauna cînd vorbea cu el, Cici îşi simţi stomacul revoltîndu-se şi o cuprinse greaţa.

- Am sunat de cinci ori, dar nu mi-a răspuns nimeni,

continuă cu un glas îngrijorat Tom.

Oare trebuia să-i dea socoteală?

- Am fost la aerobic.

- Aerobic. întotdeauna eşti acolo, spuse bărbatul pe un ton acuzator. încerci să arăţi ca Jane Fonda?

Cici nu se obosi să răspundă.

- Hei, sper să-ţi iasă, Cic. Fonda arată minunat şi nu am vrea ca nunta să se anuleze, nu-i aşa? Glumeam, adăugă el, fiindcă nu vreau să plătesc pensie alimentară toată viaţa...

- Tom! îl întrerupse furioasă.

-Uite ce e, interveni el. Am o problemă la serviciu. Sîntem pe cale de a primi un contract foarte important şi tocmai de asta ţi-am telefonat.

- De ce? întrebă ştiind dinainte răspunsul.

- Uite, Cici, ştiu că Aaron se va supăra, dar acum nu mai este un copil, pentru numele lui Dumnezeu. Are aproape cincisprezece ani.

Lacrimile îi inundară ochii auzind cuvintele injuste ale tatălui ce nici măcar nu-şi putea aminti vîrsta fiului.

- Ziua lui de naştere a fost în mai, Tom. Adică acum patru luni şi asta înseamnă că are paisprezece şi nu cincisprezece ani. Nu vii mîine, nu-i aşa? Trebuie să munceşti din nou. Sau e vorba de prietena ta de douăzeci şi doi de ani? Ăsta e adevăratul motiv? Preferi să-ţi petreci timpul cu ea şi nu cu fiul tău, nu?

- Hei, ajunge cu încercarea de a mă face să mă simt vinovat, ripostă Tom.

Amărăciunea provocată de divorţul petrecut cu un an în urmă răbufni.

- Săptămîna trecută am fost la şedinţa cu părinţii şi

profesorii mi-au spus că Aaron are note proaste, este furios, obraznic şi că tulbură orele.

- „Le tulbură“?
- înţelegi foarte bine ce vreau să spun! Nu e vina lui că situaţia dintre noi s-a deteriorat. Nu e vinovat dar, cu toate astea, plăteşte preţul divorţului, nu-i aşa? Are un tată care anulează jumătate din...
- Bine, bine, bine. Am înţeles ce vrei să sublimezi. Nu trebuie să-mi ţii teorie în legătură cu Aaron. Vrei să ştii de ce nu pot să-l văd uneori, de ce mi-e atît de greu? Fiindcă este prea deprimant. Sînt deprimat toată săptămîna înainte de a-l vedea şi altă săptămînă după aceea.

Cici strînse tare receptorul, incapabilă să răspundă.

Ar fi vrut să strige: *Dar tu ai început totul! Am luptat să nu ne despărţim, dar nu suportai să fii căsătorit cu o femeie care tocmai se operase la sin. Şi asta te „ deprima* “. Ea reuşi doar să întrebe:

- Aşadar, nu vii mîine să-l iei pe Aaron, nu-i aşa?
- Nu, nu pot, Cici, ai milă. Trebuie să-mi văd de viaţa mea. Avem mult de lucru la serviciu; în ultima vreme, am muncit şase zile pe săptămînă. Crede-mă, este adevărat.
- Excelent, replică ironic. O să-i povestesc lui Aaron.
- Te rog! Uite, spune-i că îl sun săptămînă viitoare. O să cumpăr bilete la ceva - o să mergem la Silverdome. Parcă sînt meciuri de wrestling acolo, nu? îi voi cere secretarei mîine dimineaţă să rezerve bilete.

Secretara. O mulţime de replici îi veneau pe buze, dar se abţinu să le dea glas.

- Cici? îl auzi întrebînd.
- Dacă nu poţi fi un tată bun, măcar fii unul mediocru, izbucni ea iritată. Dacă nu poţi fi nici măcar aşa, atunci nu-l răni pe Aaron, atît îţi cer.

Cici trînti receptorul în furcă.

încă furioasă, se aşeză la masa din bucătărie ca să revizuiască un raport pe care trebuia să-l prezinte şefului ei, Quint Flannery.

Doar cincizeci la sută dintre clienţii agenţiei obţineau slujbe prin banca computerizată naţională - proiectul ei personal. Rescrise încruntată paragraful referitor la asta, în vreme ce gîndurile îi zburau din nou la Tom. Jurase să nu-şi plîngă de milă, acum îl avea pe Bryan. El acceptase operaţia ba, mai mult, o considera încă sexy.

Cici era hotărîtă să-l facă pe Aaron să-i accepte logodnicul, pentru a încerca să ducă din nou o viaţă de familie normală. Dumnezeule... îşi dorea atît de mult asta!

Telefonul sună din nou. Se repezi să răspundă.

- Cici? Pari extrem de arţăgoasă, se auzi glasul amuzat al lui Ann.

- Tocmai am vorbit cu Tom, recunoscu ea.

- Tom Turkey, cel mai mare ticălos al tuturor timpurilor.

- Asta e, o aprobă Cici dînd la o parte raportul şi încercînd să se relaxaze. Poţi să-ţi închipui? A anulat din nou întîlnirea cu Aaron. Nu-mi vine să cred că a făcut-o. Cum se poate purta aşa cu propriul lui fiu?

Cele două prietene începură una dintre bîrfele lor obişnuite, vizînd de cele mai multe ori bărbaţii şi defectele acestora. Viaţa amoroasă a lui Ann era extrem de agitată, plină de telefoane, invitaţii şi intrigi. Remárcele ironice ale prietenei sale o făcură pe Cici să izbucnească în rîs. într-o lume ce adesea părea că nu-i mai oferă nimic bun, Ann cu hazul şi ironiile ei o înveselea.

- Ei, ce e nou în ce-l priveşte pe Bryan? întrebă ea după vreo douăzeci de minute. Ce face cuplul de îndrăgostiţi în ultima vreme? Ceva interesant?

Cici fu cît pe ce să-i povestească despre întîmplarea cu

covorul, dar i se păru mult prea neînsemnată.

- Am avut o mică ceartă în legătură cu Aaron. Fiul meu i-a spus lui Bryan că este un dobitoc. Nu mi-a venit să cred cînd l-am auzit.

Ann izbucni în rîs.

- Dobitoc? Draga mea, vocabularul fiului tău se îmbogăţeşte. Eu îmi amintesc de vremea cînd alerga de colo-colo cu pistoalele de jucărie strigînd: poc, poc, prostule!

- Da, oftă Cici. Era aşa de drăguţ atunci.

- Este drăguţ şi acum. Copiii de paisprezece ani sînt adorabili, dacă nu iei în considerare vocea în schimbare.

Cici îi povesti lui Ann cearta de mai devreme, înflorind puţin discuţia. îi descrise expresia şocată a lui Bryan atunci cînd îl auzise pe Aaron spunînd ceea ce spusese.

- Este un tip mai conservator, îi mărturisi ea lui Ann. Niciodată nu l-am auzit înjurînd.

- Nu înjură?

- Nu... Nu l-am auzit niciodată. întotdeauna reuşeşte să se controleze.

- înţeleg, spuse Ann oftînd uşor. Nu prea ştiu ce să zic, Cic. Un tip care nu spune rahat, la naiba sau la dracu'... în zilele noastre, toată lumea o face. Probabil că nu sînt prea lămurită în legătură cu cearta voastră şi nu ştiu de ce. îmi doresc doar să nu fi fixat deja data nunţii pe douăzeci şi şase decembrie. Nu mai e deloc mult pînă atunci. Mai sînt doar două luni. Mi-ar fi plăcut să nu te grăbeşti atît de tare.

- Ann, o opri Cici uşor jignită. Era prima oară cînd o auzea vorbind de rău despre Bryan.

- Totul este prea frumos ca să fie adevărat, Cici. Trage vreodată vînturi sau ceva de genul ăsta? Să ştii că m-am gîndit la asta. E suspect de perfect.

- Ann!
- Ţi-a făcut vreodată un cadou nepotrivit, o bijuterie care să nu-ţi placă sau a uitat în vreo seară să-ţi aducă flori? Poate dacă nu ar fi trimis atîtea flori mi-ar fi plăcut. Cic, ce bărbat face asta după prima săptămînă cînd ieşi cu el? Nu crezi că a devenit un gest aproape mecanic? Nu trebuie decît să-i dea secretarei lui un bilet şi să-i amintească să telefoneze florăriei la fiecare două zile.

„Aşa cum Tom îi cerea secretarei sale să rezerve bilete la Silverdome", îi trecu lui Cici prin cap. Ea privi cele trei buchete de trandafiri înşirate pe tejgheaua bucătăriei şi simţi un fior de nelinişte.

- Sînt sigură că le comandă el. Nu mi-a menţionat niciodată ceva legat de secretara lui.
- Bine. îmi pare rău, zise Ann stînjenită că a deschis subiectul. Mai mergem sîmbătă la Chaplin?

Chaplin era un club de comedie în Fraser. Ea, Bryan, Ann şi actualul ei iubit, Larry Watts, plănuiseră să meargă acolo.

- Sigur că da.
- Bryan rîde, nu-i aşa? Şi nu are nimic împotriva cîtorva glume ceva mai deocheate şi a unor înjurături? Nu aş vrea să-l jignim.
- Bryan nu va avea nimic de obiectat, Ann. Ce naiba te-a ¡ipucat astă-seară?
- Nimic. Serios, sînt o răsfăţată şi nu-mi doresc decît ce e mai bun pentru tine.

Cici renunţă să mai discute cu Ann pe tema respectivă şi schimbă subiectul. O cunoştea din timpul facultăţii şi între ele se legase una dintre cele mai frumoase prietenii care pot exista între două femei. Se sprijiniseră reciproc de nenumărate ori şi acesta era un lucru extrem de important în ochii ei.

După ce puse receptorul în furcă, Cici începu să adune i iteva petale de trandafir căzute şi adăugă apă în una dintre va/c, activitate care în seara aceea îi făcea mai puţină plăcere dccît de obicei.

Ann era extrem de inteligentă, iar Cici ţinuse mereu cont de părerile ei. Astfel se explica faptul că discuţia cu ea o tulburase. Ann îi spusese că are rezerve faţă de Bryan, dar iiiirc nu ea insistase să se ducă la prima întîlnire?

La douăsprezece fară un sfert, în faţa casei se auzi zgomotul unei melodii rock, dată la maximum şi ffînele unei maşini însoţite de rîsetele unor tineri. Automobilul era vechiul Mercury Bobcat ce-i aparţinea lui Heather Pickard, o fată în vîstă de 16 ani, care îşi conducea de obicei prietenii acasă. în sfîrşit, fiul ei se întorsese.

Trecură zece minute şi Aaron nu apăruse, aşa că Cici aprinse şi stinse de cîteva ori lumina de pe verandă, după care fiul ei intră în cele din urmă în casă.

- Parcă ţi-am spus să vii la unsprezece? spuse ea iritată.
- Ai spus doisprezece, protestă Aaron aruncîndu-şi haina pe un scaun fără să nimerească ţinta.

Cici îşi privi fiul - era un adolescent cu un chip ce nu cunoscuse umilinţele acneei sau asprimea lamei de ras. Genele îi erau incredibil de lungi şi întoarse, la fel de lucioase ca părul bogat, şaten, ce-i acoperea fruntea. Trăsăturile ferme te făceau să-ţi dai seama cu uşurinţă că peste cîţiva ani Aaron va fi considerat un „tip bine“.

- Ridică-ţi haina, te rog. Locul ei e în dulap.
- Desigur. Băiatul îşi ridică jacheta cu vîrful pantofului, reuşind de data asta să o arunce direct pe scaun. îşi privi isprava cu mîndrie: Ei bine, ce zici de asta? Mă pricep sau nu?

Un zîmbet uşor îi apăru lui Cici în colţul gurii; doar îl alungă

imediat.

- în dulap, Aaron. Trebuie să vorbim despre ce i-ai spus lui Bryan ieri. Ai folosit un cuvînt pe care nu am de gînd să-l permit în casa mea faţă de nici un musafir, fie că e vorba de Bryan sau de altcineva.

- Haide, mamă, exclamă Aaron strîmbîndu-se.

- Nu mă lua aşa, Aaron. Bryan nu încearcă să te rănească sau să te ameninţe. Vrea doar să te cunoască mai bine. E un lucru chiar aşa de grav? Mă iubeşte şi vrea să se apropie de tine, dacă i-ai acorda o şansă.

Băiatul privea fix în podea, cuprins de sentimente contradictorii - iritare, durere, îndoială, jenă şi din nou durere.

- Aaron, rosti Cici pe un ton blînd. De ce nu-ţi place Bryan? Există vreun motiv anume?

- Nici unul, nimic.

Oare cîte mame divorţate nu avuseseră exact aceeaşi discuţie cu copilul lor?

- Nimic? Pare a fi mai mult decît asta.

Aaron ridică ochii umezi spre ea.

- îmi pare rău, mamă. Ştiu că te dezamăgesc, dar... *nu-mi place.* Mi se pare nesuferit.

Cuvîntul atît de copilăros o făcu să tresară.

- Nesuferit? O, Aaron...

- Ţi-am spus, *îmi pare rău.* Ai cumpărat azi struguri fară simburi? Ştii că nu-mi plac deloc cei cu sîmburi. îţi ajung în stomac şi de acolo pot să-ţi crească vlăstari.

Aaron deschise frigiderul şi scoase un castron de struguri pentru a-l duce la el în cameră. Cici oftă dîndu-şi seama că băiatul considera discuţia încheiată şi se pregătea să se refugieze în dormitor.

- Ia o farfurie pentru sîmburi, îi spuse. Nu vreau să mai văd pete şi resturi la tine în cameră. Şi, Aaron...

Băiatul ei îşi îndesă cîteva boabe în gură şi traversă bucătăria către dormitorul de la primul etaj. Cîteva secunde mai tîrziu, răbufni muzica celor de la Guns ’N Roses - ceea ce însemna că Aaron nu mai voia să discute sau să audă altceva.

Cici se întoarse la raport cu inima grea. Singura pată din viaţa ei roz alături de Bryan era Aaron... şi recentele îndoieli ale lui Ann.

în ziua cînd luase prima oară prînzul cu Bryan, nici chelneriţa nu rezistase farmecului lui, şi îi luase comanda mişcîndu-şi uşor şoldurile. Bryan n-o luase în seamă şi îşi concentrase întreaga atenţie asupra ei, privind-o în ochi de parcă ar fi fost singura femeie din încăpere. Cici se simţise flatată şi nervoasă în acelaşi timp, deoarece atenţia lui îi stîmise o nelinişte plăcută - o făcuse să intuiască existenţa unor sentimente profunde.

- Ai locuit în Rochester toată viaţa? o întrebase Bryan interesat.

Cici îi oferise o variantă mai scurtă a vieţii ei, dîndu-şi seama că povestea nu era cîtuşi de puţin palpitantă.

- Dar tu? întrebase la rîndul ei.

După o scurtă ezitare, Bryan răspunsese:

- M-am născut în partea de nord a Michiganului, într-un orăşel care nici măcar nu apare pe unele hărţi.

- Unde anume? se interesase intrigată de coincidenţă. Am vizitat cea mai mare parte a Michiganului şi poate am trecut pe acolo.

- Lîngă Lacul Houghton, răspunsese Byran vag. Ţi-a mai

spus cineva pînă acum că ai ochi de pisică? Cu minunate luciri aurii?

- Ochi de pisică? izbucnise ea în rîs. Nu, nu mi-a mai spus nimeni asta. Eşti primul.

Pînă la urmă, îi povestise despre visul de a-şi deschide propria agenţie.

- Cînd voi cîştiga la loto sau voi reuşi să adun banii necesari. Sînt sigură că aş putea determina compania să plătească. Detroit este un oraş minunat pentru plasamentul managerilor, de vreme ce în permanenţă se fac concedieri în companii cu mulţi angajaţi.

Au descoperit apoi că aveau o mulţime de lucruri în comun pasiunea pentru obiecte de antichitate pe care Cici însă doar le admira de la distanţă, dansul, clubul Vie Tanny, studiile la Universitatea din Michigan. Bryan terminase patru ani mai tîrziu decît ea. Cea mai mare coincidenţă era însă faptul că el locuia la patru străzi distanţă de Cici.

- Vrei să spui că locuieşti în *acelaşi cartier?* Vestea o umplea de o îneîntare nejustificată, de parcă ar fi fost un semn al destinului.

- Ştii unde este Poplar Way?

- Desigur, alerg pe acolo tot timpul.

- Ei bine, Poplar Circle e în apropiere; are doar trei clădiri de formă pătrată. Paint Creek e chiar în spatele nostru.

- Minunat, spuse roşind imediat, din cauză că interpretase coincidenţa ca un lucru mai important decît era în realitate.

Au continuat să discute despre ceasurile pe care Bryan le cumpărase de-a lungul anilor.

- Am casa plină, recunoscu el. Le cumpăr şi le vînd; am învăţat cum să le repar - este o meserie foarte interesantă, dar ce

în curînd va dispărea.

Ora şi jumătate cît a durat întîlnirea a zburat ca vîntul.

- Te voi revedea? întrebă Byran cînd ea îi spuse că trebuie să se întoarcă la serviciu.

Deşi la început rîse îneîntată văzînd că el îşi dorea să o revadă, mai apoi o cuprinse din nou sentimentul de nelinişte.

- Da, dar trebuie să te previn, nu prea am ieşit în ultimii şaisprezece ani. Totul este destul de nou pentru mine şi nu sînt sigură că regulile au rămas aceleaşi.

- O să te sun, Cici. Bineînţeles dacă mai întîi îmi scrii numărul de telefon pe ceva.

îmbujorată, notase numărul pe una din cărţile ei de vizită şi verifică cifrele de două ori înainte de a-i înmîna cartonaşul. Senzaţia că ea, o femeie la treizeci şi şapte de ani, încerca să stabilească o legătură cu cineva, i se părea ciudată.

- Mulţumesc, spuse Bryan şi puse cartea de vizită în buzunar. Eşti foarte, foarte frumoasă, mai zise el zîmbind.

întreaga după-amiază petrecută la slujbă, se gîndise la ultimele lui cuvinte.

Foarte, foarte frumoasă.

Oare era adevărat? Ar fi gîndit la fel dacă ar fi văzut-o goală? O va mai considera frumoasă şi atunci? Sau nu va suporta priveliştea sînului ei reconstituit, ce se deosebea totuşi de unul natural?

Cînd ajunse acasă în seara aceea, în prag o întîmpină o fetişcană cu un buchet uriaş, de la Holland, învelit în hîrtie verde şi atît de înalt încît acoperea chipul tinerei.

- Nu cumva sînt pentru *mine?* întrebă ea zîmbind încîntată.

- Ba da, dacă sînteţi doamna Cici Davis...

- O, da, eu sînt. O... flori! îţi vine să crezi că nu am mai

primit flori de zece ani?

- Ei bine, acestea compensează din plin lipsa, spuse fata, la fel de încîntată ca şi ea. Bucuraţi-vă de ele.

Cici puse buchetul pe masa din sufragerie şi îndepărtă cu atenţie hîrtia verde. O mulţime de trandafiri albi, într-o vază minunată, de culoare roz, care părea foarte scumpă la prima vedere. Cu răsuflarea tăiată, numără florile - *patru duzini.* Numai vaza trebuie să fi costat o avere. De ce cheltuise atîţia bani pentru o femeie pe care abia o cunoscuse? Dumnezeule, exclamă în sinea ei nespus de încîntată, înseamnă că o plăcuse foarte mult.

Era aproape unu şi jumătate noaptea. Afară se pornise un vînt uşor, ce mişca din cînd în cînd geamurile provocînd un /gomor surd, metalic. Cici puse raportul în servietă, apoi stinse luminile şi se duse în domitorul lui Aaron. Băiatul adormise culcat, de-a latul patului, îmbrăcat în hainele de stradă. Pentru că fiul ei dormea adînc, renunţă să-l trezească. Nu i se întîmpla nimic rău dacă dormea o noapte în blugi şi tricou.

Cici verifică încuietorile uşilor, sarcină care îi aparţinuse lui Tom cît timp fuseseră căsătoriţi. Acum, cînd trebuia să Iacă ea asta, se întreba cît de multă siguranţă ofereau în cele clin urmă încuietorile sau uşile. Oare era atît de greu pentru un hoţ să spargă uşa? Singurătatea rupe întrucîtva echilibrul interior şi te face să te îndoieşti în privinţa siguranţei pe care ţi-o oferea lumea. Devenise vulnerabilă, iar prezenţa lui Aaron nu o ajuta - era totuşi un copil, prea tînăr ca să o apere. Un băieţandru ce încă mai păstra un hamster în cameră.

După ce termină, Cici urcă în dormitor. Redecorase încăperea după plecarea lui Tom, sperînd să şteargă orice urmă a prezenţei lui acolo. Scosese biblioteca greoaie aleasă de el şi televizorul ce rămînea uneori deschis pînă la ora trei dimineaţa.

Pereţii erau acoperiţi cu un tapet cu trandafiri. Un pat de culoare mov, cu perne brodate cu boboci de trandafiri, transformase camera după gustul ei.

O creangă izbi geamul în clipa în care intra în cameră, provocînd un sunet neplăcut şi Cici tresări uşor. Un mesteacăn crescuse prea aproape de casă şi cîteva ramuri trebuia tăiate, îşi puse în gînd să-i amintească asta mîine dimineaţă lui Aaron. îşi scoase blugii şi ciorapii. O clipă, avu impresia că se mişcă cineva, dar îşi dădu seama că era doar reflecţia propriei imagini în oglinda măsuţei de toaletă.

Se gîndise cu groază la momentul cînd Bryan îi va vedea prima oară sînul operat. Zile întregi abia putuse dormi sau mînca, îngrijorată de reacţia lui. Propriul ei soţ o considerase dezgustătoare. Oare şi Bryan va avea aceeaşi reacţie?

într-o seară, în timp ce se sărutau stînd pe canapea, îşi adună curajul.

- Trebuie... să-ţi spun ceva, Bryan. Am suferit o operaţie, una destul de serioasă.

Lacrimile i se rostogoleau de-a lungul obrajilor, în vreme ce încerca să găsească cuvintele potrivite. El tăcu, preferind să o asculte. Chipul lui nu-i spunea nimic... Doamne! Nu o mai plăcea. Hotărîrea de a-i povesti totul fusese o greşeală.

- Nu ar fi trebuit să te atingă, rosti el în cele din urmă cu vocea răguşită. Nu e bine.

Cici îl privi disperată. Oare considera că n-ar fi trebuit să se opereze?

- A *trebuit* să o fac, Bryan. Am un fiu şi doar treizeci şi şapte de ani - voiam să trăiesc. Mă bucur că am făcut-o şi aş face-o din nou. Cel mai important lucru pe lumea asta este să trăieşti.

Bryan tăcu. Se priveau în ochi şi Cici simţea că greşise.

Dacă ar *vedea* că totul arată normal! Poate era înspăimîntat doar de idee... de necunoscut.

Disperată, îi luă mîna şi i-o aşeză pe sînul ei drept, încurajîndu-l să pipăie. Siliconul implantat se simţea la palpare aproape identic cu ţesutul natural.

- Uite, zise. Pipăie, simte-mă.

Mîna lui îi mîngîia sînul.

- Se leagănă, rosti el mirat.
- Da, dar nu la fel de mult ca celălalt.

Pipăi din nou, cu o expresie uimită pe chip.

- Nu-mi vine să cred... Te doare?
- Nu, deloc. Nici măcar nu ştiu că e acolo.
- Simţi ceva în partea asta?
- Doar în partea de sus a sînului, mărturisi ea. Nici sfîrcul nu-l simt. Dar... se întrerupse. Curajul o părăsise în cele din urmă. Nu contează... Bry?

O trase spre el.

- Este în regulă, Cici. Nu a fost vina ta. în ochii mei nu-ţi lipseşte nimic. îmi pari la fel de frumoasă ca înainte.

Cici izbucnise în plîns, copleşită de tensiunea mărturisirii, la început uşor, apoi în hohote tot mai puternice care-i zguduiau trupul. Bryan o ţinea în braţe, mîngîindu-i spatele şi murmurînd cuvinte de alinare. Nu-l auzea prea clar, îi şoptea ceva legat de voinţa lui Dumnezeu, dar nu mai avea importanţă. O accepta aşa cum era.

Cici se întoarse de la oglindă, îşi puse o bluză de pijama şi se urcă în pat.

Telefonul sună tocmai cînd se pregătea să stingă lumina.

- Cici? Eşti încă trează? Era vocea lui Bryan.
- Tocmai stingeam lumina. Bună, dragul meu, zise ea

Incîntată că îşi amintise să-i telefoneze. Pentru o clipă, revăzu imaginea lui ducînd un covor făcut sul ce arăta ca şi cînd ar fi fost înfăşurat în el un trup.

- Te iubesc, draga mea, rosti el cu voce gravă, răguşită. Să nu uiţi asta niciodată.

Covorul îi dispăru imediat din minte.

3

i /îmbătă dimineaţă, cînd se trezi, Cici văzu că afară se |H)mise o ploaie rece de toamnă.

îi lăsă un bilet lui Aaron care mai dormea, îmbrăcă pantalonii sport şi ieşi să alerge. Ceaţa cuprinsese întreg cartierul, asemenea unui nor imens şi Cici aproape că îi simţea gustul uşor metalic.

Un Collie din vecini alergă cu ea o vreme. Se îndreptă spre Poplar Way, ocolind resturile unui dovleac sfărîmat, uitat dc cineva pe stradă. Partea aceea a cartierului era înconjurată de Paint Creek, motiv pentru care ceaţa, ceva mai groasă, se ridica deasupra apei ca un abur. Miji ochii, încercînd să vadă casa lui Bryan, dar nu zări decît acoperişul şi cîţiva dintre copacii ce-o înconjurau.

Mai erau doar nouă ore pînă îl va vedea. Cu o neaşteptată disponibilitate, Bryan acceptase ideea de a-şi petrece seara la Chaplin. Propusese chiar ca ei patru să se întîlnească mai înainte la el acasă pentru a bea ceva şi a gusta cîteva aperitive pe care intenţiona să le comande de la Max'n Erma's, un restaurant din apropiere.

La întoarcere, Cici trecu pe lîngă intrarea din bulevardul Walton, unde existau cîteva automate cu ziare. Căută în buzunar o monedă şi îşi cumpără un exemplar din *News* şi *Free Press,* două ziare care în week-end apăreau în aceeaşi ediţie, după care îşi continuă alergarea, ridicînd cîteva secunde ziarul în dreptul ochilor. Avusese loc încă un atac armat pe autostrada 1-94, lîngă Romulus; victima, în vîrstă de patruzeci şi doi de ani era în stare gravă. Cici trecuse pe acolo, cu o săptămînă în urmă, în drum spre o întîlnire stabilită în zona Ann Arbor.

Trecu apoi la o altă ştire, cu un titlu ceva mai mic, care-i atrase atenţia: O FEMEIE DIN ROYAL OAK DISPARE ÎN URMA UNEI ÎNCĂIERĂRI ÎN PROPRIA CASĂ.

începu să citească:

Cînd Abby Tighe, o tînără asistentă medicală, în vîrstă de douăzeci şi şase de ani nu a răspuns la sunetul soneriei, nepoata ei, o fetiţă de unsprezece ani a intrat şi a descoperit urmele unei lupte teribile.

„A fost cumplit“, povesteşte Diane Orchitt, mama lui Stacey Orchitt, elevă la şcoală generală din Royal Oak. Parcă cineva ar fi distrus totul cu o bîtă de base- ball; peste tot erau cioburi, chiar şi o parte din mobilă era distrusă.

Orchitt spune că fiica ei s-a întors în goană, implorînd-o să vină la casa mătuşii sale. Cum nu au găsit-o nicăieri pe Tighe, au anunţat poliţia.

„A fost un adevărat şoc. Abby era o fată liniştită, drăguţă, n-avea duşmani şi nu a fost niciodată implicată în ceva legat de droguri. Nu-mi pot imagina cine i-ar fi putut face aşa ceva“, spune Orchitt.

Poliţia susţine că, deocamdată, nu există suspecţi. După spusele detectivului Andrew...

Cuprinsă de un fior, Cici se opri din citit. Ura astfel de ytiri, deoarece îi dădeau sentimentul că era vulnerabilă, împături ziarul şi o luă la fugă prin ceaţă, nerăbdătoare să .i|iingă acasă.

în dreptul aleii ce ducea la casa sa, îl zări pe John Pickard, vecinul din dreapta, lucrînd la una dintre cele patru maşini iile familiei. Pickard era un bărbat de vreo şaizeci de ani, era tatăl celui mai bun prieten al lui Aaron - Dustin. Bărbatul, înalt de aproape doi metri, cărunt, avea constituţia unui fost liicător de fotbal. Din cîte ştia ea, lucra la General Motors şi primise custodia celor trei copii ai săi. Numai în anul acela eiştigase cîteva mii de dolari, lucrînd în timpul liber ca grădinar.

- Hei, Cici, strigă el făcîndu-i cu mîna. Puse apoi unealta cu care lucra pe capota maşinii şi traversă pajiştea în direcţia ei.

- Salut, John, răspunse Cici cu o evidentă lipsă de entuziasm.

- Hei, exclamă, păşind spre ea prin roua căzută peste noapte. Ai o secundă să stăm niţel de vorbă? Să ştii că arăţi lare bine în costumul ăsta sport, adăugă privind-o admirativ.

- Tocmai voiam să intru, răspunse Cici pe un ton rece.

- Ştii, voiam să discutăm despre băieţi, continuă John. I)ustin... ei, ştii şi tu cum sînt băieţii şi în ce fel de necazuri pot intra; nu au intenţii rele, dar se mai întîmplă.

- Necazuri? întrebă ea brusc alarmată. Cei doi băieţi şi nl|i cîţiva prieteni se vedeau în fiecare zi. Dacă Dustin Pickard intrase într-un necaz, Aaron nu putea fi prea departe. Ce fel de necazuri?

- Nu ştiu exact, replică John dregîndu-şi vocea. Cred că au spart cîteva cutii poştale, au aruncat dovleci, chestii din astea.

- Au spart cutii poştale? Pe Cici o cuprinse teama.

- Au dat peste ele cu maşina. Cu Bobcatul fiicei mele, la

el lucrez acum. A îndoit al naibii de tare bara din faţă. I-am spus lui Dustin că-l pocnesc dacă-l mai prind că face asta.

Băieţii aveau doar paisprezece ani şi nu puteau conduce o maşină decît dacă sora lui Dustin, Heather, în vîrstă de şaisprezece ani, le permitea. Imaginea fiului ei într-o astfel de ipostază o umplu de revoltă, astfel încît se trezi negînd instinctiv acuzaţiile:

- A, nu! Aaron nu ar lua parte la aşa ceva.

Pickard părea să se amuze:

- Doamnă, băieţii de vîrsta asta fac orice le trece prin minte. Uite ce e, m-am gîndit că ai vrea să ne întîlnim şi să stăm de vorbă despre subiectul ăsta; să vedem cum putem rezolva problema. Doar sîntem vecini şi copiii noştri sînt cei mai buni prieteni, nu?

Oare îi făcea avansuri? Bărbatul înaintase pe nesimţite şi acum stătea în faţa ei cu picioarele depărtate, blocîndu-i intrarea în propria curte.

- Nu cred, murmură. Voi discuta eu cu Aaron.

John Pickard mai făcu un pas - era genul de bărbat care se folosea de limbajul trupului ca să domine femeile, un obicei detestat de Cici. Ea murmură o scuză, intră în casă şi trase zăvorul în urma ei. Ce tupeu putea să aibă individul. Se folosea de problemele fiului ca să-i facă avansuri. Oare o considera una dintre nenumăratele blonde ce-i populau curtea în fiecare seară?

în bucătărie, dădu peste Aaron ce stătea la masă, privind încă adormit la un castron pe jumătate plin cu cereale. Pe obrazul sting se vedeau urmele pernei.

- Am adormit îmbrăcat, zise el. Am peste tot urme de la blugi.

- Pe faţă? întrebă înăbuşindu-şi un zîmbet. Cu părul ciufulit după somn, Aaron era adorabil.

- Ei, nici chiar aşa, răspunse el mestecînd cu lingura în castron. De ce nu putem mînca pizza la micul dejun? Este sănătoasă; brînza are vitamine şi alte chestii de felul ăsta.

- Fiindcă este foarte grasă, Aaron. Şovăi o clipă, după care se decise că e mai bine să nu-i pomenească despre conversaţia cu Pickard - cel puţin, deocamdată. Tocmai se certaseră cu o seară înainte; trebuia să mai lase să treacă puţin timp. Dacă îl admonesta prea des, risca să distrugă puţinele punţi de comunicare dintre ei.

- Ce-ai zice să mă ajuţi puţin în dimineaţa asta? propuse ca pe un ton vesel. Podeaua din bucătărie are nevoie de mîna ta de profesionist pentru a fi ştearsă.

Aaron părea dispus să o facă. Cici observase că erau momente cînd părea de-a dreptul încîntat să o ajute la treburile casei, mai ales atunci cînd îl lăuda.

- Adică să folosesc mopul cu burete şi chestia aia Mop and Glo pentru şters?

-Da.

- Bine, aprobă el încîntat. îmi place să folosesc chestiile astea, mai ales pe cele cu storcătorul la capăt.

- Orice îţi face plăcere, spuse Cici zîmbind.

Pendulele lui Bryan bătură ora exactă cu nenumărate ecouri, asemenea unei explozii într-o fabrică elveţiană. Era şase după-amiaza şi beau un cocteil înainte de a pleca la Chaplin’s.

- Incredibil! exclamă Ann cînd, în sfîrşit, se lăsă liniştea. Era pentru prima oară acasă la Bryan.

- Cîte ceasuri ai? întrebă Larry, partenerul lui Ann.

- în camera de zi opt, alte cinci la etaj şi şase sau şapte pe care le repar la subsol, îl lămuri Bryan. Repar şi vînd o mulţime din cele pe care le cumpăr - mă ajută să strîng bani pentru obiectele care mă interesează cu adevărat.

Larry, analist în cadrul companiei Ford Motor Credit, întinse mîna şi atinse o pendulă.

- Cît timp îţi ia, Bryan, să le întorci pe toate? O oră? Şi asta ce e? Arată ca gaura unei chei.

- Doar cincisprezece minute, iar ăla este un banjo cu corzi, explică Bryan. L-am cumpărat în Bristol, Connecticut, unde fusese fabricat în 1850.

Ann şi Larry se plimbau de colo-colo prin sufrageria lui Bryan, atingînd obiectele şi mirîndu-se neîncetat, la fel ca Cici, atunci cînd venise pentru prima oară. Casa *era* întra- devăr impresionantă şi amintea de unul dintre elegantele magazine londoneze. Rafturile luceau etalînd colecţiile impresionante de ceainice de argint, lustruite cu mare grijă. Alături de ele erau diverse cutii muzicale, puşculiţe ce făceau diferite trucuri cu monede, iar pe pereţi se aflau desenele în peniţă ale proprietarului casei.

- Interesant, rosti Ann cercetînd reproducerea făcută de Bryan după două ceasuri. Ai luat vreodată lecţii de pictură?

Desenele înfăţişau ceasurile aşezate departe unul de celălalt; fundalul, pictat cu multă răbdare, era alcătuit din forme abstracte şi zone mai închise la culoare.

- Nu, răspunse el, doar mîzgălesc. îmi plac cerneala şi Miloul deoarece sînt foarte precise.

- Dar desenul ăsta nu e precis deloc. Ba, dimpotrivă, seamănă cu cele ale lui Dali. Ai redat foarte exact cele două ceasuri, dar aproape că le-ai umanizat aşa cum stau faţă în l'aţă şi totuşi despărţite, asemenea unor oameni care nu pot comunica.

- Ann..., rosti Cici pe un ton prevenitor. Prietena ei era director de resurse umane şi absolvise Facultatea de Psihologie.

în clipa aceea, vorbea psihanalistul din ea. Unele ceasuri au desenate pe ele chipuri omeneşti, deosebit de expresive, aproape biblice. Am urmat şi eu cîteva cursuri tic artă. Cred că ţi-au trebuit ore întregi să le desenezi. La ce te gîndeşti în timpul ăsta?

Bryan începu să pară stînjenit de întrebările ei.

- Nu mă gîndesc la nimic atunci cînd desenez.

- Nu? Eu cînd pictez, mintea îmi colindă peste tot; mă surprind gîndindu-mă la tot ce mi s-a întîmplat. Este un proces aproape eliberator.

- Ann, o întrerupse Cici grăbită, să gustăm din aperitivele pregătite de Bryan. Par delicioase.

Prietena ei nu avea însă de gînd să renunţe aşa uşor.

-Nu-mi vine să cred cîte lucruri ai, remarcă întoreîndu-se cu spatele la desen şi apropiindu-se de un raft unde se afla colecţia de căni. Cîte colecţii ai?

- Nu chiar atît de multe, replică Bryan modest. Dacă vorbim de o categorie mai largă, precum argintul, pot spune că există subcategorii ale colecţiei principale. De exemplu, ncele căni le colecţionez de şase ani dar, aşa cum am spus, vînd cea mai mare parte din ele. De altfel, repar o parte din lucrurile cumpărate. Nu numai ceasurile, ci şi puşculiţele sau cutiile muzicale.

- Unde?

- Am o cameră mică la subsol, cu toate uneltele necesare.

- O, mi-ar plăcea la *nebunie* să o văd! îmi plac încăperile rezervate hobby-urilor. întotdeauna le cer oamenilor să mi le arate, deoarece mi se pare că dezvăluie foarte multe despre caracterul persoanei respective, nu crezi? Ann se apropie

de Bryan zîmbind. Nu te superi dacă aruncăm o privire, nu-i aşa? Mi-ar plăcea să văd la ce anume lucrezi.

Deşi nu era prea încîntat să le dezvăluie musafirilor caracterul său prin intermediul încăperii de la subsol, Bryan aprobă cu o mişcare a capului şi le ceru să-l urmeze.

Dincolo de bucătărie era o debara unde domneau ordinea şi curăţenia. Dulapurile erau pline cu diferite soluţii de curăţat pe care se pare că Bryan le folosea chiar el, de vreme ce nu angajase pe cineva să-i facă curăţenie.

Bryan aprinse lumina şi coborî, urmat de Ann, Cici şi Larry.

- Aici este camera cu cuptoare şi un fel de depozit, zise el, deschizînd o uşă ce dădea către două cuptoare modeme, fiecare echipate, cu cîte un dispozitiv special de reglat umiditatea. Uşa cealaltă dă spre camera hobby-urilor mele - aici vin cînd simt nevoia să mă refugiez, să nu văd pe nimeni.

Exista oare o notă de ironie în vocea lui? Probabil insistenţa lui Ann îl iritase; Cici ştia foarte bine că prietena ei putea fi uneori agasantă.

Bryan deschise larg uşa, aprinse o altă lumină şi cei patru intrară într-o încăpere uriaşă ce ocupa aproape tot subsolul i lădirii şi răsuna de ticăitul ceasurilor.

- O, fluieră Ann admirativ, urmată fiind de Larry. Priveau uimiţi parchetul de culoare aurie şi pereţii cu lambriuri din lemn scump, de stejar. Un perete întreg era plin de dulapuri înalte pînă la tavan. Pe rafturile cu care erau acoperiţi ceilalţi ncreţi se vedeau ceasuri, puşculiţe şi alte obiecte de colecţie. In cameră mai era o chiuvetă, un strung mic şi o masă de lucru cu uneltele lui Bryan. Doar ferestrele înguste, cu /ábrele, aminteau că încăperea era de fapt subsolul unei case.

- O, fantastic! exclamă entuziasmată Ann, plimbîndu-se

prin încăpere. îmi place la nebunie! Ai tot ce-ţi trebuie aici. (hiar şi lumină - văd că totul este pus la punct.

- îmi trebuie foarte multă lumină atunci cînd lucrez la ceasuri.
- Ce e în dulapurile de acolo? întrebă Ann arătînd cu mîna.
- Unelte, răspunse Byran. Unele foarte preţioase, atît de mici şi de fragile, încît îmi place să le ştiu în siguranţă. îmi lac griji şi în privinţa hoţilor. M-au vizitat cîţiva în locuinţa dc dinainte, lucru destul de neplăcut; chiar şi acum casa îmi este vandalizată din cînd în cînd.
- într-adevăr? întrebă Ann.
- Cum? se miră Cici. Era prima oară cînd auzea aşa ceva.
- Nu ţi-am pomenit de asta, Cici? Cîţiva dintre copiii de prin împrejurimi consideră eu sînt persoana potrivită pentru nstfel de „distracţii“. Am găsit ouă sparte în faţa casei şi pe geamuri. Nu doar o dată, ci de cinci sau şase ori. Mi-au murdărit uşa cu un baton de ciocolată. Urăsc vandalii!

Pe Cici o străbătu un fior de teamă amintindu-şi ce-i povestise John Pickard despre dovleci şi cutiile poştale.

- Halloween-ul va fi în mai puţin de o lună, aşa că te poţi aştepta, spuse Ann ridicînd din umeri. Unii copii consideră că sărbătoarea durează două luni.

în frunte cu Bryan, începură să urce treptele înapoi.

- Oricum, cred că îi cunosc pe aceşti copii.
- Cine sînt? întrebă Ann.
- O, nişte copii din vecini, zise Byran vag.

Un alt fior de nelinişte. Cici îşi dădea seama că logodnicul ei încerca să fie politicos, şi se abţinea să rostească numele fiului ei, Aaron.

Drumul cu maşina către Fraser a fost dificil din cauza ceţei, care deşi se mai ridicase puţin, continua să sufoce zona Detroitului. Chaplin's era în schimb cufundat într-un alt fel de ceaţă, creată de fumul de ţigări şi de căldura degajată de cei două sau trei sute de spectatori care beau şi se amuzau. Ca urmare, s-au hotărît să se aşeze la mesele de la etaj.

Capul de afiş în acea seară era Richard Jeni, „Băiatul din New York City". Un individ scund, îmbrăcat într-un costum asemănător cu cel al lui Charlie Chaplin, ieşi în faţa publicului, interpretînd un număr de pantomimă ce îi înveseli pe cei prezenţi. „Charlie" se plimba prin mulţime, încropind animale şi alte figurine din baloane colorate.

- Uite ce e, Byran, spuse Cici în timp ce restul publicului aplauda apariţia actorului ce se apropia de microfon, apropo de ouăle şi vandalismul de care vorbeai înainte. Te refereai la Aaron? îl crezi vinovat?

- Nu ştiu.

Cici scutură din cap, tulburată.

- De cînd timp crezi asta, Bryan? Eşti sigur? L-ai văzut cu ochii tăi?

- Nu, nu am văzut pe nimeni. Nici nu era nevoie. Toate astea se întîmplă de cînd te-am cunoscut pe tine - copii ce trec pe lîngă casa mea în maşini vechi, strigînd şi aruncînd tot felul de lucruri. Nu am vrut să comentez, dar cine altcineva ar putea fi? Ştii foarte bine că Aaron nu mă place.

- Sigur că te place, îl contrazise automat, scuturînd însă din cap. Pe cine încerca să păcălească? Cînd placi pe cineva nu-i spui *dobitoc.*

Actorul spunea acum o glumă despre cum să îngropi o armată de avocaţi şi să le laşi doar capul afară. Toată lumea rîse la sfîrşit, în afară de Cici care se străduia să-l audă pe Byran.

- Ar fi bine să vorbeşti cu Aaron, zise el.
- Bine.
- Cred că ar trebui să mă trateze cu respect; aşa nu se poate.
- O, Bryan... o va face, îţi promit. Trebuie doar să ai răbdare. La paisprezece ani băieţii pot fi dificili. Ştii şi tu... ¡ii fost şi tu cîndva de vîrsta lui.
- Nu m-am comportat niciodată aşa, o contrazise Bryan. Părinţii mei au fost foarte severi; m-au învăţat să mă comport cum trebuie, iar eu i-am ascultat. Cici nu auzi ce spunea Bryan în continuare, deoarece publicul aplauda din nou, încîntat de spectacolul oferit.

După două ore, hotărîră să meargă la Sixpence ca să ia o cină tîrzie. La restaurant, Ann şi Cici s-au scuzat, mergînd împreună la toaletă.

-Uh, spuse Ann, intrînd într-o cabină. Plutesc de la atîtea pahare de alcool. Am fost surprinsă să constat că Bryan este un colecţionar aşa de pasionat.

în cealaltă cabină, Cici se încruntă, întrebîndu-se dacă nu cumva insistenţele prietenei ei îl jigniseră pe Bryan. Ann îi ceruse să povestească despre trecut, de la ce specializare avusese în facultate pînă la preferinţele lui politice. Reuşise chiar să smulgă numele oraşului său natal, Clyattville, de care nu-i povestise nici măcar ei.

- Da, nu ţi se pare nemaipomenit? întrebă ea. Tom nu avea astfel de hobby-uri. Mi se pare că asta lărgeşte orizontul spiritual al unui om, nu crezi?
- Cic, astea nu sînt hobby-uri.
- Atunci ce? strigă indignată. Dumnezeule, Ann, nu ştiu ce e cu tine în seara asta. De ce nu ţi-ai adus canapeaua

portabilă, să-l faci să se aşeze pe ea şi să-ţi spună tot? N-a mai rămas decît să-i analizezi scrisul.

- Aş fi facut-o şi pe asta, dacă mi-ar fi dat un bileţel scris cu mîna lui, replică Ann cu o voce uşor iritată.
- Pot să-ţi fac rost, ripostă Cici sarcastic.
- Cici... nu am nici un fel de dovezi dar, în prezenţa lui, mă simt neliniştită. Pentru numele lui Dumnezeu, toate ceasurile alea! Şi cănile, ceainicele de argint. Sînt foarte frumoase, dar cine naiba colecţionează astfel de rahaturi? Ceasuri şi puşculiţe. Ştii ce înseamnă colecţionarea în termenii psihologiei.

Amîndouă au ieşit în acelaşi timp, îndreptîndu-se spre chiuvete.

- Nu, nu cred.
- Retenţie anală.

-Poftim?

- Adică nu face treaba mare, răspunse Ann cu o grimasă. Nu vrea să renunţe la nimic.
- Scuteşte-mă, exclamă Cici săpunindu-şi enervată mîinile.
- Toate colecţiile o indică. Şi încă ceva - desenele lui. Ai observat că totul este desenat în cel mai mic detaliu? Orice amănunt e schiţat de nenumărate de ori. Desenează obiecte ţ>i după aceea le imprimă aerul unor fiinţe umane, însă întotdeauna izolate. Fiinţe umane furioase. Pot pune pariu că Bryan este un tip foarte furios în sinea lui.
- Bine, Ann, exclamă Cici scoasă din sărite. Asta o fi părerea ta, dar e diferită de a mea. Nu pot spune că are un (alent nemaipomenit la desen, dar se descurcă şi îi place, nimic mai mult. Este un om bun, se poartă frumos cu mine şi nu înţeleg de ce tu....

în toaletă intrară două femei discutînd despre noul permanent al unei cunoştinţe.

- Mă sperie, continuă Ann mai încet. Şi mi-aş dori să aştepţi puţin înainte de a te căsători cu el.

- îl iubesc, spuse Cici cu hotărîre. Am fixat data imediat după Crăciun şi mă voi ţine de cuvînt. Nu vreau să stric nimic.

Au ajuns acasă la Bryan după ora unu dimineaţa. Ann şi l .arry plecaseră, promiţînd să repete întîlnirea „cît mai curînd"; Cici aştepta pe trepte în vreme ce logodnicul ei descuia uşa şi dezactiva sistemul de alarmă. Fără să vrea, ca observă codul format - 2887- numărul casei în care copilărise.

Un lătrat puternic, ca al unui cîine furios, izbucni în clipa c înd intrară.

- Dumnezeule, zise Cici acoperindu-şi urechile, te asurzeşte Bryan! închide-1!

Bryan se îndreptă spre o cutie neagră, metalică, aşezată pe podea, şi învîrti un buton. Cutia era un Electronic Dog, cu un microcip ce emitea un lătrat puternic şi pornea la cel mai mic zgomot - un dispozitiv de siguranţă cumpărat de curînd.

- Prietena ta, Ann, este o femeie pe cinste, spuse Bryan întorcîndu-se către ea.

- într-adevăr, este cam lipsită de inhibiţii şi îi place să pună o mulţime de întrebări; aşa îşi face o impresie despre oamenii din jurul ei. Cici simţise ironia din glasul lui. Sper că nu te-ai supărat.

- Să mergem sus, vrei? Bryan o luă de mijloc fără a-i răspunde la întrebare. Poţi să mai rămîi puţin?

Cici tresări uşor - ştia că asta însemna să facă dragsote.

- Doar puţin, murmură gîndindu-se la Aaron.

- Mmm, facu Byran sărutîndu-i gîtul. Mi-ai lipsit. Nu

am mai făcut dragoste de o săptămînă.

Dormitorul lui era asemenea restului casei, plin de ceasuri, antichităţi şi desene în cerneală. Ticăitul ceasurilor o făcea pe Cici să se gîndească la saloanele victoriene.

- Prietena ta, Ann, nu mă place, continuă el în timp ce-şi descheia cămaşa. Nu mai aprinsese veioza de pe noptieră, însă lumina de pe hol lăsa să se vadă pieptul lui musculos. Umbrele de pe chipul lui îl făceau greu de recunoscut, părea un străin chipeş.

- Bineînţeles că te place.

- Nu, mi-am dat seama. Mi-a pus prea multe întrebări. Nu are încredere în mine.

Stînjenită, Cici îşi dădu seama că Bryan intuise foarte bine cc gîndea Ann.

- O, sînt sigură că nu e asta... Aşa e ea. Procedează la fel i u toată lumea; îi înnebuneşte pe toţi cu întrebările ei.

- Adică pe toţi bărbaţii. A avut atîţia încît nu mai are încredere în nici unul.

- Bryan! strigă Cici revoltată.

- Ei bine, trebuie să recunoşti, prietena ta este o celibatară l»i in definiţie. A fost căsătorită de cîte ori, de două ori? Apoi .ı avut alte două legături şi cîţi iubiţi? Acum crede că toţi bărbaţii vor să le facă rău ei şi prietenelor ei; cu cît crede mai mult, cu atît riscul de a se întîmpla aşa este mai mare. Ea singură provoacă asemenea situaţii.

Roşie în obraji, Cici se prefăcu că e ocupată cu nasturii manşetelor.

- Ann este un om bun, încercă ea. Vrea doar să...

Nu are importanţă, o întrerupse Bryan. Să nu mai vorbim tic asta. Hai în pat. M-am gîndit la tine toată ziua.

Bryan făcea dragoste pasional, aproape cu lăcomie - erau mngurele clipe cînd uita de restul lumii. Săruturile lui o ameţeau, purtînd-o într-o lume plină de senzualitate.

Ceva mai tîrziu, el se întinse pe spate, cu mîinile sub cap, Kiita să aţipească. Cici se ghemui lîngă el, spunîndu-şi că ar licbui să-i vorbească despre atitudinea faţă de Aaron. Dar mire era momentul cel mai potrivit? Nu voia să strice clipele plăcute cu o nouă ceartă.

Bryan? întrebă mîngîindu-i pieptul. Hei! Mai eşti aici?

Clipele ce urmau după ce făceau dragoste erau deosebit »Ic importante pentru ea şi nu voia să-l lase să se îndepărteze.

- Bry?

El murmură ceva neinteligibil.

- Şi cu asta, basta, murmură Cici amuzată, în vreme ce Bryan respira tot mai regulat şi mai profund.

Cici nu mai insistă. Continuă să-l ţină în braţe privindu-i chipul. în somn, ridurile din jurul ochilor lui Bryan dispăreau, ceea ce îi dădea un aer vulnerabil. Cici ştia că la serviciu exista o atmosferă competitivă şi că el se străduia să-şi păstreze postul în timp ce compania al cărei angajat er R.E.L. Manufacturing, îşi schimba proprietarul. Trebuia să fie întotdeauna atent şi gata de luptă, însă ea îl prefera aş cum arăta în astfel de clipe. Simţea că se putea apropia de el, că Bryan i-ar destăinui orice secret.

Brusc, Bryan tresări violent, de parcă ceva l-ar fi lovit şi începu să se agite, murmurînd cuvinte pe jumătate inteligibile. Mişcările îi erau atît de violente, încît zguduiau patul.

-

Bryan? Relaxează-te, murmură Cici, mîngîindu-l pe frunte. *M*

El îi dădu mîna la o parte, zbătîndu-se şi mai tare, în vreme ce respiraţia i se transformă în suspine adînci.

-*Nu,* îl auzi spunînd. *Mamă?... Mamă?* Şi apoi: *Băiatul. Băiatul nu vrea. TATĂ! NU, TATĂ!*

- Bryan, Bryan, strigă Cici speriată, dar Bryan nu auzea.

Pieptul i se arcui în sus şi gîtul i se încordă în încercar de a respira. Dăduse cearşaful la o parte, iar trupul gol îi tremura ca acela al unui epileptic în timpul unei crize. Transpiraţia îi uda fruntea, gîtul şi pieptul.

- *Nu! Te rog! NU VREAU SĂ O FAC! TATĂ, NU VREAU SĂ O FAC!*

Nu era prima oară cînd Bryan avea coşmaruri atît de violente încît zguduia patul. Oare ce anume visa? Ce parte îngrozitoare a trecutului său îl chinuia? Atunci cînd îl întreba dimineaţa, Bryan susţinea că nu-şi aminteşte.

- Bryan, repetă, mîngîindu-l aşa cum ar fi facut-o dacă în locul lui s-ar fi aflat Aaron. Trezeşte-te, dragul meu, ai un coşmar.

-*Nu!... Nu! Te rog, Doamne!Mă voi ruga!Mă voi ruga! Mă voi ruga!*

îngrijorată, Cici îl scutură din nou.

- Bryan, trezeşte-te!

- *Dumnezeule!* striga el. *Nu vreau Nu vreau... Furie! Furie! Doamne!*

Oare ce încerca să spună? Ceva despre furie. Vorbele lui nu aveau nici un sens.

- *Ciocan!* strigă deodată Bryan, extrem de clar. *Nu vreau să o fac! Nu vreau SĂ O FAC! TATĂ! TATĂ!*

Bryan continua să îngaime cuvinte imposibil de înţeles, iiscmenea unor fragmente de coşmar. Apoi, se lăsă în pernă, i u răsuflarea ceva mai potolită. Era ud de transpiraţie din cap

pînă-n picioare.

- Cici, murmură el pe jumătate treaz. Tu eşti?
- Eu, răspunse ea neliniştită. Tocmai ai avut un alt coşmar. Vrei să vorbim despre asta? Bryan, poţi să-mi spui orice. (>i ice. Te iubesc. Sînt gata să te ascult.
- Nu, îngăimă el, întoreîndu-se cu spatele.

Cici rămase nemişcată, alături de el, ascultîndu-l cum respiră tot mai liniştit. Se simţea ciudat de singură. Logodnicul ei dormea adînc în vreme ce ea era trează. Nici măcar în pat nu erau atît de apropiaţi cum şi-ar fi dorit. Oare cînd îi va permite să afle părţile întunecate ale existenţei lui?

O va face vreodată?

4

i u

L^lamă, ce fel de salată este asta roşie? Trebuie să o mănînc?

- Este tot salată, Aaron. Am vrut să văd cum e. întotdeauna mîncăm din aceea verde şi devine plictisitor. Ştiai că există peste cincizeci de feluri? Este de-a dreptul uimitor, nu-i aşa?

Fiul ei se zgîia la farfuria cu salată pe care Cici o aranjase artistic.

- Salată roşie? Arată ca un mutant.

Cici îşi reţinu un hohot de rîs nervos, conştientă de prezenţa lui Bryan.

Era 20 septembrie şi luau masa „în familie“, una din Încercările ei de a-i obişnui pe cei doi unul cu celălalt şi de a stabili puncte comune care să-i ajute să comunice. Pînă acum

Insă, nu găsiseră aşa ceva. Aaron încă nu-l suporta pe cel cu i are ea urma să se căsătorească şi se străduia să se împo- rivească oricăror sugestii făcute de Bryan.

- Mănîncă-ţi salata, îi ordonă acesta.
- Hei, un mutant roşu mă poate transforma într-un marţian .au ceva de felul ăsta, replică obraznic Aaron.
- Ce tot spui acolo?
- Ei, potoliţi-vă amîndoi, rosti Cici împăciuitoare. Nu e cazul să vă certaţi şi din cauza salatei, nu? îmi pare rău că am cumpărat-o. De acum încolo va fi numai salată verde. Ia să vedem, Aar, de ce nu ne spui ce ai mai făcut la şcoală? Parcă ai un proiect important de făcut la artă?
- Nu chiar, murmură fiul ei, lăsîndu-se să alunece în scaun, i
- Mi s-a părut că lucrai la o sculptură.
- Da, ceva de genul ăsta.
- Ce anume era?
- Nimic special.

Cici constată iritată că fiul ei, de obicei guraliv, părea să fi devenit incapabil de a articula mai mult de două silabe. 1

- Ei bine, e un animal? Un dragon?

Ştia că lui Aaron îi plăceau dragonii. îi desena tot timpul pe caietele de la şcoală şi o implorase să-i cumpere o curea: cu cataramă în formă de dragon.

Ochii lui Aaron sclipiră la auzul întrebării dar, după cîteva secunde, deveni la fel de dezinteresat.

- Aaron, izbucni Bryan. M-am săturat de toate astea. Mama ta ţi-a pus o întrebare.
- Heil Hitler! strigă băiatul îndreptîndu-şi spatele. Uite ce e, *domnule Wyatt*, vorbim doar despre ora mea de artă. Nu e

sfîrşitul lumii sau ceva de felul ăsta.

- Aaron! strigă Cici.

- Nu *trebuie să-ţi* spun nimic din ceea ce fac. Nu *trebuie* să stau la masă şi să-ţi raportez ce fac.

- Aaron Thomas Davis! Mirarea ei se transformase rapid în furie. Vreau să taci şi să-i ceri imediat scuze lui Bryan!

Băiatul o privi acuzator şi Cici intui lacrimile ce-i umezeau privirea.

- Nu vreau să-mi cer scuze. întotdeauna se poartă cu mine de parcă ar fi Hitler, de parcă aş fi un încuiat. Eu...

- Este de-ajuns, izbucni Cici. Putem gîndi ce vrem, dar l iră a fi nepoliticoşi cu ceilalţi. Du-te în camera ta şi fa-ţi tema; voi veni înainte de culcare să verific.

Aaron se ridică de la masă şi ieşi demn din sufragerie. îşi |mca capul drept, aşa cum fac cei profund jigniţi.

Cici simţi o strîngere de inimă atunci cînd uşa de la dormitorul lui se trînti cu zgomot. La naiba! De ce oare cei mai importanţi oameni din viaţa ei nu se puteau înţelege?

- Bryan, zise ea apoi întoreîndu-se spre logodnicul ei, trebuie să vorbim despre asta. Poate că totuşi te porţi cam aspru cu Aaron. Tatăl lui era ceva mai îngăduitor şi cred că la fel sînt şi eu. Nu a fost crescut într-o manieră autoritară.

Ochii albaştri ai lui Bryan o fixară îndelung.

- Copii nu ar trebui să răspundă obraznic, Cici. Nu voi tolera asta la masa mea.

O, Doamne, exclamă Cici în sinea ei. Ştia că Bryan crescuse într-o familie profund religioasă.

- Dar astă-seară nu stăm la masa ta, ci la a mea, zise ea cu voce tare.

- în curînd, va fi masa noastră.

îl privi surprinsă neplăcut de tonul lui aspru, mai ales că-l folosea vorbind despre fiul ei.

- Bryan, Aaron nu a fost obişnuit să spună ce crede sau ce simte. întotdeauna am discutat cu el; mereu i-am motivat orice decizie şi i-am ascultat părerea.
- Şi eu îi voi oferi motivaţii şi explicaţii.
- Ştiu, Bryan, zise scuturînd din cap. Şi e foarte bine. Dar trebuie oare să sune ca o sentinţă? Nu ar fi mai bine dacă am discuta deschis?

Bryan o privi lung cîteva clipe, apoi atitudinea lui rigidă dispăru. îi zîmbi larg redevenind iubitul ei chipeş, logodnicul plin de adoraţie.

- Desigur, îl auzi murmurînd. Ai crezut că va fi altfel? îţi promit că mă voi strădui să mă înţeleg cu fiul tău, Cici. Poate cumpăr bilete la un concert şi mergem împreună. Ţi-aJ plăcea?
- La un concert? întrebă plăcut surprinsă.
- La serviciu ni se aduc mereu diferite invitaţii, continuă Bryan vag. O să le dau de ştire că mi-aş dori şi eu cîteva. Nu pot să-ţi spun ce fel de bilete vor fi. Uite, în curînd va fi un festival de muzică jazz, B.B. King.

Cici dădu politicoasă din cap, gîndindu-se că Bryan nu-l cunoştea prea bine pe Aaron dacă îşi imagina că acestuia i-ar fi plăcut să meargă la un concert de jazz. Dumnezeule Orice încercare de a-i apropia era ca şi cînd voiai să amesteci uleiul şi apa. Ce va face dacă într-adevăr relaţia lor nu va merge niciodată?

- Ce avem la felul principal? se interesă Bryan, considerînd discuţia încheiată.
- Crevete marinat, murmură, fară nici o urmă din buna dispoziţie de mai devreme.
- Condimentat?

- Da, am pus mult oregano şi usturoi. Slavă Domnului că mîncăm amîndoi.
- Orice prepari tu este minunat, spuse Bryan, strîngîndu-i uşor mîna.

După o scurtă şovăială, Cici îi răspunse la fel de afectuos

*

Pe un ton gros, Kermit broscoiul cînta despre cît de greu este să fii verde.

- Dumnezeule, nu-mi vine să cred cît de bine ştie Aaron să se joace cu bebeluşul, exclamă sora lui Cici, Jocelyn. Se aflau într-una din camerele acesteia. Covorul era plin de jucării Fisher-Price şi blocuri Lego pentru cei mici. în celălalt colţ, Aaron, întins pe podea, se juca cu Michael, în vîrstă de un an şi jumătate.
- Nu-i aşa?
- Fii atentă la ce-ţi spun, continuă Jocelyn. Fiul tău va fi un tată minunat într-o bună zi.
- Aaron? Tată? Cici rîse şi adăugă cu un glas scăzut astfel încît fiul ei să nu o audă: Uneori îmi este greu să mă gîndesc pînă acolo, Joss. îmi doresc doar să trecem de anii adolescenţei. îmi fac atîtea griji în privinţa lui...

Jocelyn se încruntă. Cu doi ani mai tînără decît Cici, era prototipul mamei casnice, şi era deja însărcinată în patru luni cu un alt copil. Purta de altfel cu mîndrie tricoul pe care scria *Maşină de făcut bebeluşi.*

- De ce, Cici? Ce a făcut?

Aaron tocmai îl ducea pe Michael la bucătărie să bea suc de mere.

- O..., spuse Cici cu ochii plini de lacrimi. Nu ştiu, Jocelyn. ('rcd că a început să vandalizeze proprietăţi; am aflat

asta de la vecinul meu. Bryan crede că este unul dintre copiii care au aruncat cu tot felul de lucruri în casa lui.

- O, nu, exclamă Jocelyn ducîndu-şi o mînă în dreptul pieptului.
- Nu vreau să cred aşa ceva. A devenit însă foarte dificil în ultima vreme, Joss. îl urăşte pe Bryan! Nu vrea nici măcar să încerce să se înţeleagă cu el şi nu ştiu ce să fac.
- Trebuie să insişti. Nu-l poţi lăsa să distrugă relaţia ta cu Bryan.
- Ştiu. Doamne, ştiu foarte bine! Dar este atît de greu - este *atît* de încăpăţînat!
- Ca şi tine, de altfel, spuse Jocelyn zîmbind. Mai ţii minte cînd ne-am certat din cauza păpuşii Bărbie?
- Tu ai mîzgălit-o în frunte cu vopsea, zise acuzator sora ei.
- Fiindcă tu îi udasei părul cu lapte şi se încurcase.
- Eram două răsfăţate.

Surorile îşi zîmbiră amuzate. Jocelyn se ridică în picioare şi începu să adune blocurile Lego.

- Cici, sînt convinsă că, în cele din urmă, Aaron se va da pe brazdă. Doar nu vrei să pierzi un bărbat ca Bryan. Cîţi astfel de tipi crezi că poţi găsi? Are o slujbă sigură... a acceptat operaţia ta şi asta este foarte important.
- Ştiu. Era prima oară cînd nu rostea cuvintele la fel de convinsă ca altădată.
- Cic? Cic! Nu cumva s-a întîmplat ceva între voi?

Ezită, amintindu-şi coşmarul ciudat al lui Bryan şi faptul că niciodată nu voia să-i vorbească fără rezervă dp viaţa lui. Nici măcar nu-i spusese cum se numea oraşul lui natal pînă în seara cînd Ann îl interogase.

-Nu...

- Ei bine, n-aş spune asta după mutra ta. Să ştii că vreau să fiu doamna de onoare, rosti Jocelyn zîmbind şi mîngîindu-şi şoldurile. însărcinată sau nu, intenţionez să fiu un munte în satin albastru.

- Vei arăta minunat, zise Cici cu duioşie.

- Nu eu. *Tu* vei fi cea mai frumoasă mireasă din oraş. Dumnezeule, silueta ta, în dantelă, cu mărgeluţe şi trenă lungă... îl vei da gata pe Bryan atunci cînd îţi vei face apariţia în faţa lui.

- într-adevăr, aprobă Cici încercînd să pară la fel de entuziasmată, deşi nu reuşea decît să şi-l imagineze pe Aaron în frac gri, cu butoniere albastre, schimbînd priviri pline de antipatie cu Bryan.

A doua zi, Cici păşea în holul restaurantului Friday unde trebuia să ia prînzul cu Bryan. Aflat lîngă clădirile de birouri cc includeau sediul central al Kmart şi compania al cărei angajat era Bryan, restaurantul era plin de funcţionari în căutarea unei mese libere.

Nici urmă de logodnicul ei. îşi privi ceasul. La naiba, venise cu zece minute mai devreme. Aşteptase întîlnirea cu atîta nerăbdare îneît sosise înaintea lui.

Una dintre chelneriţe o conduse la o masă aflată lîngă geamul ce dădea către grădină şi parcare. Comandă un pahar dc vin cu apă şi începu să citească exemplarul din *Detroit News* pe care-l adusese cu ea. în Africa de Sud avusese loc un alt atac şi în Azerbaidjan o nouă revoltă. O casnică din Detroit incendiase o casă unde se vindeau droguri. Privirea îi alunecă apoi în josul paginii unde scria:

FEMEIA DIN ROYAL OAK ÎNCĂ DISPĂRUTĂ. POSIBILĂ CRIMĂ

Nu citi articolul, însă studie fotografia femeii blonde, de douăzeci şi ceva de ani, cu cozi lungi şi ochi mari. Chiar şi

/îmbetul părea adolescentin.

îşi stăpîni un fior. Abby Tighe era tînără. Toate suburbiile din Detroit erau învecinate, iar Royal Oak se afla la douăzeci de minute de mers cu maşina.

Surîsul cald al tinerei o tulbura profund. Oare unde se afla acum? Rănită undeva sau moartă pe un cîmp? Rănită, dar încă în viaţă, într-un spital unde nu-şi mai amintea nimic? Sau poate că iubitul ei o bătuse şi ea fugise din oraş.

Cici citi că poliţia era în căutarea unui cadavru. Dădu repede pagina. I se părea nedrept ca femeile să se teamă că într-o bună zi ar putea cădea victime unui bărbat. îşi îndreptă privirea către uşa restaurantului şi constată uşurată că Bryan tocmai se apropia de masă. Flutură mîna, încercînd să-i atragă atenţia.

-Bryan! Bry!

Remarcă flatată că silueta înaltă a logodnicului ei stîmea priviri admirative şi uită de articol. Alte femei *rîvneau* la bărbatul ei.

- Ce zi! exclamă Bryan, aşezîndu-se şi luîndu-i o mînă într-ale lui. Avea pielea moale şi caldă.

- Ai venit mai devreme, o mustră uşor.

- Cu un minut sau două, minţi Cici.

- Ce bei?

- Paharul obişnuit de vin cu apă.

- Eu o să iau o cafea, hotărî Bryan. Nu pot să stau mult, Cici. Am o întîlnire importantă la unu şi jumătate şi trebuie să mă pregătesc. Va veni şi noul director general, care este un tip foarte dur.

- Bine, rosti fără a reuşi să-şi ascundă dezamăgirea. Reprogramase cîteva întîlniri şi îşi eliberase o parte din după-amiază ca să poată sta cu el.

- Se zvoneşte că alţi doi sau trei manageri vor fi concediaţi, zise Bryan mohorît.

- Dar tu eşti în siguranţă, nu?

- Draga mea, nimeni nu poate şti. Oricum, mă descurc ceva mai bine decît restul, continuă, consultînd atent meniul.

Cici aprobă cu o mişcare a capului. Nu-i plăcea că era nevoit să trăiască mereu într-o astfel de tensiune. Cum putea cineva să supravieţuiască unei asemenea presiuni constante? Nu era de mirare că uneori Bryan părea irascibil. Din fericire, atmosfera de la agenţia unde lucra ea era mult mai relaxată.

Au comandat - el peşte Cajun, iar ea o salată Cobb.

- Am o surpriză pentru tine, îi spuse Bryan în vreme ce chelneriţa aducea farfuriile.

-Da?

- Nu e ceva nemaipomenit, dar m-am gîndit că s-ar putea să te intereseze, continuă el scoţînd din buzunarul hainei mai multe oferte ale unor agenţii de turism, pe care le flutură înaintea ei. Pe una dintre ele scria MAUI.

- L-am rugat pe agentul meu de turism să-mi trimită toate broşurile.

- Hawaii! exclamă Cici încîntată. O, Bryan!

- Ţi-ar plăcea să ne petrecem acolo luna de miere? Trebuie să facem rezervările în zilele următoare.

- O, Bryan! exclamă ea fericită. Petrecuse săptămîni întregi visînd la luna de miere, la locul unde şi-o vor petrece, fără nici un fel de amestec exterior. Vor avea timp suficient să stea de vorbă, să se confeseze unul altuia şi să devină intimi.

- Am broşuri despre toate insulele, îi zise, răsfirînd foile pe masă, înaintea ei. Maui, Kauai, Hawaii, Lanai. Cred că decembrie marchează începutul sezonului balenelor în Maui.

Alege hotelul la care ai vrea să stai, draga mea.

- Cum a fost prînzul? întrebă Becky, recepţionera de la Job Center, o roşcată extrem de atrăgătoare de treizeci şi opt de ani. Notă în condică ora de întoarcere şi îi înmînă mesajele sosite în lipsa ei.
- O, minunat, ciripi Cici. Vom petrece luna de miere în Hawaii, Becky! Două săptămîni!
- Pe ce insulă?
- Pe toate, aşa zice Bryan. Le vom vedea pe toate, vom face un tur cu elicopterul şi vom vizita cel puţin doi vulcani. O să facem scufundări, o să călătorim cu un vas de pescuit, o să bem *mai tais1*.
- Norocoaso, remarcă Becky invidioasă.

Cici aruncă o privire pe mesaje - erau cele obişnuite la ora asta, în afara unuia venit din partea fostului ei soţ, Tom, care dorea să-i aducă la birou cecul pentru pensie alimentară.

Renee Hoyt, una dintre dactilografe, o tînără de douăzeci de ani, înaltă, cu picioare lungi, trecu în goană strîngînd la piept un dosar cu mai multe scrisori pentru unul dintre clienţi - după viteza cu care se deplasa, avea o sarcină extrem de urgentă.

- Hawaii va fi, Renee, strigă Cici în urma ei.

Fata se opri, răsucindu-se pe tocurile înalte.

- Luna de miere? întrebă zîmbind încîntată. Hawaii? Minunat! Cît timp veţi sta acolo?
- Două săptămîni! Două săptămîni întregi! Am ales deja hotelul! Balene, bikini, apusuri fabuloase, dansuri tradiţionale! Toate păreau parcă mai încîntătoare atunci cînd nu era cu Bryan. Schiţă cîţiva paşi de dans, nespus de fericită. Se purta ca o tînără

---

1 Cocteil.

de douăzeci de ani dar, din fericire, nu se vedea nici un client, iar Quint, directorul centrului, se afla în biroul lui.

- A, apropo, adăugă Renee, te aşteaptă o surpriză în birou. Ceva foarte drăguţ; nu m-am putut abţine să nu o desfac.

Deşi bănuia despre ce era vorba, Cici îşi continuă surîzătoare drumul. Se opri în uşa biroului ai cărui pereţi erau plini de articole din *Employment Weekly,* lipite lîngă un citat din Goethe. Buchetul minunat trimis de Bryan, un aranjament de trandafiri roz şi irişi, o aştepta.

Desfăcu în grabă cartea de vizită şi citi: *întotdeauna cu dragoste, Bryan.* îşi îngropă nasul în flori, cu un neaşteptat lior de teamă. Totul părea un vis - de la nenumăratele buchete şi cadouri pînă la luna de miere în Hawaii. Totul părea minunat, dar nu şi real. Poate că Ann avea totuşi dreptate. *Oare* era normal ca un bărbat să fie atît de atent şi să-i facă atîtea cadouri iubitei sale?

Un ciocănit îi întrerupse şirul gîndurilor.

- Cici, am trecut pe lîngă tine în parcare - am venit chiar în urma ta. M-am gîndit să-ţi aduc cecul.

Fostul ei soţ, Tom, intrase în cameră, îmbrăcat în haine de lucru, cu buzunarul cămăşii albe plin de pixuri şi stilouri. Cîndva un bărbat chipeş, Tom începuse să îmbătrînească; şi era conştient de asta. Fusese atît de marcat de cea de-a patruzecea aniversare, încît chiar în acea zi avusese un accident în care-şi distrusese maşina. Acum avea nevoie de o fetişcană de douăzeci şi doi de ani pentru a simţi că trăieşte.

Apariţia lui nu-i făcea nici o plăcere.

- Nu trebuia să-l aduci personal. Există un sistem numit poşta Statelor Unite care poate fi folosit în astfel de cazuri.

- Cînd lucrez la mai puţin de o milă depărtare? O

contrazise cu un rînjet, în timp ce studia biroul mic, plin de hîrtii. Frumoase flori, remarcă el.

-Da...

- Aaron mi-a spus că tipul îţi trimite flori în fiecare zi. Trandafirii sînt foarte scumpi în perioada asta a anului. Cît cheltuieşte pentru flori pe lună - trei sute de dolari? Banii ăştia ar putea asigura masa unei familii.

- Iubesc florile, răspunse ea înţepată.

- Probabil, iubito! Oricum, uite cecul, zise fluturînd foaia înainte de a i-o înmîna. Poate finanţa un vînzător de flori sau doi şi cîţiva crescători de trandafiri.

- Nu gust remárcele tale impertinente. Şi nu sînt iubita ta!

- Dar s-ar putea să nu fii nici a lui, draga mea.

- Ce vrei să spui?

- Hei, un bărbat de treizeci şi patru de ani trebuie să aibă ceva de ascuns. Poate tocmai de asta îţi trimite atîtea flori, ca nu cumva să începi să cauţi.

- Tom, nu-mi vine să cred! Cici îl privi uluită şi în acelaşi timp scandalizată pe fostul ei soţ. De ce spui asta? Ai cum să dovedeşti astfel de presupuneri?

Tom ridică din umeri.

- Nicidecum, draga mea. Probabil că individul este cît se poate de corect, deşi îmi pare niţel cam crispat. Ştii, genul rigid şi înţepat. S-ar putea să regreţi mai tîrziu cînd te va pune să stai în genunchi şi să-i ştergi pantofii.

- Tom! îl lovi furioasă peste braţ. Mirosul familiar de after-shave îi readuse în minte imagini dureroase din trecut. Nu-mi vine să cred că te aud spunînd astfel de lucruri! Eşti dezgustător! îmi faci greaţă!

Tom dădu din cap, cu o expresie aparent docilă.

- Hei. Pînă la urmă ai ieşit bine, Cici... Adică operaţia a ieşit mai bine decît mă aşteptam, dacă înţelegi ce vreau să spun. Poate nu vreau ca altcineva să pună mîna pe tine.

- Tom!

- Ei bine! Chiar atît de mult îţi doreşti să te căsătoreşti cu lipul ăsta? Nu vrei să vii în apartamentul meu, să încercăm să vedem dacă relaţia noastră mai funcţionează?

Cici îl privi şocată şi dezgustată. Oare auzise bine? Cu optsprezece luni în urmă, îi spusese că „nu putea suporta" cicatricele rămase de la operaţie şi că „îl dezgusta sexual." Acum, cînd un alt bărbat o găsea atrăgătoare, Tom o dorea din nou.

- Nu am de gînd să fac sex cu tine, auzi? Tonul ei tăios îl lacu pe Tom să se retragă. Ai renunţat la un lucru bun şi acum nu-l vei mai căpăta înapoi. Şi încă ceva - niciodată de acum încolo să nu-mi mai aduci cecul la birou. Mă auzi? *Niciodată!*

- îmi cer scuze, mîrîi Tom.

Cici tremura de nervi.

- Şi nu-mi vorbi aşa în biroul meu! Pleacă, Tom - dacă nu, îl chem pe Quint.

- O, m-am speriat! Quint cel rău şi mare, directorul agenţiei.

Din fericire, Tom se hotărîse să plece, fluturînd mai întîi un deget, pentru a demonstra că respingerea violentă de mai devreme nu-l deranja cîtuşi de puţin.

După ce Tom ieşi, Cici îşi simţi genunchii tremurînd şi se lăsă să cadă pe scaun. Tom saluta în gura mare clienţi ai companiei pe care-i cunoştea. încercase să-l ierte şi uneori credea că era cît pe ce să o facă, însă nu şi în clipa aceea. îl ura.

S-ar fi descotorosit bucuroasă de cadavrul lui aruncîndu-l din maşină într-un loc plin de crocodili.

Ţîrîitul telefonului îi întrerupse şirul gîndurilor.

- Poţi să vii în biroul meu? auzi glasul lui Quint Flannery. Vreau să discutăm despre raportul lunar şi despre CV-ul VanderBosche.

Aşezată la masa din bucătărie, încercînd să pună în aplicare sugestiile lui Quint, Cici deschise micul televizor de pe dulap. Ştirile de la ora şase începuseră cu un reportaj despre cele trei incendii din apropiere de Eight Mile Road în Detroit.

Cici îşi reluă lucrul încruntată cînd prezentatorul Bill Bonds începu să discute despre o nouă demonstraţie ce avea loc la Detroit Incinerator Plant. CV-ul avea trei pagini pline de amănunte plictisitoare pe care nici un manager de resurse umane nu s-ar obosi să le citească. Tăia rînduri întregi, cuvinte, marcînd în mod clar schimbările, pentru ca dactilografa să le poată înţelege cu uşurinţă. Auzind la televizor un nume cunoscut ridică privirea.

„Şi acum, noi veşti despre dispariţia femeii din Oak Royal, Abby Tighe", spuse bătrînul prezentator, pe care Cici îl urmărea de cînd era mică. „Poliţia din Royal Oak a dezvăluit că bucăţi de piele şi oase găsite la locul atacului indică faptul că femeia de douăzeci şi şase de ani nu mai era în viaţă cînd a dispărut din locuinţa ei, în jurul datei de 12 septembrie".

Cici îngheţă şi degetele i se încleştară pe stilou.

„Poliţia susţine că dispariţiile a nouă femei pot fi legate de un infractor căruia a început să i se spună *The Basher*[2]. "

2 Cel care îşi omoară victimele în bătaie.

The Basher. Un nume îngrozitor. Un ziarist de la *Free Press* îl inventase şi acum întreaga media îl folosea.

O altă poză a lui Abby Tighe apăru pe ecran - purta o pereche de pantaloni scurţi şi o bluză. în fotografie apăreau o fîşie de nisip, un prosop de plajă şi o cutie frigorifică.

Cici îşi stăpîni un fior de groază. Poate fusese ultimul picnic al lui Abby Tighe.

„Mama lui Abby, doamna Caria Tighe, a ţinut azi o conferinţă de presă în timpul căreia l-a rugat pe răpitorul liicei sale să o aducă înapoi“, continuă Bonds.

Pe ecran apăru o femeie de aproximativ cincizeci de ani, cu ochii umflaţi, palidă, lucru ce demonstra că îşi petrecuse ultimele zile plîngînd. Cici se simţi cuprinsă de milă.

Mama lui Abby Tighe avea un glas răguşit, ca de turnătoare: „Vreau ... vreau doar să-i spun... oricine ar fi ... Abby este o fată bună şi cuminte. Nu a făcut niciodată rău nimănui şi sînt foarte mulţi oameni care o iubesc. Te rog, clibereaz-o. Dă-ne-o înapoi. Dă-i drumul...“ Femeia izbucni în lacrimi, în timp ce o alta se apropie şi o îmbrăţişă.

Bonds apăru din nou. „Poliţia din Royal Oak susţine că şansele de a o găsi pe Abby Tighe în viaţă scad cu fiecare zi care trece. Păcat. Mare păcat. Femeile din zonă sînt rugate să-şi încuie uşile, să folosească zăvoare şi să-şi verifice maşinile înainte de se urca la volan. în Farmington Hills, poliţia este în căutarea a doi bărbaţi care l-au împuşcat mortal pe proprietarul de treizeci şi patru de ani al unui magazin şi pe soţia acestuia ...“

Cici închise televizorul, simţindu-se incapabilă să mai asculte astfel de ştiri. Un nou val de furie o cuprinse. Nu aveai cum să te aperi în faţa unor asemenea întîmplări. Violenţa exista peste tot, chiar dacă o identificai sau nu.

Nu-i plăcea să se simtă vulnerabilă; era ca şi cum ar fi fost una dintre victime.

Zilele se scurseră rapid, pline de sute de telefoane din partea agenţiilor de recrutare, a directorilor de resurse umane şi de cursuri cu cei ce-şi căutau o nouă slujbă, astfel că ziua de miercuri sosi pe nesimţite. La ora prînzului, în sala de mese, toate femeile se adunară să vadă broşurile ei cu Hawaii, sfatuind-o ce ar trebui să poarte în luna de miere.

- Bikini, desigur şi costume întregi, cu fuste din partea locului, zise Becky.

- Şi ceva nemaipomenit de sexy cu jartieră, adăugă Renee chicotind. Ştii, alea din dantelă albă. Cumpără-i şi lui ceva la fel de sexy, să se potrivească bine cu ţinuta ta, continuă ea amuzată. Dar fară jartieră.

Cici era fericită să se afle printre oameni care ţineau atît de mult la ea. îi fuseseră alături în timpul operaţiei şi al divorţului. Chiar şi Quint, de obicei foarte rezervat, îi indicase un magazin bun, cu echipamente pentru scufundări, în Maui.

Becky adusese un exemplar din *Detroit News,* astfel încît după sosirea celorlalţi angajaţi, discuţia alunecă spre femeia dispărută din Royal Oak.

- Cu siguranţă e moartă, rosti unul dintre consilieri, Colin Spenser, în timp ce muşca dintr-un sandviş cu came de curcan. Bătută asemenea celorlalte. Nu cei din *Free Press* l-au numit the Basher? Un nume foarte potrivit. Le omoară în bătaie, apoi le scoate afară din casă şi le aruncă în rîul St. Clair.

- Sau le îngroapă undeva în nord, îşi dădu cu părerea Diane Perlmann, cea care se ocupa de *workshop*-uri. Peninsula nordică are o mulţime de locuri potrivite să îngropi cadavre, sute

de mile de pădure. Poţi săpa o groapă acolo fară să ştie nimeni.

Becky gemu îngrozită.

- Dumnezeule! Parcă sînteţi însetaţi de sînge. Eu nu cred că este moartă. Cred doar că s-a certat cu iubitul ei şi a fugit. Se mai întîmplă. Tot timpul dispar oameni.

- Chiar crezi? întrebă Quint autoritar. Casa era plină de sînge. Nu au spus că s-au găsit şi bucăţi de came? Sînt sigur că e moartă.

Aşezată la un capăt al mesei, cu salata grecească în faţă, Cici se simţi cuprinsă de un fior de teamă. De cînd o văzuse pe mama lui Abby la televizor, se trezise de mai multe ori în timpul nopţii, după un vis îngrozitor - o femeie învelită în ceva şi tîrîtă.

- Vă rog, putem schimba subiectul? Nu-mi place să iau prînzul şi să vorbesc despre crime.

Conversaţia trecu la o scrisoare din partea unui client plasat de agenţie la Mazda, timp în care Cici se străduia în zadar să-şi termine salata. Pofta de mîncare îi dispăruse cu totul. Probabil se identifica cu Abby Tighe. în afara drăgălăşeniei naturale a tinerei, ceva din poza ei îi amintea de ea însăşi, aşa cum era în urmă cu cîţiva ani. Chiar şi într-o fotografie obişnuită, îţi puteai da seama că Abby era o fată extrem de drăguţă. Moartea ei era o adevărată tragedie.

Gîndul la Abby continuă să o bîntuie.

îrgul de joburi de pe 10 octombrie era în toi. Un amalgam de voci se făcea auzit, o mulţime de clienţi îmbrăcaţi în costume „de interviu“ umpleau pînă la refuz camerele de conferinţe unde reprezentanţi ai cincisprezece companii şi şase recrutatori erau aşezaţi la mese.

Cici privea satisfăcută mulţimea de oameni. Din cauza temperaturii ridicate de afară şi a căldurii degajate de

numeroasele persoane din încăpere, fusese nevoită să pornească aparatele de aer condiţionat.

Chiar şi Quint recunoscuse că organizase evenimentul cu mare pricepere.

- Ce adunătură, oftă Ann după ce luă o pauză de la masa unde ea şi o asociată reprezentau compania Executive Action Inc., ale cărei angajate erau. Gîndeşte-te, mîine trebuie să citesc toate teancurile astea de CV-uri. Norocoasa de mine. Slavă Domnului că îmi pot lua cîteva zile libere. Mă voi duce să-mi stresez mama - în cazul în care şeful este de acord cu vacanţa mea.

Mama lui Ann, căsătorită de trei ori, locuia acum în Connecticut.

Ochind pe cineva în numeroasa mulţime, Ann se întoarse brusc către Cici:

- A, iată-1. Mă întrebam dacă o să vină.

- Cine?

- Mike McVey. Haide! L-am rugat să vină aici, voiam să discuţi cu el. Cici n-a avut timp să protesteze, că Ann o apucă deja de braţ şi o tîrî prin aglomeraţie.

McVey era un bărbat trecut de treizeci de ani, roşcat, cu un trup îndesat, fără a fi însă gras. Spre deosebire de cei ce căutau o slujbă şi erau îmbrăcaţi în costume sobre, McVey purta o haină sport din tweed şi o gravată roşie.

- Mike McVey, Cici Davis, îi prezentă Ann, privindu-şi apoi ceasul. O, la naiba, trebuie să mă întorc la treabă. Voi doi puteţi rămîne să vorbiţi. Mike este detectiv particular, se ocupă de asigurări şi incendieri. Cu aceste cuvinte, Ann se făcu nevăzută şi o lăsă pe Cici privind neputincioasă către McVey. De ce dorise Ann să i-l prezinte? Doar nu făcea pe Cupidon? Oftînd, îşi dădu seama că nimic nu era imposibil atunci cînd era vorba de prietena ei.

- Ai venit la tîrgul de joburi? îl întrebă pe McVey.

- Nu, m-am oprit aici la rugămintea lui Ann. S-a gîndit că ai putea avea nevoie de serviciile mele. Am lucrat pentru

firma ei. Nu ştiai că vin? o întrebă el.

- Nu. Şi nu sînt sigură ce vrei să spui afirmînd că aş putea avea nevoie de serviciile tale.

- Ca detectiv.

- Dar nu am nevoie să faci investigaţii. Nu ştiu de ce, adică de ce Ann... opri însă brusc, dîdu-şi seama că Ann se gîndise la Bryan. A, da, îi vorbise în treacăt despre femei care angajaseră detectivi particulari pentru a-şi investiga logodnicii. îmi pare rău, murmură dîndu-se un pas înapoi. Nu ştiam nimic despre asta. Ann nu avea dreptul să facă aşa ceva. îmi cer scuze pentru eventualele neplăceri.

Bărbatul reacţionă neaşteptat de delicat.

- Păstrează-mi totuşi cartea de vizită.

Cici îndesă cartonul în poşetă şi se amestecă în mulţime.

Nu voia să se certe cu Ann acolo, în prezenţa lui Quint. Aşa că o invită pe Ann acasă să bea împreună o cafea.

- în seara asta? murmură prietena ei privindu-şi ceasul, (’ic, e trecut de unsprezece; trebuie să ajung acasă şi să-i telefonez lui Larry.

- De ce nu? Oricum trebuie să vorbim.

- Nu putem vorbi aici? Sau la telefon, ceva mai tîrziu?

- Ann, acasă am prăjituri cu ciocolată cumpărate ieri de Iu Herschel.

- Ei bine, în cazul ăsta... Ann zîmbi. Doar ştii că nu pot rezista ciocolatei.

Se îndreptară amîndouă către Rochester, străbătînd şoselele aproape pustii la ora aceea tîrzie. în vreme ce îşi parca maşina pe alee, urmată de Ann în Camaro-ul ei, văzu i A toate ferestrele casei vecinilor Pickard erau luminate. O umbră apăru în faţa unui geam - silueta inconfundabilă a lui lohn Pickard, tatăl lui Dustin.

- O, se aude muzică rock, rosti Ann amuzată în timp ce robora din maşină. Nu cumva ăla e John Pickard? Nu ştiam cA locuieşte chiar vizavi de tine.

- Ei bine, da, replică Cici care n-avea chef de bîrfe despre
vecinul ei. Dorea să lămurească ceea ce o nemulţumise mai devreme.

- îl poţi întîlni la toate petrecerile de celibatari, îi spuse Ann. E un vînător.

- Un vînător? repetă Cici nedumerită.

- Doar ştii - în căutare de femei. Le caută pe cele mai atrăgătoare sau pe cele nou-venite care nu ştiu cum stau lucrurile. Nu iese decît o singură dată cu o femeie şi dacă ea îi cedează, nu o mai caută a doua oară. Un tip grozav. Se spune că ejaculează prematur. Tipic unui Don Juan.

Cici privi spre casa vecină unde, îmbrăcat în blugi, John vorbea la telefonul din bucătărie. Ghemuit deasupra receptorului, părea că se ceartă cu cineva.

Cunoştinţele lui Ann despre universul celor singuri erau extrem de relative şi, oricum, nu avea de gînd să vorbească despre John Pickard.

- Haide înăuntru, Ann. O să fac o cafea.

în timp ce umplea ibricul, Ann o întrebă:

- Ce s-a întîmplat? Am impresia că eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

- Cred că da. La naiba, Ann! Nu mă deranjează să fiu amabilă cu cineva pe care l-ai invitat la tîrgul de joburi, dar modul în care ai plecat şi m-ai lăsat acolo vorbind cu Mikc McVey... Nu mi-a venit să cred. în nici un caz nu am nevoie de un detectiv.

-Mă întreb... y*

- Ann! Vrei să spui că ar trebui să investighez trecutul lui Bryan, nu?

- Hei, hei... se întîmplă peste tot, Cici, aproape că e la modă. O mulţime de femei nu vor să-şi piardă averea sau se tem că partenerul lor nu le-a spus totul despre trecutul său sentimental. Şi atunci angajează un detectiv. Uneori află nişte lucruri uimitoare.

- Ann, nu-mi place sugestia ta. Ar fi îngrozitor să scotocesc în trecutul lui Bryan. Nu pot face aşa ceva. înainte de toate, ar

fi o dovadă de neîncredere. Şi ce ar spune dacă ar afla asta? Nici măcar nu vreau să mă gîndesc şi, pe deasupra, *nu vreau* să o fac.

- Nu va afla, Cici. Mike este foarte discret şi meticulos. A lucrat pentru una dintre vecinele mele care a aflat că iubitul ci vizita în fiecare vineri seara saloanele de masaj, iar ei îi spunea că merge la golf. Doar ştii ce se întîmplă în saloanele alea de masaj. îi ajută să se masturbeze.

Cici scăpă linguriţa de cafea înapoi în cană, brusc iritată.

- Minunat! Aşadar, mai nou, crezi că Bryan vizitează saloane de masaj?

- Bineînţeles că nu, răspunse Ann arătîndu-se jenată de asemenea bănuială. Dar, draga mea, nu prea ştii *ce* face, nu-i aşa? Adică e un tip cu o slujbă minunată, călătoreşte tot timpul, uneori dispare trei-patru zile şi...

- *Nu am* de gînd să te ascult, izbucni Cici.

O tăcere lungă se lăsă în cameră, timp în care amîndouă priviră ibricul de cafea în care apa începuse să fiarbă.

- Bine, rosti Ann într-un tîrziu. Cred că am exagerat.

- Da, ai exagerat.

- Ceva la el nu-mi inspiră încredere.

- Şi prima soluţie este să angajezi un detectiv care să-i descopere secretele? Cici vorbi pe un ton neutru, aranjînd prăjiturile pe o farfurioară. Toate astea au început de la operaţia mea. *Nu* sînt fragilă şi *nici* gata să clachez la cel

mai mic obstacol. Am suportat destul de bine totul şi acum trebuie să-mi trăiesc viaţa în continuare - singură.

Se priviră lung, apoi pe buzele lui Ann apăru un zîmbet larg, cald, ce îi aminti lui Cici de ce o iubea atît de mult.

- Bine, am înţeles. Probabil am fost ca o mamă cloşcă.
- Mai degrabă o mamă zgripţuroaică, zise Cici rîzînd.
- Nu mă pot stăpîni, însă...

- Lasă, o întrerupse Cici punînd un deget pe buzele lui Ann. Hai mai bine să gustăm din prăjituri. Mi-au spus că cele cumpărate joia nu au calorii.

Glasurile celor două femei îşi schimbaseră tonalitatea - la început dură, acum devenise intimă, punctată de rîsete.

Aaron ascultă rîsul cald lui Ann Trevanian, era rîsul cuiva ce-ţi devenea simpatic pe dată. întinse o mînă, întoarse caseta cu Paula Abdul şi închise casetofonul. în clipa cînd muzica încetă, tăcerea învălui dormitorul. Afară, vîntul ce începuse să bată lovea crengile copacilor de geamurile de la etaj. Trebuia să le fi tăiat pînă acum, dar mai întîi plouase, apoi şi el şi mama lui uitaseră de asta.

Hîşşşşşşşşşşşş. O pauză, apoi din nou se auzi *hîşşşşşşşşşşşşş.*

Aaron coborî din pat şi întinse mîna dedesubt, unde ascunsese cartoanele cu ouă cumpărate de la Kroger, o dată cu tubul de vopsea neagră. Le scoase şi le cercetă cu atenţie. Unul dintre ele se crăpase, dar nu avea nici o importanţă. Scutură tubul, ascultînd sunetul metalic dinăuntru.

Cu ouăle şi vopseaua ascunse într-o pungă Kroger, traversă holul întunecat şi ieşi prin sufragerie, ferit de privirile celor două femei.

*

Seara asta urma să fie grozavă. Ceilalţi îl aşteptau în faţa casei lui Dustin. Erau Dustin, Kevin şi Matt, cei mai buni prieteni ai lui. Mai ales Dustin.

- Hei, omule, credeam că nu mai vii, strigă Dustin cînd îl văzu urcînd treptele. Cel mai bun prieten al lui avea paisprezece ani, era blond, chipeş, cu sprîncene deschise la culoare şi piele albă. în seara asta, părea încordat şi extrem de motivat.

- A trebuit să iau ouăle, minţi Aaron. Le-am cumpărat de la Kroger.
- Ţi-a luat ceva timp.
- Am venit, nu? Putem lua maşina lui Heather?
- Heather-Leather are o întîlnire. Iese în oraş şi o *face.*

Ceilalţi băieţi hohotiră, extrem de amuzaţi, iar Aaron li se alătură o secundă mai tîrziu. Heather Pickard i se părea extrem de atrăgătoare.

- Ce ai luat? întrebă curios Kevin DeAngelo, cel mai mic dintre toţi; avea doar treisprezece ani şi deja fusese eliminat din şcoală de două ori, prima dată pentru că înjurase, iar a doua oară pentru că băuse. Părinţii lui se separaseră şi se aflau acum în mijlocul unui divorţ complicat.
- A, doar ouă şi vopsea. Neagră. Taman bună pentru scris. Vom fi ca nişte artişti de graffiti, se lăudă Aaron.
- Da, artişti de graffiti, repetă Matt Weingartz, un băiat subţirel, cu chipul plin de coşuri. Era singurul ai cărui părinţi nu se despărţiseră. Da, omule.

Se adunară într-o grămadă asemănătoare celei de la fotbal, apoi se răspîndiră de-a lungul trotuarului, fugind, alteori păşind unul lîngă altul, mai ales atunci cînd trecea vreo maşină pe lîngă ei. Era minunat să alergi, înconjurat de lumini, umbre şi aerul rece al nopţii.

- La cine mergem? întrebă Dustin, care se mişca ceva mai greu decît de obicei, şi îşi freca din cînd în cînd şoldul.
- O, la casa dobitocului, propuse Aaron păşind fudul. Dobitocul are nevoie de ouă, mănîncă o omletă întreagă dimineaţa. Se crede grozav deoarece colecţionează o grămadă de vechituri.
- Tic-tac, strigă Dustin alergînd.
- Bang, bang, bang, strigă şi Aaron ajungîndu-l din

urmă. Ceasul bate din nou!

Atacară casa lui Bryan ca un comando, ţîşnind din spatele tufişurilor îngrijite şi traversînd în fugă pajiştea. Reuşiseră să-şi controleze hohotele de rîs, deşi uneori mai scăpau cîte un chicotit zgomotos.

Aaron simţea un fior de satisfacţie aruncînd cu ouă în ferestrele casei, mînjindu-le, pătîndu-le cu alb şi galben.

Mai aruncă un ou, însă acesta căzu aproape de el, pe pervazul de piatră, după care se scurse pe pereţi. Toată lumea ştie că o dată uscate, albuşul şi gălbenuşul se curăţă foarte greu; cum Bryan nu era în oraş, la întoarcere, geamurile aveau să fie imposibil de spălat. Şi-l putea imagina în faţa uşii, cu buzele strînse.

Oare de ce mama lui nu vedea felul în care gura lui Bryan devenea o linie subţire şi privirea tăioasă ca şi cînd se gîndea la altceva, deloc plăcut?

- Haide! Să mergem! şuieră Dustin. O maşină tocmai dădea colţul şi era gata să intre pe străduţă; Aaron aruncă un ultim ou, apoi se alătură celorlalţi ce alergau către aleea casei vecine.

După casa lui Bryan, restul nu i se părea la fel de interesant, ba dimpotrivă, aproape plictisitor. Stătu însă lîngă prietenii lui, zgîriind capota unui Probe alb, parcat în aleea familei Maşter şi o zbughiră atît de repede, încît atunci cînd cei dinăuntru şi-au dat seama că se petrece ceva, băieţii erau deja la cinci case depărtare.

- Omule! Omule!
- Ai grijă pe unde mergi, prostule!
- Tipul ăla o să...

In cîteva secunde se făcuseră nevăzuţi. Traversară suprafaţa

cultivată cu dovleci, pe unde mai trecuseră de cîteva ori în seara aceea.

- Vreau un dovleac! Vreau un dovleac!

Luară fiecare cîte unul. Al lui Aaron era mare şi semăna cu un pepene şi vîrful aspru al codiţei îl lovea peste nas în timp ce alerga. Aaron se opri, îl trînti pe trotuar şi pentru că nu se spărsese bine, îl ridică şi-l aruncă din nou.

în spatele lor se auzi un strigăt. Întorcîndu-se, Aaron văzu că Dustin se împiedicase şi căzuse peste dovleac. Haina şi tricoul i se ridicaseră, dînd la iveală o bucată de piele.

- Omule! Mă doare!
- Ce s-a întîmplat? Te-ai împiedicat şi ai căzut ca un bebeluş, strigă Matt, bucuros că acela care conducea grupul de obicei dădea dovadă de slăbiciune.
- Taci din gură!
- Bebeluşul, bebeluşul Dustin plînge! Mototolul Dustin!
- Taci, ţi-am spus! M-am lovit la gleznă. Cred că mi-am scrîntit-o, zise Dustin ridieîndu-se în fund şi freeîndu-şi piciorul.
- Mototolule! Mototolule!
- *Taci,* dobitocule! Nu plîng, prostule! Tu ai obiceiul ăsta, te-am auzit săptămîna trecută cînd ai căzut la ora de sport...

Ceilalţi începură să ţopăie şi să se schimonosească, fiind cuprinşi de agitaţia ce survenea în fiecare noapte atunci cînd aruncau sau spărgeau diverse lucruri. Aaron li se alătură.

- Mototolul! Dustin e un plîngăcios! Dustin, Dustin!

O maşină cu farurile aprinse trecu pe lîngă ei şi şoferul îi privi cu atenţie. Matt şi Kevin o luară la fugă înainte, lăsîndu-l pe Dustin pe trotuar.

- Poţi să te ridici? întrebă Aaron apropiindu-se.

- Cred că mi-am scrîntit-o.

Dustin îşi freca glezna şi Aaron observă o pată vînătă pe spatele dezgolit. Mai avea şi altele, mai vechi.

- Hei, omule? Te simţi bine? Ce sînt semnele alea?
- Nimic.
- Iisuse, şopti Aaron, cercetînd îndeaproape spatele prietenului său. Ai vînătăi, Dust, albastre şi negre.
- Nu s-a întîmplat nimic, la naiba! Mă simt bine! Şi apoi cui îi pasă? zise Dustin cu un glas tremurător. Cînd mă fac mare, fug de acasă. Mă voi duce acolo unde *el* nu mă poate găsi.
- El? întrebă Aaron privindu-şi încruntat prietenul. Vrei să zici că tatăl tău te bate?
- Nu, răspunse celălalt zîmbind. Nu m-a lovit, a încercat doar să mă disciplineze cu o bucată de lemn. Are nişte margini ce-ţi taie pielea. O dată am primit - se opri brusc, apucîndu-l pe Aaron de gulerul hainei. Să nu spui nimănui, da? Jură! M-ar ucide. Zice că sîntem familia lui şi că poate face cc vrea noi.

Aaron înghiţi în sec. Auzise strigăte din casa vecinilor şi o dată sau de două ori pe cineva plîngînd, ţipînd şi înjurînd, dar îşi imaginase că Dustin se încăierase cu Heather.

Prietenul lui întinse o mînă şi Aaron îl ajută să se ridice în picioare. Dustin păşea cu greu, strîngîndu-l de braţ şi geamînd de durere.

- La naiba, îmi simt fundul ca un hamburger crud.

Aaron se gîndea la cele auzite. Copii abuzaţi - da, văzuse astfel de lucruri la televizor, dar acum era vorba de cel mai bun prieten al lui.

- Trebuie să chemi poliţia, Dustin, îi sugeră el.
- Aha, sigur, replică băiatul cu amărăciune. Imediat

după plecarea lor, m-ar lovi din nou, mult mai rău şi *nu* am de gînd să mă ducă într-unul din orfelinatele alea. Nici gînd.

Aaron nu ştia ce să spună. Nu-şi imaginase niciodată că aşa ceva i se putea întîmpla cuiva apropiat lui. Bryan Wyatt inevitabil gîndul îi zbură la el. Oare şi el ar fi procedat la fel? Poate că nu-l putea suferi pentru că intuia ceva asemănător în privinţa sa? Şi-l imagină pe Bryan lovindu-l - lovindu-l tare...

îl duse pe Dustin pînă pe treptele din faţa casei şi observă cum prietenul lui se relaxează constatînd că maşina lui John l'ickard lipsea.

- Poţi veni la mine oricînd, îi zise el lui Dustin, neştiind ce altceva să spună.

- Ştiu, răspunse Dustin, scoţînd cheia din buzunar. Hei, e în regulă.

Aaron traversă pajiştea îndreptîndu-se spre casă. Ferestrele luminate făceau ca întreaga clădire să pară una dintre casele pictate pe felicitările de Crăciun. Cu un sentiment de vinovăţie, constată că atmosfera din familia lui *era* plăcută, chiar şi în lipsa tatălui său. Mama lui nu ţipa niciodată la el - nici măcar nu ridica glasul. Nu fusese niciodată lovit, nici măcar în copilărie.

Cici tocmai îşi lua rămas-bun de la Ann cînd îl văzu pe Aaron strecurîndu-se prin sufragerie, cu o expresie de vinovăţie pe chip. O teamă cumplită o cuprinse; ceasul bătuse miezul nopţii cu mai bine de o oră în urmă, iar haina lui Aaron părea pătată de gălbenuş.

- Aar? îl strigă cu o voce aspră. Unde ai fost, dragul meu? De ce pleci de acasă în toiul nopţii?

- Aveam nevoie să iau aer.

- Aar? Ar fi trebuit să deschizi fereastra. Probabil că ai fost cu Dustin, Matt şi Kevin.

- Da, murmură Aaron, adîncindu-şi mîinile în buzunare.

Arăta nefericit şi tulburat.

Cici trase adînc aer în piept şi întinse degetul spre pata de pe haină:

- Ce e asta?
- Ce e ce? repetă Aaron privindu-şi haina uimit, ca şi cînd uitase că o purta.
- O pată de ou, fiule. Ou crud.

Aaron tropăia pe loc, dorindu-şi să plece cît mai repede de acolo, să urce în dormitor şi să dea drumul casetofonului pe care-l folosea ca să se izoleze de mama lui.

- Aaron!
- Hei, nu ţin minte unde mă murdăresc. Trebuie să mănînc la cafeneaua şcolii - casa cărnii de provenienţă misterioasă, a sosului de roşii şi a taco-urilor îngrozitoare. Poate am pata de la un hamburger extraterestru, ce crezi? La cafenea este o doamnă care nu pare a fi de pe planeta asta ...
- Nu cumva să îndrăzneşti să glumeşti şi acum! izbucni Cici. Bryan mi-a spus că nişte puşti îi vandalizează casa de cînd m-a cunoscut. Ai vreo legătură cu asta? Vreau un răspuns sincer, nu vorbărie despre hamburgerii ciudaţi.
- Hamburgeri marţieni, rosti Aaron sarcastic. Asta mănîncă şi Bryan la micul dejun. De unde ştiu? Fiindcă într-o zi treceam pe lîngă casa lui şi am văzut o farfurie micuţă aterizînd în curtea lui; pe o parte scria aşa: „Alien Big Macs, Vi-i livrăm fierbinţi şi proaspeţi“.

Surprinsă de sarcasmul atît de matur al fiului ei, Cici dădu înapoi, întrebînd cu o voce scăzută:

- îl urăşti cu adevărat pe Bryan, nu?
- Nu-l urăsc. Nu-l plac, atîta tot. Seamănă cu tatăl lui Dustin.
- Ce vrei să spui?

- Nimic, murmură fiul ei. Crezi că dacă am doar paisprezece ani, nu ştiu nimic? Crezi că puştii de vîrsta mea sînt proşti? Să ştii că observăm o grămadă de lucruri.

- Aaron, nu e aşa...

- Să ştii că nu sînt idiot, zise el cu lacrimi în ochi. Adevărul e că nu-l vreau pe Bryan Wyatt drept tată vitreg. Nu am ce face, asta simt, iar tu nici măcar nu mă iei în seamă. Nu-ţi pasă.

Fiecare cuvînt o lovea ca un pumn în stomac.

- Aaron, dragul meu Aar. Desigur că îmi pasă, îmi pasă foarte mult. Bryan nu te urăşte, vrea doar să-l placi. Nu să-l iubeşti, nu trebuie să faci asta, niciodată nu te-aş forţa. Doar ...

- *Nu-l vreau,* repetă Aaron cu încăpăţînare.

L^lici o veste despre criminalul misterios numit Basher, se auzea o voce la radio, în vreme ce Cici se străduia să parcheze la Scallops, un restaurant aflat la nord de Roch- ester, ce servea fructe de mare. Trecuseră cinci zile şi se întîlneau cu Ann ca să ia cina.

Prezentatorul de la WJR continuă: „Poliţia crede că din 1980 încoace, zece femei necăsătorite ar putea fi victimele acestui individ misterios, care le atacă în propria lor casă şi le omoară în bătaie. Se presupune că îşi îngroapă victimele altundeva. Poliţia din Wayne, Oakland şi Macomb au redeschis dosarele referitoare la dispariţia unor femei, sperînd să găsească noi indicii. Primarul Coleman Young din Detroit a spus că...“

Iritată, Cici închise radioul. Basher apărea în toate buletinele de ştiri din ultima vreme, reportajele despre el fiind la fel de multe precum cele despre „Ucigaşul de copii din Oakland County“ în anii 1978-1979. Descoperirea cadavrului unei femei goale pe terenul de gunoi al oraşului Macomb provocase o

adevărată nebunie în rîndul jurnaliştilor dar, pînă la urmă, se dovedise a fi doar o execuţie legată de droguri. O rubrică din ediţia de duminică a ziarului *News/Free Press* era dedicată biografiilor detaliate ale unor ucigaşi în serie.

Deşi şi celelalte victime, printre care Diane Ross, Angie Stemer, Terry Hazen erau la fel de tinere, lui Cici îi rămăsese în minte imaginea vulnerabilei Abby Tighe.

Oare unde era ea acum? Zăcea goală pe fundul rîului Detroit, cu greutăţi de ciment legate de picioare sau fusese îngropată în vreo pădure ori abandonată pe un drum necirculat, acoperită de frunze moarte şi noroi?

Chipul lui Abby îi apărea în vis aproape în fiecare noapte, asemenea unei fantome albe şi rugătoare.

Opri motorul şi coborî din maşină. Deşi nu era decît cinci şi jumătate, seara începuse să se lase. Cici intră în restaurant tremurînd, spunîndu-şi că devenise prea sensibilă şi prea preocupată de ceea ce se întîmplase.

Ann întîrzia.

Cici comandă un pahar de vin cu apă. Sorbea încet, ignorînd privirile interesate ale unui bărbat ce stătea singur la o masă din apropiere. Vinul amestecat cu sifon părea că n-are gust în seara aceea, astfel încît împinse paharul la o parte. Se simţea neliniştită... de cîteva săptămîni. Nu putea preciza cînd începuse să aibă starea asta. Poate era seara cînd ea şi Bryan se certaseră în legătură cu Aaron, sau cînd îl urmărise cum descărca covorul acela care părea atît de gros. Se încruntă la gîndul că Bryan nu i-l arătase nici pînă atunci. Văzuse cîteva covoare orientale noi, unul în birou, altul în dormitor; probabil că unul dintre ele era cel pe care îl transportase.

Gînditoare, freca cu un deget marginea paharului. Inelul de

logodnă strălucea asemenea bucăţilor de gheaţă din vin.

Dacă într-adevăr existase ceva învelit în covor... un trup omenesc?

Se foi neliniştită, respingînd imediat ideea. Era ceva în neregulă cu ea. Prinsă între întrebările şi îndoielile lui Ann şi ştirile despre Basher, imaginaţia începuse să i-o ia razna. Bryan era un tip pretenţios, obsedat de ordine; probabil că împachetase vreun lucru nou cumpărat în covor.

- îmi cer scuze că am întîrziat, dar Departamentul drumurilor a decis să blocheze din nou podul Rochester, auzi un glas vesel. Cred că se va afla în reparaţii pînă în anul 2000.

în cele din urmă, Ann sosise şi nu părea cuprinsă de regrete că întîrziase. Părul negru şi-l strînsese la spate, purta o fustă deasupra genunchilor şi o bluză roşie ce atrăgea atenţia tuturor.

Bărbatul care pînă atunci o privise pe Cici îşi îndreptă imediat atenţia asupra lui Ann. Prietena ei se aşeză ignorîndu-l şi-i făcu semn ospătarului:

- Trebuie să-mi ud gîtlejul cu ceva - un Bloody Mary cu o doză dublă de ţelină, ceru ea. îmi plac vitaminele condimentate.

- Ann, eşti incorigibilă, zise Cici zîmbindu-i afectuos.

- Ştiu, dar e amuzant. A, ţi-am spus? Vecinul tău a încercat să mă agaţe ieri.

- Care vecin? John Pickard?

- Chiar el. Sîntem membri ai aceluiaşi club de sport. Ar trebui să-l vezi în bluză mulată şi pantaloni scurţi - să ştii că nu arată rău. Poate fi considerat chiar un tip atrăgător. Am impresia că şi-a vopsit părul.

Amîndouă chicotiră amuzate.

- Nu avea părul grizonat înainte? întrebă Ann.

- Ba da.
- Ei bine, acum este Domnul Vopsea.

Izbucniră din nou în rîs, iar după aceea Cici îi povesti cum Pickard încercase să o agaţe, sub pretextul că ar fi bine să discute despre copii.

- Bărbaţii, zise Ann ridicînd din umeri, sînt uimitori.
- Să-i facem semn ospătarului şi să comandăm, propuse Cici. Eu iau peşte rasol. Ţi-am spus că săptămîna asta am comandat tortul de nuntă? Va fi în formă de inimă, cu trei etaje şi flori în vîrf.
- Fără păpuşi pe post de mire şi mireasă?
- N-a vrut Bryan.
- Păi convinge-1. De fiecare dată cînd mă căsătoresc, pun un mire şi o mireasă pe tort. Le colecţionez - într-o bună zi, vor valora o avere, zise Ann amuzată.

După ce ospătarul aduse mîncarea, Ann îi spuse lui Cici că-şi cumpărase o armă.

- Ce? întrebă aceasta şocată.
- Un pistol de calibrul treizeci şi opt, cu o cutie de gloanţe şi tot ce-i trebuie, răspunse Ann, prefacîndu-se că împuşcă pe cineva. Iau lecţii de tir. Poate se va dovedi că sînt un adevărat talent; instructorul mi-a zis că am aptitudini.
- Un *pistol?* Iisuse! exclamă Cici surprinsă şi în acelaşi timp neliniştită. Pare... atît de - nu ştiu...
- Asta înseamnă că sînt speriată. Nu citeşti ziarele? Eu da şi nu vreau să mă trezesc în casă cu un maniac, gata să mă omoare.
- Dar să cumperi o armă, Ann! Asta atrage violenţă.
- Armele o *previn,* draga mea! îţi dai seama cît de aproape de noi locuiau cîteva dintre acele victime? Una, cred că

Terry Hazen, locuia în Utica, între mila douăzeci şi unu şi Shelby, adică vizavi de mine, iar Abby Tighe în Royal Oak lîngă spitalul William Beaumont. Obişnuiam să merg acolo la un medic. Probabil că am trecut chiar pe lîngă strada ei.

- Dar să porţi o armă la tine... parcă am fi în Vestul Sălbatic.

- Nu o voi purta la mine. Nu am permis - îţi trebuie un permis special, eliberat de poliţie. Voi ţine pistolul acasă, pe noptieră, pentru orice eventualitate.

- Dar dacă nu te afli în dormitor cînd vine atacatorul?

- *Cînd* vine? Ann se simţi cuprinsă de teamă. Nu ştiu, poate îl seduc şi-l atrag în budoarul meu, ca să pot pune mîna pe armă. Chiar *nu ştiu, o* să mă gîndesc la asta.

- Ei bine, eu nu pot cumpăra o armă. Cîtă vreme e şi Aaron, nu pot ţine un pistol în casă.

- O poţi face, fără ca el să ştie. îl poţi ascunde în dulapul tău.

Cici o privi uimită pe Ann. Prietena ei habar nu avea ce înseamnă să ai copii.

- Fii serioasă, Ann. Copiii scotocesc peste tot, îţi explorează întreaga casă şi fiecare sertar. Tu nu făceai la fel cînd erai mică? Eu da. Ştiam tot ce are mama în sertare. în afară de asta, Aaron are un comportament instabil la vîrsta asta şi nu pot risca să ţin o armă în casă.

Tăcură amîndouă, ciugulind din farfurii, conştiente că buna dispoziţie pe care o avuseseră la începutul serii dispăruse cu totul.

- Ei, rosti Ann după cîteva clipe. Hai să vorbim despre bărbaţi. Ţi-am spus că Larry se gîndea să-şi cumpere o Gold Wing Honda? Ţi-l imaginezi la patruzeci de ani călare pe o

motocicletă? Cred că e vorba de o criză a vîrstei mijlocii.

Auzi ţîrîitul telefonului în clipa în care intra pe uşă şi se grăbi să răspundă.

- Tu eşti, Cecilia? Glasul mamei ei se auzea atît de clar de parcă s-ar fi aflat în camera alăturată, nu în Forest Park, una din suburbiile oraşului Cincinnati.

- Cine altcineva putea fi, mamă? Ce mai faci? Cum merge reorganizarea la serviciu? Ai fost repartizată la etajul pe care-l voiai?

- La chirurgie pentru femei, declară mulţumită Lila McKenna. Este mult mai bine decît la urgenţă, crede-mă. Ia spune-mi, cum mai merg lucrurile între tine şi Bryan? A rămas valabilă data nunţii?

- Da, replică Cici în vreme ce se dezbrăca de haină. Apoi zări un bilet lăsat de Aaron pe frigider: *Sînt la Dustin. Cu dragoste, Aaron.* Hîrtia era împodobită în colţ cu un dragon.

- Ceva ezitări, draga mea?

- Nici una, răspunse după o şovăială aproape imperceptibilă.

- Eşti sigură, Cecilia? Mi s-a părut că eziţi.

- *Sînt* sigură, mamă. Voiam să te întreb dacă poţi să vii aici şi să stai cu Aaron? Ţi-au aprobat concediul?

- Da, totul este aranjat. Chiar azi am anunţat zilele în care voi fi plecată. Sper ca Aaron să se împace cu felul meu de a găti. La vîrsta lui, tu erai tare pretenţioasă.

Cici făcu o grimasă. Auzise de nenumărate ori poveştile mamei ei despre cît de „pretenţioasă“ era în privinţa mîncării în timpul copilăriei.

- Aaron este adolescent, mamă. Nu mai are patru ani.

Băieţii mănîncă orice la vîrsta asta - sînt nişte adevăraţi devoratori.

Conversaţia continuă apoi pe alte subiecte.

- Ai citit ultimul profil psihologic al atacatorului? întrebă după cîteva clipe mama ei, care era abonată la trei ziare.
- Ce profil psihologic?
- Cecilia, *trebuie* să citeşti ziarele în fiecare zi, altfel pierzi legătura cu ce se întîmplă în lume. Există un psiholog, doctorul Fellows, la care poliţia apelează frecvent în cazuri de crimă. El susţine că atacatorul are probabil treizeci şi ceva de ani, este un tip foarte controlat şi că ucide ca să scape de tensiunea provocată de diferitele probleme pe care le-a avut în viaţă.
- Mamă, zău aşa. Profilurile psihologice sînt doar simple bănuieli.
- Psihologii studiază crime tot timpul, Cici. S-ar putea ca individul să fi avut parte de o educaţie riguroasă şi să fi fost bătut în copilărie. Făcea pe el şi se masturba. Tortura animalele - cîini şi pisici. Urăşte femeile, îşi urăşte mama şi...

Ştiind că mama ei era pasionată de asemenea poveşti, Cici o întrerupse:

- Nu toţi indivizii ăştia îşi urăsc mamele? Cred că sînt doar nişte prostii. Mamelor li se pune totul în cîrcă.
- îţi mulţumesc pentru remarcă. Sper că eşti prudentă; mă îngrijorează faptul că stai singură.
- Mamă, nu stau singură, îl am pe Aaron.
- *Ştii* ce vreau să spun. Aaron nu-i decît un copil.
- Are paisprezece ani, mamă, zise ea oftînd. Şi îl am şi pe Bryan. Nu sînt tocmai singură.
- Dar Bryan nu locuieşte cu tine tot timpul. Ai o armă în

casă? Am citit în *USA Today* despre buteliile cu gaz lacrimogen - nu trebuie decît să le îndrepţi în direcţia dorită şi să apeşi pe buton. O să comand una.

Mai întîi Ann, şi acum şi mama ei. Cici rîse nervos.

- Mamă, *nu* cumpăr gaz lacrimogen. Cu norocul meu, probabil că voi îndrepta jetul spre mine şi mă voi asfixia eu în locul lui.

- Totuşi...

- Nu-mi pot petrece viaţa facîndu-mi griji în privinţa unui maniac, mamă, spuse Cici sec.

- Uite ce e, ar fi bine să începi să o faci, spuse mama ei cu o neaşteptată fermitate. Sînt asistentă medicală, Cici, şi am lucrat la camera de urgenţe zece ani. Am văzut foarte multe femei bătute, gata să moară, şi este un lucru îngrozitor. Feţe frumoase ce arătau ca un hamburger, nasuri rupte şi strîmbe. Femei fară dinţii din faţă şi cu arsuri de ţigară peste tot...

- Mamă, îngăimă încercînd să oprească avalanşa de cuvinte.

- Ăsta-i adevărul. Cecilia, uneori mă îngrijorezi. Ai tendinţa să negi realitatea, să faci abstracţie de tot, să pretinzi că lucrurile nu există cu adevărat.

- Ba nu fac deloc asta! exclamă Cici jignită.

- Nu? Dar căsătoria cu Tom? Aveaţi necazuri cu mult înainte ca el să te părăsească din cauza operaţiei la sîn, Cici, ştii bine. Şi acum Bryan, logodnicul tău. Nu vreau să-l critic, dar îţi aud glasul, Cecilia Mărie, şi nu sună deloc ca al unei mirese care pluteşte în al nouălea cer de fericire.

Oare era adevărat ce spunea mama ei? se întrebă, simţindu-şi palmele dintr-o dată umede.

- Mai e ceva? întrebă pe un ton ascuţit. Cît timp ne mai ocupăm de greşelile mele?
- Cecilia ...
- Mamă, îmi place să vorbesc cu tine şi mă bucur că ai sunat, dar îmi trăiesc viaţa aşa cum vreau şi *sînt* fericită. Sînt foarte, *foarte* fericită. Cred că a venit Aaron, minţi ea, aşa că trebuie să te las. Te sun duminica viitoare.
- Bine, dar ...
- La revedere, mamă, spuse aşezînd receptorul în furcă. Cici rămase o vreme privind în gol; nu-i plăcea vocea tremurată cu care afirmase că era fericită. Fără îndoială şi mama ei simţise asta şi i-o va spune cu ocazia viitoarelor discursuri moralizatoare.

O, Doamne, oare chiar *era* fericită sau se obişnuise cu ideea şi acum se minţea spunîndu-şi că toate míresele trăiau aceleaşi senzaţii? Şi-ar fi dorit ca Bryan să fie mai deschis cu ea - să-i povestească de exemplu despre coşmarul de acum cîteva săptămîni. Uitase într-adevăr ce visase, aşa cum susţinea? Putea avea un asemenea coşmar legat de cineva căruia îi spunea „tată“ fără să-şi amintească?

Bineînţeles că sîntfericită, încercă ea să se convingă. *Sînt doar emoţiile de dinaintea nunţii. Se întîmplă tuturor.*

7

Qjici fusese de acord ca vineri să înapoieze o parte din materialele împrumutate de la clubul Friday Nighters. Hotărîseră să vină şi el. Urma să fie ultima lor noapte la clubul celor singuri - un fel de sărbătoare sentimentală. Ideea îi aparţinuse. îşi dorea să

danseze cu Bryan şi să simtă din nou euforia şi încîntarea din seara în care îl cunoscuse.

Bryan îi telefonase ca să-i spună că are cîteva întîlniri programate şi că va întîrzia. Urmau să se vadă la club.

- în ultima noastră seară acolo, Bryan? întrebase ea puţin dezamăgită. Aşteptam cu nerăbdare să mergem.

- Voi fi acolo, îi promise el. Dar după ora zece. Nu dansa cu nimeni altcineva, cel puţin nu melodii lente. Aminteşte-ţi că acum eşti a mea.

La intrare se formase coadă; membrilor clubului le lua ceva timp să plătească intrarea şi să arate permisele, iar cîţiva dintre ei veniseră însoţiţi. Semnînd fişa, Cici simţi o parte din panica şi stînjeneala primei seri, atunci cînd se întrebase dacă cineva se va dovedi interesat de ea.

înăuntru o întîmpinară cîteva femei şi ea le arătă inelul de logodnă. Smaraldul stîmi strigăte de admiraţie. Plină de mîndrie, îşi spuse că cele din jurul ei ar fi dat orice să fie în locul ei. Bryan nu era numai chipeş, avea şi o slujbă bună. îi plăceau femeile, dar nu era un cuceritor. Cîţi bărbaţi ca el mai existau oare? Discutînd cu Ann, aflase că majoritatea bărbaţilor necăsătoriţi fie nu-şi puteau lua un angajament faţă de cineva, fie erau dependenţi de droguri.

Lynn Petit, o femeie plinuţă, preşedinta clubului, se apropie de ea:

- De vreme ce Bryan nu este aici, n-ai vrea să ne ajuţi cîteva minute? Există cîteva încurcături ce trebuie lămurite. Vreo douăzeci şi cinci de membri nu-şi primesc buletinele informative.

- Sigur că da, răspunse Cici. După ce Lynn îi arătă ce trebuia să facă, se aşeză cu agenda şi foile cu semnăturile membrilor la o masă din fundul încăperii.

Cici începu să compare listele cu semnături, unele dintre ele datînd din februarie, cu cîteva luni înainte de a-l cunoaşte pe Bryan. îşi zări propriul nume de cîteva ori, al lui Ann şi chiar al vecinului ei, John Pickard. Apoi, tresări văzînd o semnătură:

Abby Tighe.

Privi uluită la semnătura cu înflorituri. „A“-ul era umflat, punctul de la „i“ un mic cerc - scrisul unei persoane plăcute şi naturale, ca al unei şcolăriţe.

Numele îi readuse în minte imaginea fetei care fusese în acelaşi loc cu ea în seara de 5 august. Cu două luni în urmă adică. Fără îndoială, purtase ceva drăguţ, poate o rochie nouă sau o fustă scurtă şi o bluză. Probabil îşi dăduse părul blond şi vaporos cu spumă şi îl încreţise uşor.

Oare Abby cunoscuse pe cineva aici?

Oare îl întîlnise acolo pe Basher? *Era* posibil.

încetează cu scenariile astea, îşi spuse încercînd să se liniştească şi întinse mîna după foaia următoare. Faptul că găsise numele lui Abby nu însemna nimic. Clubul *era* un loc frecventat, iar numărul total al membrilor atingea o mie cinci sute.

Cu toate acestea, lui Cici îi reveni în minte conversaţia cu mama ei şi imaginea femeilor bătute pe care aceasta le descrisese. Şi-o închipuia pe Abby încercînd să se apere în faţa loviturilor. Gura însîngerată, dinţii sparţi...

- Eşti albă ca varul, spuse Ann.

Cici tresări speriată.

- Te uiţi la foaia asta de vreo patru minute, remarcă ironic prietena ei aşezîndu-se alături.

- într-adevăr?

-Da.

Cici împinse bucata de hîrtie către Ann.

- Sfinte Iisuse, exclamă aceasta încetişor.

- Este Abby Tighe. Chiar ea. A fost *aici,* Ann. Venea la întîlnirile de vineri seara.

- Dar asta se întîmpla în august, sublinie Ann. Nu dispăruse încă.

-*încă.* Dacă a cunoscut pe cineva aici? Dacă acela a fost chiar el?

S-ar putea s-o fi întîlnit aici.

- O, Iisuse, Cici.

Se priviră speriate.

Cici se ridică, incapabilă să-şi stăpînească starea de agitaţie.

- Am în maşină cîteva numere vechi din *Detroit News* - cred că e şi o fotografie a ei. Mă duc să le aduc. Mă întreb dacă nu cumva a văzut-o cineva, pe ea sau pe cei cu care a discutat.

Cici îşi privi ceasul - era zece fără zece; Bryan spusese că va ajunge în jur de zece. Un bărbat vorbea la microfon, preocupat să-şi înveţe ascultătorii cum să se ferească de agresori - coincidenţă ciudată. Cici o abordă pe Lynn Petit, care îi confirmă că o văzuse pe Abby Tighe în acea seară.

- Şi-a petrecut cea mai mare parte a serii aici?
- Da... am observat-o fiindcă era o figură nouă.
- A discutat cineva cu ea?

Lynn ridică din umeri.

- O mulţime de tipi. Era o fată frumuşică şi n-a scăpat nici un dans. Doar ştii cum e cînd apare o femeie atrăgătoare şi toţi bărbaţii încearcă să o cucerească. în tonul femeii se desluşea o oarecare invidie.

Cici oftă - informaţiile erau mult prea generale ca să-i tic de vreun folos. Se întrebă dacă n-ar trebui să spună poliţiei faptul că descoperise semnătura lui Abby? Poliţiştii ar fi fost în măsură să adreseze întrebări tuturor membrilor clubului. îşi îndreptă din nou atenţia asupra celui care vorbea sfatuindu-şi ascultătoarele cum să se apere împotriva unui violator.

- Amintiţi-vă, doamnelor, trebuie să vă apropiaţi de el ceva mai mult decît doriţi. Soluţia este să ÎI APUCAŢI TESTICULELE, SĂ TRAGEŢI ŞI SĂ STRÎNGEŢI!

Un suspin răsună în întreaga audienţă, urmat de rîsete neliniştite.

- Uită-te la bărbaţi, îi şopti Ann. Uită-te la chipurile lor; s-au albit. *

- TRAGEŢI ŞI STRÎNGEŢI! Toţi bărbaţii din public se strîmbară uşor, în vreme ce femeile rîdeau nervos.

Cici studie reacţiile celor din jur. Se întreba dacă Abby Tighe avusese timp să se apere sau dacă măcar se gîndise la asta. Oare ar fi fost capabilă să se apere? Este uşor să te afli într-o cameră plină de oameni şi să îţi imaginezi că te poţi comporta ca o eroină. Mai greu este atunci cînd te afli faţă în faţă cu agresorul.

în timpul aplauzelor ce urmară discursului, Ann îi făcu semn:

- Hai în camera cealaltă. Putem sta puţin de vorbă înainte să vină Bryan.

Cici o urmă în sala de dans, unde DJ-ul îşi aranja ustensilele. Se aşezară la o masă plină de fluturaşi care anunţau viitoarele activităţi ale clubului.

- Am găsit o femeie care îşi aminteşte de Abby, zise Ann cu ochi strălucitori şi buzele strînse. Jayne Kepplinger. Este agent imobiliar. A văzut-o pe Abby dansînd de cîteva ori cu un bărbat blond. Bine făcut şi blond. Chipeş.

Un fior rece o străbătu pe Cici.

- O mulţime de bărbaţi blonzi vin aici, Ann. Ar putea fi oricine. Chiar şi John Pickard de vizavi, şi el e blond.

- Nu o să-ţi placă deloc, continuă Ann privind-o în ochi, dar cunosc pe altcineva care se potriveşte descrierii şi ştiu sigur că după ce l-ai cunoscut a venit aici singur de cîteva ori şi n-a scăpat un dans.

O, Doamne, Ann se referea la Bryan. Cici o privi prea speriată, incapabilă să spună ceva.

- Nu ţi-am spus pînă acum, fiindcă nu voiam să te supăr, adăugă prietena ei.

- Ann, tocmai îl cunoscusem, reuşi Cici să îngaime. Nu era încă o relaţie serioasă şi puteam fiecare să flirtăm cu alte persoane.

Ann se foi stînjenită.

- Cic, nimeni nu-ţi poate spune nimic despre omul ăsta, nu-i aşa? Trecutul lui este secret şi asta nu-mi displace numai mie. De aceeaşi părere este Aaron, şi chiar Tom; tu mi-ai spus ce crede fostul

tău soţ despre el.

- Ann! exclamă Cici furioasă, mai ales că remárcele lui Tom o îngrijoraseră şi pe ea.

- Nu-ţi spune nimic faptul că există mai mulţi oameni care nu-l plac? Bine, în regulă, continuă Ann oftînd. Merg prea departe. îmi pare rău...

- De ce îţi pare rău?

Amîndouă se întoarseră către Bryan care se apropiase zîmbind, unul din acele zîmbete sexy care o cuceriseră pe (ici. Purta un costum gri deschis, ce-i scotea în evidenţă linia umerilor şi talia îngustă. Cămaşa cu dungi albastre se asorta cu cravata de mătase de aceeaşi culoare. Arăta de-a dreptul superb... logodnicul de vis.

- Vorbeaţi despre mine? întrebă el pe un ton glumeţ. Haide, vreau să ştiu ce spuneaţi.

O melodie lentă, cîntată de Kenny Rogers, începuse să se uudă. Cici şi Ann se priviră.

- Doar că eşti un bărbat atrăgător, zise Cici pe un ton glumeţ. Sper că mai ştii să dansezi, fiindcă iubesc la nebunie melodiile lente, cîntate de Kenny Rogers.

- Iar eu te iubesc pe *tine,* completă Bryan.

Melodia era una sentimentală; mirosul uşor de ţigări şi parfum plutea în aer. Dansa aproape de el, cu obrazul lipit de al lui. After-shave-ul dăruit de ea sublinia aroma pielii lui j Bryan.

Trebuia să recunoască faptul că în ultimele luni se familiarizase cu trupul lui, lucru extrem de senzual, mai ales j în seara aceea.

- Ei bine, ce crede Ann despre mine? întrebă el în timp ce dansau.

- Este de părere că ne căsătorim prea repede, zise Cici.

- Bănuiam. Dar ce spune despre mine?

O, Doamne, nu voia să repete cuvintele prietenei sale:

- Crede că nu sîntem pregătiţi.

- Cic, în cazul ei este valabil chestia cu strugurii acri. Nu am văzut nici un inel de logodnă pe degetul ei şi cred că este geloasă.
- Nu ştiu, rosti Cici tulburată.
- Crede-mă, probabil că urăşte bărbaţii. Astfel de femei ' nu vor să recunoască faptul că un bărbat poate avea şi calităţi.
- Lui Ann îi plac bărbaţii! protestă. Doar că...
- Urăşte bărbaţii, Cic, o întrerupse Bryan, punînd capăt conversaţiei.

John Pickard se număra şi el printre cei din sală. Purta un sacou albastru şi pantaloni gri - croiala hainei îi punea în evidenţă umerii laţi.

în lumina ce strălucea pe ringul de dans, părul vopsit în blond părea auriu. John privi către Cici şi Bryan care părăseau ringul cu o expresie stranie ce o înfioră. Parcă John l-ar fi privit pe Bryan şi nu pe ea. Era oare gelos? Ann îl numise un *vînător* de femei. Se simţea obosită, privirea lui Pickard o neliniştea şi ochii începuseră să o usture de la fumul de ţigări.

- Astfel de seri nu ni se mai potrivesc, i se adresă ea lui Bryan. Un cuplu logodit nu prea are ce căuta aici. Era altfel atunci cînd abia ne cunoscuserăm şi veneai singur.
- Nu am venit niciodată singur aici.
- Ba da, Bryan, te-a văzut Ann, îl contrazise ea privindu-l uimită.
- Ann minte, replică el cu răceală. Nu poţi să-ţi dai seama de asta, nu-i aşa? Este geloasă şi încearcă să-ţi schimbe părerea despre mine.

Cici nu ripostă, nedorind să se certe din nou cu Bryan. Ann afirma că îl văzuse singur, iar el nega. Pe cine să creadă? Ar trebui să cerceteze listele cu semnături, dar dorea să facă asta? Şi, apoi, în acea perioadă, Bryan abia o cunoscuse aşa că putea face ce dorea.

- Cred... cred că aş bea un pahar de vin, zise în cele din urmă.

Cu puţină apă.

Bryan dădu din cap şi se facu nevăzut, îndreptîndu-se către masa unde se vindeau tichete de bar. Cici observă că şi John Pickard se îndrepta în aceeaşi direcţie.

- Bine, murmură Ann, apărînd lîngă ea. Probabil că va trebui să discutăm, nu? Chipul tău îmi spune că eşti gata să mă omori.

- Da, replică Cici cu asprime. Dar nu vom discuta acum, cînd Bryan este aici.

Bryan se întorcea de la bar, încercînd să-şi croiască drum şi, în acelaşi timp, să nu verse cele două pahare de vin. Cîteva femei îi zîmbiră pline de speranţă.

Ann şi Cici îl urmăreau cu privirea.

- Zîmbeşte, Cici, zise prietena ei. Doamne, chiar *este* chipeş, nu-i aşa? Suceşte multe capete şi nu te pot învinovăţi că eşti îndrăgostită de el - jumătate din lumea asta ar fi de părere că Bryan Wyatt este de-a dreptul minunat. Mă duc să-l caut pe Larry. Este o persoană ceva mai caldă... dacă înţelegi ce vreau să zic.

Ann dispăru, iar Cici rămase privind către logodnicul ei care se apropia cu paharele de vin şi cu un zîmbet larg pe chip.

Plecară la miezul nopţii, fiecare cu propria-i maşină. Tocmai cînd se apropiau de casă, o rafală puternică de vînt scutură ultimele frunze atîmate de crengile copacilor, cu un zgomot straniu, nefiresc. Una dintre ele se prinsese de un ştergător şi se zbătea asemenea unei făpturi care încerca să se elibereze. Cici dădu drumul ştergătoarelor şi frunza dispăru în noapte purtată de vîntul puternic.

Bryan parcă în spatele ei; coborî şi i se alătură în camionetă.

- A fost o seară minunată, nu? murmură el, cuprinzîndu-i talia. Muzica a fost plăcută; m-am simţit minunat ţinîndu-te în braţe.

- Vrei să intri?

- Nu în seara asta, draga mea. Trebuie să mă trezesc devreme mîine dimineaţă - am un raport important de terminat. Va trebui să-l fac la birou.

- O..., exclamă încercînd să-şi ascundă dezamăgirea. Seara nu reuşise să reînvie sentimentele pe care ea le aşteptase, ba, dimpotrivă, acum se simţea mai străină de Bryan decît înainte. Şi faptul că el dansase cîndva cu Abby Tighe... de ce nu-i spusese niciodată? Sau nici măcar nu-şi amintea?

- Ştii că este o perioadă foarte importantă la serviciu - nu-mi pot permite să pierd o noapte. Ne vedem mîine seară. N-ai uitat că avem bilete la Meadowbrook, nu?

- A, da... atunci, sărută-mă de noapte bună, îi ceru ea asemenea unui copil răsfăţat.

Bryan o luă în braţe, explorîndu-i gura şi muşcîndu-i buzele. Deşi trupul ei răspundea sărutului, senzaţiile se stingeau repede. în minte îi reveneau neîncetat cuvintele lui Ann.

- Trebuie să plec, draga mea, rosti Bryan, deblocînd portiera.

- Bry... îmi vei simţi lipsa în seara asta? îl întrebă ea după ce coborî.

- Desigur, întotdeauna îmi lipseşti, spuse el uşor surprins.

- Aştepţi cu nerăbdare luna decembrie?

O privi îndelung, însă ochii îi păreau opaci din cauza luminii de pe verandă, reflectată în parbrizul maşinii lui.

- Ştii bine că da. Te iubesc, draga mea. Te iubesc, întotdeauna te voi iubi şi voi avea grijă de tine. Niciodată nu va trebui să-ţi faci griji în nici o privinţă.

Erau cuvintele pe care dorea să le audă. La naiba cu Ann şi îndoielile ei! Nu avea nevoie de întrebările ei suspicioase. *Sau de ale tale?* adăugă o voce de undeva dinlăuntrul ei.

îl sărută din nou şi se grăbi să intre.

Cînd deschise uşa, auzi muzica, semn că Aaron era acasă. Mirosea a floricele, iar haina fiului ei zăcea în mijlocul holului. Viaţa părea să revină la normal şi întîmplările cotidiene alungară gîndurile neplăcute.

- Aaron, strigă încercînd să se facă auzită. Aar? Pe jos este o

haină care trebuie ridicată.

Cici rezistă pornirii de a o ridica şi trecu în bucătărie unde domnea aceeaşi dezordine, ca de fiecare dată cînd Aaron făcea floricele.

- Aaron! strigă ea iritată.

începu să cureţe şi, fără să vrea, îşi aminti de ceea ce-i spusese Ann. îşi spuneau întotdeauna tot - rîseseră şi plînseseră împreună. Cu siguranţă că discuţia de acum nu va dura prea mult. O va face pe Ann să înţeleagă că nu era cazul să intervină în anumite părţi ale vieţii ei.

Formă numărul lui Ann, însă îi răspunse robotul.

„Salut, aici Ann. Nu pot răspunde acum, dar telefonul tău este foarte important pentru mine, aşa că la bip... “

închise înainte să se audă ţiuitul şi îşi frecă ochii. Probabil că ieşise să bea ceva cu Larry sau făceau dragoste şi dăduse drumul la robot. Ştia că se întîmpla des - a doua zi rîdeau şi discutau despre asta.

Cici îşi masă tîmplele, cuprinsă de o bruscă durere de cap. O presimţire neplăcută o cuprinse - ca o premoniţie legată de ceva îngrozitor pe cale să se întîmple.

Nu vrei să încetezi? îşi zise iritată. Discuţia cu Ann reuşise să o tulbure mai mult decît îşi imaginase. Chiar şi relaţia cu Bryan i se părea schimbată, mai puţin sigură. Probabil îndoielile lui Ann aduseseră la suprafaţă propriile sale incertitudini. Ei bine, toate astea trebuia să înceteze.

Hotărî să vadă ce face Aaron şi să încerce din nou să discute cu el. *Te rog, Doamne,* se pomeni rugîndu-se, *nu lăsa ca presimţirea mea să fie legată de Aaron. Pot suporta orice în afară de asta.*

*

Era unu şi jumătate noaptea cînd Ann Trevanian opri maşina pe alee. Cînd apăsă telecomanda de la uşa garajului, farurile unui alt vehicul luminară strada, aruncînd umbre stranii înjur, înainte de a dispărea după colţ.

Se întrebă care dintre vecini fusese. Majoritatea celor din împrejurimi erau cupluri vîrstnice. în afara lor mai existau doar cîteva asistente care lucrau după-amiaza.

Aşteptă nerăbdătoare ca uşa să se ridice. A doua zi urma să plece să-şi viziteze mama - aranjase deja cu şeful ei, astfel îneît se gîndea la călătorie cu mare plăcere. O femeie încă frumoasă la şaizeci şi doi de ani, mama ei îi promisese că vor merge la cumpărături în Trump Tower în Manhattan; plănuiseră de asemenea să vadă cîteva piese de pe Broad- way, lucru pe seama căruia Larry glumise continuu.

Ann se strîmbă uşor amintindu-şi - Larry era de vîrsta ei, dar gîndea asemenea cuiva mult mai vîrstnic. Sau, poate că ca era cea anormală.

Parcă maşina, apoi apăsă din nou telecomanda şi intră în casă.

Apartamentul era decorat în mov şi crem - petrecuse ore întregi căutînd tablourile cele mai potrivite. Prefera lucrările lui Nell Revel Smith.

Deschise robotul, ce nu conţinea decît două apeluri neterminate. La naiba. De ce oamenii nu erau în stare să lase măcar un semn, fie şi numai un simplu „bună“?

Derulă caseta şi se îndreptă spre oglinda de pe hol. Se privi cu atenţie. întotdeauna transpira mult cînd dansa. Machiajul i se deteriorase, iar rimelul se scursese puţin. Observă de asemenea că vărsase din greşeală ceva pe bluza ei albastră. Frecă iritată pata. Enervarea îi crescu amintindu- şi de cearta cu Cici.

Da, fusese o ceartă.

La naiba! Oare de ce Cici nu intuia adevăratele ei intenţii? Nu voia să asiste neputincioasă la ce urma să se întîmple - o căsătorie nereuşită şi un al doilea divorţ. Oricine trăieşte singur o perioadă mai lungă de timp observă căsătoriile nebuneşti, făcute în grabă. întotdeauna durează doar două- trei luni sau, în cel mai bun caz, paisprezece.

Oftă şi începu să se dezbrace. Aruncă fusta scurtă şi neagră pe un

scaun şi îşi scoase ciorapii negri şi bluza. în sutien şi bikini, traversă bucătăria spre locul unde punea hainele murdare. Femeia care venea să-i facă curăţenie îşi luase liber două luni din cauza unei intervenţii chirurgicale serioase şi Ann nu o înlocuise. Drept urmare, dezordinea din casă devenea tot mai mare şi o grămadă însemnată de haine murdare aştepta să fie spălată.

în cămara mică, dar bine echipată, exista o maşină de spălat, de culoare gălbuie, ce aştepta să fie folosită. Aruncă bluza peste o grămadă colorată de rufe, alcătuită în cea mai mare parte din lenjerie intimă, adăugă săpun lichid şi pomi maşina.

Bryan Wyatt era cu siguranţă un tip *ciudat.* îşi aminti cum o privise cînd se apropia de ele - o privire rece ca gheaţa. Cum de oare Cici nu observase expresia aceea îngrozitoare? Prezenţa lui o orbea, îşi zise ea. Era ca vrăjită! El îi acceptase operaţia la sîn şi adusese din nou romantismul în viaţa ei, iar Cici primea totul cu lăcomie.

Ann se întoarse în bucătărie, hotărîtă să scoată nişte iaurt din frigider şi să-l savureze încet în timp ce aştepta ca rufele să se spele. Se afla în dreptul frigiderului cînd intui prezenţa străină din spatele ei. Nu se auzea nimic, avea doar senzaţia că nu era singură şi că cineva respira în apropiere.

Se întoarse.

Un bărbat cu chipul acoperit de un ciorap se afla în bucătăria ei, lîngă masă. Prin ciorapul de nailon maroniu, trăsăturile străinului se vedeau deformate. Era înalt, bine făcut şi purta ceva bej. Salopetă? Un fel de costum.

- Ann, îl auzi şoptind răguşit. Ann, vino la mine.

Cu un strigăt de groază pe jumătate înăbuşit, se dădu înapoi împleticindu-se.

îi ştia numele. Cum intrase? Fusese acolo tot timpul, aşteptînd-o? Apoi, cuprinsă de groază, văzu ce ţinea bărbatul în mînă.

- Spune-ţi ultima rugăciune, Ann, rosti cu o voce îngroşată şi totuşi straniu de familiară. îl cunoştea pe omul ăsta. îi mai auzise

glasul.

-Nu! O, Doamne, nu ...

- Nu lua numele Domnului în deşert.

The Basher. Era chiar Basherl

Pistolul, îşi aminti ea brusc. Slavă Domnului că mai avea pistolul... arma se afla însă în cel mai rău loc cu putinţă, în dormitor. Trebuia să fugă şi să ajungă sus.

- Ann, îl auzea rostind în continuare. Ann... Ann...

- Te rog, reuşi să îngaime. Dumnezeu nu ar vrea să faci asta. Dumnezeu îţi spune că nu ai voie. Dumnezeu...

Făcuse o greşeală.

Chiar şi prin ţesătura ce-i acoperea chipul, zări sclipirea furioasă a ochilor lui. Nu voia ca ea să se folosească de numele lui Dumnezeu, credea că Dumnezeu era de partea *lui.*

O, Iisuse, o va ucide aici şi acum, aşa cum făcuse cu celelalte victime. O va bate pînă o va omorî.

Agresorul începu să învîrtă crosa de lemn, mai groasă şi mai plată decît una obişnuită de golf. Aceasta se roti în aer şi izbi masa din bucătărie, aruncînd pe jos hîrtii, căni de cafea şi cioburi de sticlă.

BUM! BUM! BUM!

Bucata de lemn pulveriză resturile mesei, cu o mişcare ce amintea de scenele poliţiste, filmate cu încetinitorul.

- Te rog! Te rog! Te rog! suspină Ann. Dezbrăcată cum era, se simţea complet lipsită de apărare, iar străinul din bucătăria ei îi bloca drumul cu propriul trup. începu să se retragă spre camera cu maşina de spălat, din care nu avea cum să iasă.

BUM! Crosa lovi clanţa uşii, sfărîmînd-o de parcă ar fi fost făcută din beţe subţiri de chibrit. Ann se retrase şi mai mult, îngheţată de groază. Era o nebunie... totul era o nebunie; oare de ce nu cumpărase un apartament cu mai multe ieşiri?

- *Căţea!* îl auzi strigînd. *Tir fă!*

Se lovi de maşină, gata să se prăbuşească la podea. Aparatul continua să funcţioneze într-un ritm monoton şi fireasc.

Mîinile lui Ann pipăiau disperate aerul din spate. Dădu în cele din urmă de un tub de vopsea pe care îl aruncă cu toată puterea în cel din faţa ei. Obiectul nu-i atinse decît pieptul, şi căzu apoi pe podea.

De teamă, Ann izbucni în plîns la gîndul că nu va putea ajunge la pistolul din dormitor. Trebuia să se lupte totuşi cu el, să riposteze. Era o femeie înaltă, dar teama o paraliza.

Bărbatul învîrti din nou crosa.

BUM!

în jur săriră aşchii de lemn şi bucăţi de vopsea, iar Ann ţipă disperată.

BUM! BUM! îi venea să vomite. îşi simţi coapsele calde şi umede. Făcuse pe ea de frică. Asemenea unui animal încolţit, se retrase spre peretele din fund al camerei. Străinul o urmărea, învîrtind crosa. BUM! BUM! Lovituri de o regularitate maniacală. Din nou clanţa, capacul maşinii de spălat, apoi butoanele de plastic se făcură praf. Strigă îngrozită cînd ultima lovitură stinse neonul de deasupra. Bucăţi mici de sticlă căzură în jurul lor, ca o ploaie zgomotoasă.

-*Nu*, îngînă, *nu, nu, nu ...*

Bărbatul nu părea să-i audă rugăminţile. Fiecare lovitură era mai aproape, pulverizînd totul. Se împiedică încercînd să se retragă din faţa dezastrului. îşi aminti în treacăt de mama ei din Danbury, de Cici. Da...

Apoi crosa se ridică din nou.

Ann îşi plecă privirea, încercînd să-şi apere capul cu mîinile şi nu a zărit bucata de lemn coborînd. Lovitura a fost atît de puternică, încît nici nu a simţit durerea şi s-a prăbuşit asemenea unei păpuşi fară viaţă.

Urmă o ploaie de lovituri. Sîngele stropea pereţii şi din trupul prăbuşit săreau bucăţi de came.

întinsă pe podea, înainte de a-şi da ultima suflare, Ann găsi puterea să deschidă un ochi. Bărbatul se freca cu crosa între picioare.

Ticălosule, gîndi Ann înainte de a se pierde în neant.

8

fi

IJn noaptea aceea, Cici avu un somn agitat. In fiecare vis îi apărea Ann plimbîndu-se pe un deal; cînd se oprea, o privea cu tristeţe.

Se trezi tremurînd, apoi coborî din pat, îmbrăcă halatul scurt şi aprinse veioza. în ciuda răcorii din cameră, era udă de transpiraţie. Creanga din faţa geamului începuse din nou să izbească sticla şi, probabil, asta o trezise. De ce călătoria lui Ann în Connecticut o speria, o făcea să aibă coşmaruri?

Coborî la parter desculţă. Un pocnet scurt o facu să tresară de spaimă; abia după aceea îşi dădu seama că era ceasul din bucătărie, care arăta ora patru dimineaţa.

Aprinse lumina şi îşi facu o ciocolată caldă. Printre sorbituri, îşi aminti pocnetul uşilor automate ale maşinii lui Bryan. Deşi sperase ca seara trecută să-i apropie mai mult, de fapt îi îndepărtase.

Oare dansase într-adevăr cu Abby Tighe, aşa cum îi spusese Ann?

Un nou val de iritare o cuprinse gîndindu-se la refuzul prietenei sale de a-l accepta pe Bryan. Ar fi vrut să se bucure de săptămînile dinaintea nunţii, nu să-şi facă griji în privinţa „bănuielilor“ şi a „intuiţiilor“ lui Ann.

Se întoarse în pat şi, într-un tîrziu, re.uşi să adoarmă.

A doua zi era sîmbătă şi Cici se hotărî să facă ordine în casă. După o săptămînă de lucru petrecută la birou, îi plăcea să dea cu aspiratorul şi să frece podelele. Se decise chiar să spele o parte din geamurile bucătăriei.

Era unsprezece şi jumătate cînd mama ei îi telefonă şi aranjară ultimele detalii legate de venirea acesteia. La lumina zilei, gîndurile de seara trecută păreau adevărate fleacuri, datorate doar oboselii şi emoţiei de dinaintea nunţii. Bryan era şi el tracasat din cauza

atmosferei tensionate de la serviciu. Deci nu exista nimic grav - toate cuplurile logodite, mai ales atunci cînd partenerii mai fuseseră căsătoriţi înainte, treceau prin asemenea perioade de îndoieli. Ann ar fi trebuit să ştie asta, după ce trecuse prin două căsnicii şi mai multe relaţii.

Aaron intră în bucătărie cu ochii umflaţi de somn, chiar cînd Cici închidea telefonul. Purta o pereche de blugi subţiri şi o bluză cu Aerosmith şi părea extrem de tînăr şi de vulnerabil.

- Ei, bună dimineaţa, somnorosule, zise Cici cuprinsă de un val de afecţiune maternă.

- Cine era la telefon? întrebă fiul ei cu un zîmbet strîmb.

- Bunica, replică Cici spunîndu-şi că nu putea aştepta o ocazie mai potrivită pentru a-i anunţa planurile ei. O să vină aici de Crăciun şi va rămîne cu tine două săptămîni, cît timp eu şi Bryan vom fi în Hawaii.

Aaron o privi încruntat, apoi îşi aţinti ochii în podea.

- Adică vine să stea cu mine pe post de babysitter?

- Nu aş zice asta.

- Nu sînt un *ţînc,* mamă. Nu pot să stau singur? Aş putea sta la Dustin - tatăl lui a spus că nu are nimic împotrivă. M-aş duce la şcoală în fiecare zi cu el şi nu ar fi nici o problemă. îţi promit că îmi voi face toate temele.

- Nu vreau să stai acolo, se împotrivi Cici cu asprime.

- Dar, mamă...

- Şi cu asta am încheiat discuţia. După ce iei micul dejun, aş vrea să scoţi scara din garaj şi să tai creanga aia.

- Nu! strigă băiatul.

îl privi speriată, văzînd cum obrajii i se înroşesc de furie.

- Nu *vreau* să te căsătoreşti cu Bryan, mamă. Nu vrei să mă asculţi măcar acum? Este un tip ciudat şi un ticălos.

- Aaron!

- Dacă te căsătoreşti cu el, mă voi duce să locuiesc cu tata.

- Aar, te rog, reuşi să spună regretînd tonul aspru de mai devreme. Hai să discutăm mai tîrziu despre asta, cînd vom fi amîndoi mai calmi.

- Nu voi *fi* niciodată mai calm! strigă Aaron şi se refugie în dormitorul lui. După uşa trîntită, din cameră se auzi muzica casetofonului, pe care-l folosea ca să o ignore.

Cici rămase tremurînd la gîndul că Aaron ar putea merge să locuiască cu tatăl lui. Tom abia reuşea să suporte vizitele de cîteva ore şi, cu siguranţă, nu avea să-şi pună casa la dispoziţia lui Aaron - mai ales acum cînd apăruse o iubită tînără şi sexy în piesaj. Aproape că se simţea ruşinată de faptul că un asemenea gînd o linişte. O, Doamne, ce s-ar face fără Aaron?

După ce termină curăţenia, formă numărul lui Ann, dar îi răspunse din nou robotul. Probabil că plecase deja la aeroport şi îşi va asculta mesajele ceva mai tîrziu.

Cici aşteptă nerăbdătoare semnalul sonor:

- Ann, Annie. Voiam doar să-ţi spun... îmi pare rău că ne-am certat... că nu sîntem de acord. Mi-aş dori să fii fericită pentru mine. Sper să te distrezi în vizită la mama ta. Sună-mă cînd te întorci; poate ieşim să bem ceva. Trebuie... trebuie să vorbesc cu tine, Annie. *Chiar* am nevoie.

Piesa *Băieţii de vizavi* care se juca sîmbătă seara la Meadowbrook avea ca subiect un grup de bărbaţi retardaţi ce locuiau într-un adăpost. După spectacol, Cici şi Bryan au discutat despre piesă, despre serviciul lui şi despre ultimele bîrfe de la Job Center, unde Cici era angajată. Ea încercă să se consoleze spunîndu-şi: oare nu orice cuplu căsătorit are conversaţii la fel de obişnuite? Poate se aştepta la prea multe atunci cînd voia ca el să-i împărtăşească totul.

Nu ştiuse de la început cum era Bryan?

Pentru duminică seara, Bryan cumpărase bilete la Silverdome, la o expoziţie „nemaipomenită cu camioane“, la care Aaron o

implorase săptămîni întregi să-l ducă s-o vadă.

Cînd îi dădu vestea, băiatul se arătă însă destul de revoltat.

- Cu *el?* Trebuie să mergem cu *el?*

- Da, Aar, trebuie, răspunse ea cu inima grea. Am cumpărat biletele de o săptămînă şi nu le mai putem înapoia - în afară de asta, trebuie să-l cunoşti mai bine pe Bryan.

- Deja îl cunosc destul de bine, replică el.

Cît dură drumul pînă la Silverdome, Aaron nu scoase aproape nici un cuvînt, iar dispoziţia lui nu se îmbunătăţi nici atunci cînd se aşezară în tribune. Expoziţia începu în sunetul unor motoare „Big Foot“ ce umplură aerul cu fum. Camioanele imense, vopsite în culori stridente, purtau nume de genul „Screaming machine“3 sau „Godzilla“.

- Aar, vrei floricele? întrebă Cici după ce priviră o oră cum maşinile încercau să se răstoarne una pe alta.

-Da.

- Uite zece dolari şi cumpără pentru toţi, zise ea dîndu-i bancnota. Cumpără şi Cola, pentru mine una dietetică.

Aaron se facu nevăzut în mulţimea de puşti ce se foiau neîncetat între sală şi standul cu răcoritoare. După douăzeci şi cinci de minute, apăru cu o tavă de carton plină de sucuri şi pungi cu floricele. Era prima oară cînd părea încîntat că se afla acolo.

- M-am întîlnit cu Dustin la stand. Vrea să stau cu ei.

- Nu în seara asta. Am ieşit cu familia, nu vreau să pleci cu Dustin.

- Mamă, e cel mai bun prieten al meu.

- Dar am venit împreună, îi reproşă Cici.

- Te rog! Vreau să stau cu Dustin, Heather şi Matt. Au locuri mai bune, şi prefer să fiu cu cei de vîrsta mea.

- Stai jos. Aaron aşezase deja tava pe scaunul lui, şi îşi luase un pahar şi o pungă.

---

3 Maşina zgomotoasă.

- Am plecat, o anunţă. Mă aduc ei acasă.

- Aaron! strigă Cici în urma lui, privindu-l cum se îndepărtează ca un străin.

- A fost insolent, îl auzi pe Bryan. Ar fi trebuit să-l obligi să stea cu noi.

- Nu ştiu, Bry, spuse scuturînd capul, cu ochii plini de lacrimi. Simt că îl pierd. Nu ştiu ce să fac.

- Nu eşti destul de autoritară cu el, Cici. Nu-l obligi să facă nimic, îl răsfeţi.

Oare era adevărat, îşi răsfaţase fiul? Asta să fie problema? Totuşi, în urmă cu cinci luni - pînă să apară Bryan -, Aaron se purtase normal.

Traficul din faţa stadionului era extrem de aglomerat; poliţiştii aflaţi la fiecare intersecţie încercau, iritaţi, să dirijeze circulaţia.

Toţi cinci se îngrămădiseră în maşina lui Heather. Radioul dat la maximum transmitea un cîntec rap al lui Tone-Loc. Dustin părea agitat şi o nouă vînătaie îi apăruse pe obraz.

- Te simţi bine? întrebă Aaron în şoaptă.

- Bineînţeles, răspunse prietenul lui cu glas tare.

Heather, o fetişcană frumuşică, de şaisprezece ani, îşi aranjase părul în bucle mici. Purta o haină de piele cu franjuri şi o pereche de pantaloni foarte strîmţi, din acelaşi material.

Aşezat lîngă ea, pe locul din faţă, Aaron nu-şi putea lua ochii de la pantalonii care se mulau pe coapsele ei.

Iisuse, îşi zise. *Fierbinte.* Spre deosebire de Dustin care spunea că făcuse sex de patru ori, el era încă virgin. Studiaseră toţi colecţia bogată de reviste *Penthouse* aparţinînd tatălui lui Dustin, dar şi altele, mai deocheate, înfaţişînd femei biciuite sau legate de pat.

Aaron era destul de nelămurit. Fetele se aşteptau ca tu să faci totul? Se mişcau sau tu trebuia să faci asta? Le durea? Dacă fata respectivă nu voia?

Heather însă voia. Chiar şi Aaron îşi dăduse, stînjenit, seama de

asta. Avea doar paisprezece ani, iar ea şaisprezece. Dustin spunea că Heather avusese o mulţime de tipi, că se culca cu oricine avea o maşină.

Amănuntul acesta îl excludea încă de la început, de vreme ce nu avea maşină. Heather era de fapt cea care îi conducea undeva, atunci cînd era bine dispusă, ca în seara asta.

- *Wild thang,* îngînă ea în acelaşi ritm cu melodia de la radio. Vreau să fac lucrul... acela.

- Ei bine, nu-l putem face aici, zise Aaron înroşindu-se.

- Ba da, chicoti Heather şi sări în scaun cu atîta energie, încît doi bărbaţi dintr-o Toyota claxonară puternic.

în cele din urmă, reuşiră să iasă din traficul aglomerat şi se îndreptară spre nord de Opdyke.

- Vreau să hoinărim din nou, zise Dustin, aplecîndu-se spre el. Să mai dărîmăm cîteva cutii poştale. O ţii minte pe cea de anul trecut? Cînd tipul a ieşit strigînd din casă? Credeam că o să ne omoare pe toţi.

-Da, omule....

-Da.

- Ar fi facut-o dacă ne prindea, zise Matt. Tatăl meu i-a spus o dată mamei că i-ar împuşca în fund pe cei care fac asta.

-Poc! Poc!

- Poc, poc - chiar în fund!

- Chiar în pemuţe, omule.

După concursul de camioane, se simţeau toţi plini de energie. Pe drum spre Rochester, desfacură cutiile de bere „împrumutate“ de Dustin de la tatăl său.

Aaron bea cu înghiţituri lungi din cutie. Lichidul era cald şi îi facea rău; nu-i plăcea gustul berii, dar ceilalţi l-ar fi omorît dacă l-ar fi auzit spunînd aşa ceva.

- Hei, omule, aveam nevoie de bere, rosti cu glas puternic în vreme ce-i dădea o altă cutie lui Heather. Fumul ăla mă *uscase* de

tot.

- Bere caldă, chicoti fata acceptînd cutia. E sexy, nu? Berea caldă e sexy.
- Tu ar trebui să ştii, replică Dustin.

O dată ajunşi la universitate, o luară către est, în direcţia dormitoarelor Universităţii Oakland. Sute de ferestre erau luminate. Auziseră că existau seri în care dacă treceai pe acolo, puteai avea parte de un adevărat spectacol. De data asta, nu au văzut însă nici o fată, doar cîţiva tipi adunaţi într-o cameră bînd bere.

- Hei, uite acolo o pereche de sîni goi! strigă Dustin, izbucnind în hohote atunci cînd ceilalţi se îngrămădiră să vadă mai bine.
- Glumeam, băieţi. Se pare că în seara asta nu e acţiune pe aici. Vreau *acţiune! Acţiune!*
- Am putea merge la tata, propuse Aaron.
- La tatăl tău? De ce naiba? se auziră glasuri nemulţumite.
- Fiindcă are o prietenă ce arată ca un iepuraş din *Playboy,* de aia.
- Ca un iepuraş din *Playboy?* Mamă...
- Are sînii mari?
- Mari, adică uriaşi?
- Mai mari decît ai lui Heather?

Toţi chicotiră amuzaţi, agitînd cutiile de bere şi Kevin vărsă puţină spumă în părul lui Heather.

- Termină! strigă fata furioasă. Termină, la naiba! Altfel o să mergeţi toţi pe jos.
- Scuze, scuze, scuze, spuse Kevin rîzînd. Nu vreau să renunţ la maşină, la bere sau la iepuraşul *Playboy.*

S-au întors pe King’s Cove, la complexul de clădiri unde locuia tatăl lui Aaron, lîngă strada Tienken. Cînd Aaron o rugă să parcheze mai aproape, Heather spuse:

- Nu vreau să văd nici un iepuraş.

- întoarce, te rog, vreau doar să trecem o dată pe lîngă casă. Să privesc ferestrele.

în cele din urmă, întoarseră; un val de tristeţe îl cuprinse pe Aaron pe măsură ce se apropiau de casa tatălui său. De unde se aflau, puteau vedea ferestrele mari, luminate, fară draperii.

Dacă într-adevăr Tara, prietena tatălui lui, *era* acolo? Deşi glumise spunînd că arăta ca un iepuraş, nu fusese prea departe de adevăr. Tara avea sînii mari şi doar douăzeci şi doi de ani, adică avea doar cu opt ani mai mult decît el, deci nu îndeajuns de vîrstnică pentru a-i fi mamă. De altfel, nici n-ar fi vrut o astfel de mamă, cu blugi strimţi şi fard pe pleoape. Oare de ce tatăl lui îşi dorea o astfel de femeie cînd o putea avea pe Cici? Fiindcă Tara avea sîni mari, îşi spuse furios. Tatăl lui se descotorosise de Cici ca de o păpuşă de care nu mai ai nevoie.

Of! Uneori se gîndea prea mult la Tara, alteori i se facea greaţă cînd şi-o amintea. Dacă era acolo în seara asta, probabil că stăteau amîndoi lîngă fereastră, sărutîndu-se sau pipăindu-se.

Heather încetini tocmai cînd cineva trecu prin faţa ferestrelor apartamentului în care locuia Tom. în dreptul geamului apăru o femeie cu un halat scurt, albastru, de satin, legat neglijent, astfel încît sînii i se vedeau aproape în întregime.

Ceilalţi băieţi începură să fluiere şi să strige:

- Omule, zise Kevin. Vreau şi eu! Vreau şi eu aşa ceva!

Aaron se afundă în scaunul maşinii. Asta era femeia cu care tatăl lui se culca. Se simţi cuprins de furie, suferinţă şi dorinţă fizică în acelaşi timp.

- Ce s-a întîmplat, Aarie, dragul meu? îl tachină Kevin.
- Lăsaţi-l în pace, interveni Dustin.
- Ce s-a întîmplat? Săracul Aarie nu suportă să o vadă pe iubita tatălui? Săracul Aarie vrea să stea cu ei, ca să o vadă pe iubita tatălui tot timpul.

Agitaţi, băieţii începură să sară pe bancheta din spate şi desfacură

o nouă cutie de bere.

- Hei, nu poate să locuiască acolo... tatăl lui se teme să nu-i ia iubita.

- Da, s-ar putea să i-o ia!

- Hei!

Cineva agită o cutie astfel încît lichidul se împrăştie în toată maşina, inclusiv pe haina lui Aaron.

- Tăceţi din gură! strigă Heather, demarînd brusc. Sînteţi incredibil de obraznici. Nu *mai* vărsaţi bere în maşina mea, altfel coborîţi toţi şi mergeţi pe jos pînă acasă. Vorbesc serios.

- Obraznici... o, sîntem obraznici... o imitară, în vreme ce Aaron se afunda şi mai mult în scaun, privind trist spre fereastră. Aveau dreptate? îl *voia* oare tatăl lui? Răspunsul şi-l dădu singur şi nu fu unul favorabil.

*

Ajunse acasă furios, iar starea de spirit nu i se îmbunătăţi deloc atunci cînd văzu biletul lăsat de Cici pe frigider:

Trezeşte-mă cînd vii, Aaron. Nu uita. Te iubesc, mama.

Urcă şi ciocăni încetişor la uşa dormitorului ei. O auzi murmurînd ceva în somn. Nu voia să bată atît de tare încît să o trezească şi să simtă mirosul de bere.

La naiba... nimeni nu avea încredere în el? Şi peste toate astea, bunica urma să-l supravegheze două săptămîni de parcă ar fi fost un ţînc. Ei bine, nu mai era. Un ţînc nu ar fi putut să bea bere, iar Heather îi promisese că-l va lăsa să-i conducă maşina cîndva. Aaron ştia că asta însemna mult mai mult.

Intră în dormitor, aprinse lumina şi se aruncă pe patul plin de haine murdare, cîteva cutii goale de Pepsi şi un număr din *Patru roţi,* cumpărat de la Perry. Se întinse şi dărîmă una dintre cutii. Apoi, luă receptorul şi formă numărul tatălui său. La al cincilea semnal, i se răspunse.

- Da? Tom gîfîia de parcă ar fi alergat.

- Eu sînt, Aaron. Fiul tău, Aaron, se auzi spunînd. Oare de ce

se purta ca un dobitoc, de parcă Tom nu-şi amintea numele lui?

- Aaron! exclamă acesta încă gîfîind. Iisuse, ştii cît e ceasul? Este, la naiba, este două dimineaţa!
- Da, ştii unde îţi e copilul în seara asta?
- Aaron, de ce naiba mă suni la ora asta? E ceva urgent?

Aaron auzi undeva, dincolo de glasul tatălui lui, protestele unei femei.

- Ce mai face Tara? întrebă el rînjind.
- Tara? Ea - Aaron, ce naiba *înseamnă* asta? E miezul nopţii, sîntem în pat, adormisem.

Sigur că da, îşi spuse Aaron, simţind cum o parte din curaj îl părăseşte. De fapt, de ce îi telefonase? Să se certe cu el din cauza iubitei lui? Bărbaţii divorţaţi erau adevăraţi armăsari; toată lumea ştia că tatăl lui Dustin avea uneori şi trei sau patru iubite în aceeaşi săptămînă. Schimba femeile ca pe ciorapi.

- Aaron, mama ta ştie că mi-ai dat telefon? Ea te-a pus să o faci?
- Nu, tată, nu ştie şi nu ea e de vină. Tată, rosti cu o voce uşor tremurată, vreau să vin să locuiesc cu tine.

O tăcere lungă se lăsă la celălalt capăt al firului. Se auzi apoi vocea Tarei:

- Ce este? Ce vrea? Tom?
- Aaron, rosti într-un tîrziu tatăl lui cu glas schimbat. Aaron.
- Da? întrebă ştiind dinainte ce va urma.
- Aar, ştii că e imposibil. Nu-mi cere asta. Ştii ce viaţă duc. Sînt partener la o firmă de ingineri, trebuie să aduc noi clienţi şi bani companiei. Trebuie să plec seara, să iau masa cu ei. Cum m-aş descurca dacă ar trebui să am grijă de tine?
- Nu sînt copil ca să fie nevoie să mă îngrijeşti.
- Nu eşti un copil, dar ai doar paisprezece ani şi îţi place să mănînci, nu? Eu nu gătesc, Aaron. Mănînc în oraş şi singurul aliment din frigiderul meu este brînza.
- îmi place brînza şi aş putea să fac cumpărături, tată. Nu m-

ar deranja să mănînc în oraş. Simţea cum i se umezesc ochii. începuse să se roage de Tom şi îşi ura slăbiciunea.

- Mama ta are custodia, fiule, şi asta s-a întîmplat dintr-un motiv întemeiat. Are o slujbă mai puţin solicitantă şi poate fi lîngă tine atunci cînd ai nevoie de ea. Eu nu. Asta ar fi problema. Sînt mult prea ocupat la serviciu ca să te am şi pe tine în grijă.

Aaron strînse receptorul cu toată puterea.

- Aaron? Aaron? Mai eşti acolo? La naiba, Aaron!

-Da.

- Dă-mi-o pe mama ta. Vreau să vorbesc cu ea. Ea te-a pus să dai telefon, nu? Voia să mă simt ca un ticălos şi i-a reuşit. Şi încă cum.

Aaron depărtă receptorul tot mai mult de ureche, pînă cînd vocea tatălui lui răsuna asemenea unui murmur.

- Aaron? Aaron? Aaron?

- Să te naiba, tată, zise în cele din urmă apropiind receptorul.

- Ce? Ce?

- *Să te ia naiba!* Şi încă ceva, tată, continuă, rostind răspicat cuvintele. Te-ai gîndit vreodată la SIDA? Oamenii mor din cauza ei. Ştii cum poţi să te molipseşti? De la iubite, tată, facînd sex! De la iubite urîte şi proaste ca iepuraşii din *Playboy!*

Trînti furios receptorul în furcă şi începu să lovească perna cu pumnul.

9

j^uni seara, cînd Aaron coborî la parter, Cici se afla în bucătărie şi citea un vraf de CV-uri. Era îmbrăcat cu o pereche

de blugi rupţi şi adidaşi cu şireturile atîmînd.

Cici îşi privi ceasul care arăta opt şi jumătate.

- Aaron? Aar? Unde te duci, dragul meu?

- Afară.

- Ştiu, am văzut că te-ai îmbrăcat. Dar unde anume?

- Afară. Mă întîlnesc cu băieţii.

Privindu-l mai atent, observă că haina stătea ciudat, ca şi cînd fiul ei ar fi încercat să ascundă ceva. Aaron era agitat şi voia să iasă cît mai repede.

- Ce ai în haină?

- Nimic.

Cici se ridică în picioare, lăsînd CV-urile pe masă.

- Vreau să văd, Aaron. Dacă sînt ouă, dacă ai de gînd să ieşi şi să arunci cu ouă...

- Nu am de gînd să arunc nimic, răspunse băiatul, îndesind în gură două negrese, înainte de a se face nevăzut.

Cici îşi reluă lucrul, dar nu mai acordă aceeaşi atenţie slujbelor anterioare pe care le avusese clientul de la General Motors. O uşoară nelinişte o cuprinsese. Aaron *ascunsese* sub haină ceva - ouă sau un tub de vopsea?

Situaţia începea să devină obositoare. Fiul ei devenea secretos şi plin de furie; poate ar trebui să-l roage pe Tom să stea de vorbă cu el. Poate că dacă ar petrece mai mult timp cu tatăl lui...

întinse mîna şi formă numărul de la biroul fostului ei soţ.

- Da, Cici? Peste cinci minute trebuie să plec la o cină cu un client, aşa că va trebui să fii concisă.

- E vorba de Aaron. Aş vrea să discuţi cu el, Tom. Nu ştiu ce să fac, cred că are nevoie de un bărbat în viaţa lui.

- Am vorbit noaptea trecută cu el, draga mea. Era ora două. Mi-a telefonat în toiul nopţii, m-a insultat şi mi-a vorbit

urît. Nu are nevoie de discuţii, ci de puţină bătaie.

- Ţi-a telefonat? Despre ce aţi vorbit?

- Vrei să-mi zici că nu tu ai fost cea care l-a pus să mă sune?

-Nu.

- Ei bine, atunci să-ţi fac rezumatul conversaţiei. Vrea să vină aici şi să locuiască cu mine. Eşti sigură că nu l-ai rugat să mă sune? Că nu ai obosit să-l ai în preajmă?

Cuvintele o loviră asemenea unui pumn în stomac. Ar fi trebuit să se aştepte la asta; Aaron o anunţase că voia să locuiască împreună cu tatăl lui. Dar să audă asta din gura lui Tom...

- Nu, nu am obosit să-l am în preajmă, răspunse cu glasul tremurînd. O, Tom.

- Ei bine, i-am spus că nu se poate. E vorba de stilul meu de viaţă. Nu pot găti pentru un adolescent, nu pot să fac curăţenie, să cumpăr pizza în fiecare seară şi să fiu acasă atunci cînd se întoarce de la antrenamentul de baschet sau mai ştiu eu ce.

- Aaron nu joacă baschet, replică Cici pe un ton ironic.

- Oricum, ştii ce vreau să spun. O să fiu sincer cu tine, Cici, nu-l pot primi aici. Nu sînt unul dintre tipii ăia înnebuniţi să fie taţi, înţelegi? Este una dintre slăbiciunile mele. Nu mă pricep. Şi, apoi, trebuia să-mi ceară asta? La două dimineaţa, cînd Tara era chiar lîngă mine? La naiba, tocmai făceam... îţi dai seama.

Cici strînse buzele; îşi dădea seama foarte bine. Egoismul fostului ei soţ nu cunoştea limite. Cum îndrăznea să-i spună că el şi Tara tocmai făceau dragoste cînd telefonase Aaron? îşi putea imagina cum replicase Tom la rugămintea fiului său; nu era de mirare că băiatul era atît de furios.

- Eşti un mare ticălos, Tom.
- Hei, strigă el iritat. Ce? Cici?
- Un mare ticălos. Mă bucur că Aaron ţi-a telefonat şi v-a întrerupt partida - o meritai. într-o bună zi, Tom, te vei simţi complet înstrăinat de fiul tău; să nu-mi ceri ajutorul cînd se va întîmpla. Nici măcar nu-mi pare rău pentru tine, fiindcă numai tu eşti vinovat.

Noaptea Diavolului urma să fie peste o săptămînă. Afară se simţea frigul lunii noiembrie. Umbrele erau la fel de negre ca vopseaua pe care o aveau băieţii. Nenumăratele verande luminate nu făceau decît să accentueze şi mai mult întunericul din jur.

în seara aceea, Dustin era cel care conducea. Heather acceptase să-i împrumute maşina şi el respecta limita de

viteză, de frică să nu-l oprească poliţia, căci nu avea carnet de conducere.

S-au plimbat două ore, nu numai prin zonele unde locuiau, ci şi prin Grosse Pines, lîngă Walton. Cutii poştale, vopsea, sodă, săpun.

Aaron strînse pumnii, înfigîndu-şi unghiile în palmă. Era încă nespus de furios - un sentiment ce-i răbufnea prin fiecare fibră a corpului. Tatăl lui nu-l voia; prefera o puicuţă fără pic de creier, cu sîni mari. Tatălui lui nici măcar nu-i păsa dacă ar fi nevoit să locuiască tot restul vieţii alături de Bryan Wyatt. Nu era drept; avea doar paisprezece ani. Niciodată nu îl ascultau; nimănui nu-i păsa.

Fără să-şi dea seama cum anume, Aaron ştia că Bryan Wyatt era un tip *rău.* în adevăratul sens al cuvîntului. Un individ care în copilărie tăia urechile căţelandrilor cu foarfecele de grădină.

în cele din urmă se opriră în faţa casei lui Dustin şi coborîră toţi. Tatăl lui Dustin ieşi cu o cutie de bere în mînă. Lumina verandei îl făcea să arate ciudat, ca o versiune mai vîrstnică a lui Bryan. Expresia de pe chipul lui dădea de înţeles că nu se afla la prima bere.

- La naiba, murmură Dustin. Tata a băut.

- Dustin, ticălosule, ce faci cu maşina surorii tale? Parchează şi dă-mi cheile imediat.

Spre marea mirare a lui Aaron, Dustin se conformă fără să protesteze. Scoase cheile, se îndreptă ascultător către Pickard şi i le aruncă.

- Ticălosule, zise cu ochii strălucind de mînie. Pînă la urmă ai să sfîrşeşti în închisoare, iar eu nu te voi scoate de acolo.

- Da, domnule, murmură Dustin, privind în jos.

Aaron asista uluit la schimbarea de atitudine a lui Dustin. Exista un singur lucru ce explica o astfel de modificare de comportament - teama de a nu fi lovit. Ştia că tatăl lui Dustin îşi lovea fiul, însă realitatea acestui fapt îl izbi cu toată puterea. Nu departe de el, cel mai bun prieten al lui plînsese, fusese bătut şi răspunsese la fel de ascultător ca acum, numai de teama de a nu fi lovit.

în cele din urmă, Pickard intră în casă trîntind uşa, iar Dustin scoase un zgomot ce ar fi putut fi un hohot de plîns sau unul de rîs.

Cîteva clipe mai tîrziu, Dustin ieşea din garaj cu o canistră de metal. Lichidul dinăuntru se izbea puternic de pereţii recipientului.

- Hei, ce e aia, omule? întrebă Aaron. *Benzină?* Iisuse!

- E pentru noi.

- Hei, exclamă Aaron neliniştit.

- Ce vrei să spui cu asta? Nu vom face nimic rău, vom da doar foc garajului. Un fluierat entuziast se auzi dinspre ceilalţi băieţi.

- *Să dăm foc garajului?* Cărui garaj?

O sirenă începuse să se audă dinspre Spitalul Crittenton.

- Al lui Bryan Wyatt, zise Dustin. Dobitocul, mai ştii? Pînă acum ne-a fost teamă să o facem, dar a sosit momentul să ne punem serios pe treabă.

Aaron rîse nervos, urmat de Matt şi Kevin. Se simţea copleşit de teamă, furie şi uşurare că nu el fusese cel care propusese asta, ci Dustin. Nu însemna însă că o vor face, probabil că nu.

- Hei, cine are un chibrit? întrebă Dustin.

Aaron scoase din buzunar o cutie cumpărată din Greektown, vara trecută, cînd el şi mama lui luaseră masa la Pegasus şi apoi călăriseră spre People Mover.

Prietenul lui întinse mîna, încercînd să-i smulgă cutia.

-Nu, omule, spuse Aaron, dîndu-se înapoi. Tu ai benzina. Eu rămîn cu chibriturile.

- Trebuie să fac pipi, scînci Kevin. Trebuie!
- Fă în iarbă, îi ordonă Dustin.
- Dar nu pot vedea...
- Nu trebuie să o vezi ca să te uşurezi, rosti celălalt. Hai, du-te; nu vrem să strici tot.

Tăcerea fu tulburată de sunetul jetului de urină.

- Uf, se strîmbă Dustin. Miroase urît.
- Taci din gură, exclamă Kevin trăgîndu-şi fermoarul. Nu e vina mea.

Cuprins de nelinişte, Aaron îşi pipăi din nou buzunarele. Oricum, ceea ce făceau ei nu era ceva grav, nu? Nu aveau de gînd să incendieze casa cuiva.

Băieţii se strecurară prin întuneric asemenea unor soldăţei, pînă în dreptul străzii unde locuia Bryan Wyatt. în ciuda faptului că luminile de pe verandă ardeau, întunericul era destul de dens.

Aaron îşi aţinti privirea plină de ură asupra casei ale cărei ferestre de la parter păreau luminate. La colţ se vedeau cîţiva saci cu gunoi sau cu frunze uscate. Deasupra unuia, Aaron zări o cutie mare de la Montgomery Ward. Cînd era mic, îi plăcea să se ascundă în astfel de cutii, prefacîndu-se că erau adevărate cazemate.

Cîndva, se jucase cu tatăl lui în astfel de forturi improvizate. îngrămădiţi acolo, mîncau sandvişuri cu unt şi miere.

Amintirea era atît de proaspătă, încît cu greu se abţinu să nu izbucnească în plîns.

- E acasă, zise Dustin, facîndu-i semn. Poate la subsol.
- Aşteaptă cîteva clipe, rosti Aaron. Vreau să mă uit, să fiu sigur că *este* acolo, înainte de a... ştii tu.

O luă la goană, încercînd să nu alunece pe iarba udă; ajunse în dreptul ferestrelor, dar cum cărămizile erau înalte, iar sticla geamurilor destul de mată, nu reuşi să vadă mare lucru, în afara unor forme nedesluşite.

- La naiba, murmură alergînd către o altă fereastră. Parcă se zărea silueta unei persoane aplecate deasupra unei mese. Silueta începu să se mişte şi Aaron îşi dădu seama că *era* chiar Bryan Wyatt care lucra la unul dintre proiectele lui. Poate desena unul din ceasurile acelea bizare, cu chipuri omeneşti.
- Hei... hei... Dustin îi făcea semn să se întoarcă. Chicotind, Kevin şi Matt erau gata de acţiune.
- Haide, îl îndemnă Dustin văzînd că şovăie.

Lăsară canistra sub un tufiş şi pătrunseră în garaj printr-una din uşile laterale, încercînd să stea cît mai grupaţi. Aaron aprinse un chibrit străduindu-se să vadă în jur.

Camioneta lui Bryan era parcată în partea stîngă. Pereţii erau plini de rafturi unde erau cutii de carton, fiecare purtînd cîte o etichetă de genul: *Unelte pentru nave* sau *Cărţi.* In afară de ele se mai puteau vedea unelte obişnuite, maşina de tăiat iarba, de curăţat zăpada şi un aparat ce semăna cu un generator de curent.

- Tipul este obsedat de ordine, şopti Dustin, dărîmînd una dintre cutii care se deschise, dînd la iveală o mulţime de cărţi vechi. Luînd o lanternă de pe unul din rafturi, Dustin începu să o agite de colo-colo.

- E un ticălos, murmură Aaron.

Prietenul lui dărîmă o altă cutie; cu un strigăt de entuziasm, ceilalţi băieţi îl urmară, aruncîndu-le pe pajişte. Parcă era seara de revelion. Hîrtiile se învîrteau în aer, cărţile zburau din cutii şi sticle ce conţineau mici ambarcaţiuni se spărgeau de podeaua garajului.

- O vreau pe asta! O vreau pe asta! strigă Kevin, ridicînd o ambarcaţiune.

- Nu poţi să o iei, dobitocule. Ne-ar prinde, zise Aaron luîndu-i sticla din mînă. Voia să termine cît mai repede şi să se refugieze în siguranţă.

Dustin mototoli cîteva pagini dintr-o revistă veche, apoi luă un băţ pe care-l îndesă între hîrtii, ca un fel de mîner.

- Ce e aia? Ce e aia? întrebă Matt în şoaptă.

- Nimic. O să vezi. Este bomba noastră.

Apoi deschise canistra, împrăştiind benzina pe podea, atent însă să lase o parte neatinsă, pentru a se putea retrage pe acolo. După ce termină, ieşi afară lăsînd uşa deschisă.

- Dă-mi un chibrit, şuieră el către Aaron.

- Nu. Vreau să aprind eu focul.

- *Eu* vreau.

- Şi eu, strigă Kevin.

După o scurtă ezitare, Aaron aprinse chibritul. O clipă, adevăratul înţeles a ceea ce urma să facă îi paraliză orice mişcare, în termeni legali era incendiere, o încălcare gravă a legii.

- Dă-mi-1, zise Dustin, apucînd mîna lui Aaron şi încercînd să ia chibritul şi să dea foc torţei improvizate. Amîndoi se întinseră în acelaşi timp, luptîndu-se să aprindă focul.

Flăcările cuprinseră hîrtia şi toţi patru se dădură înapoi cu un strigăt înăbuşit. Văpaia galbenă era pătată de limbi roşiatice şi albastre, amintindu-i lui Aaron de focurile de tabără din vremea cînd tatăl şi mama lui încă se iubeau.

Căldura devenea tot mai puternică - trebuia să arunce foile.

- Haide! îl zori Dustin. Haide, haide, haide! striga împingîndu-1; hîrtia căzu la podea lîngă una dintre petele de benzină.

Nu se întîmplă însă nimic.

- La naiba, şuieră Dustin. Prostule! Nu trebuia să încerci să mi-o iei. Eu ar fi trebuit să o arunc.

Benzina se aprinse brusc cu o bubuitură puternică.

Plănuiseră să o ia la fugă imediat, dar Aaron părea incapabil să-şi ia privirea de la ceea ce tocmai făcuseră.

- O, exclamă Dustin apucîndu-i braţul.

- Hei, omule, rosti neliniştit Kevin, trăgînd de Aaron. Uite, în casa de colo s-a aprins o lumină. Dacă telefonează la poliţie?

- Aşteaptă, aşteaptă, îl rugă Aaron, nevrînd încă să plece.

Flăcările se înălţau mult mai sus decît preconizase şi totul părea înecat în fum. Limbile roşiatice se întindeau cu repeziciune, acompaniate de mici pocnituri. în cîteva clipe, focul va cuprinde şi camioneta, topindu-i vopseaua şi aruncînd în aer rezervorul.

- *Omule!* strigă Kevin cuprins de panică, gata să izbucnească în plîns. Omule, trebuie să fugim. Haide, haide, haide! Se făcu nevăzut aproape în aceeaşi clipă, urmat de Matt.

- Ai înnebunit, Aar..., spuse Dustin trăgînd de el. Haide, trebuie să fugim. Este un lucru serios... *tocmai am incendiat*

ceva.

O luară la fugă, cît pe ce să se împiedice de cutiile aruncate mai devreme. Gîfîind agitaţi, ajunseră în cele din urmă la adăpostul copacilor. Aaron aruncă o privire înapoi. Deşi ieşea fum din garaj, casa era intactă. Luminile din subsol continuau să ardă, probabil că Bryan Wyatt se afla în camera rezervată hobby-urilor.

Oare îşi dăduse seama că garajul luase foc?

întrebarea îl obseda pe Aaron. Poate că nu ştia. în încăperea de la subsol, aerul pătrundea mai greu şi probabil încă nu mirosea a fum. Dacă nu-şi va da seama? Garajul era despărţit de casa principală, dar dacă scînteile şi flăcările cuprindeau clădirea? Nu ar fi fost pentru prima oară; văzuse asta la televizor.

Dacă incendierea unui garaj era un simplu act de vandalism, destul de frecvent în Detroit în Noaptea Diavolului, incendierea unei case... Era o infracţiune.

S-ar fi putut transforma în crimă dacă Bryan nu ieşea la timp din subsol. Putea să ardă de viu.

O, la naiba.

îl cuprinse panica şi o clipă îl urî pe Dustin fiindcă dăduse foc bucăţilor de hîrtie.

Lumina din casa alăturată se stinse, ceea ce însemna că vecinii nu văzuseră focul şi că aprinseseră becul dintr-o simplă coincidenţă. Probabil că nimeni nu chemase pompierii. O, la naiba, la naiba. Totul încetase să fie amuzant. Nimic nu era aşa cum îşi imaginase - nu era un ucigaş. *Iisuse.* Nu ar fi trebuit să facă asta. Dacă cineva nu se grăbea...

- Hei, unde te duci? îl întrebă în şoaptă Dustin.

Aaron o luase deja la fugă spre casă, pe drumul cel mai

scurt.

După ce telefonase pompierilor, închise. îşi simţea gîtul uscat. Vocea tremurîndă şi piţigăiată îi sunase ca a unui copil cînd anunţase incendiul.

-Numele dumneavoastră? se răstise dispecera cu un glas oficial şi nazal.

- Nu... nu vă pot spune.
- Adresa?

Aaron se speriase şi glasul îşi recăpătase tonalitatea înaltă.

- Adresa *mea?*
- *A* incendiului.
- A... nu am numărul casei. Reuşise însă să le indice intersecţiile din apropiere şi închisese imediat, înainte ca dispecera să-l întrebe dacă el pusese focul. La naiba, probabil îşi dăduse seama că el era vinovatul. Pe cine încerca să păcălească? Auzise de undeva că poliţia înregistra şi apelurile către pompieri. îi venea să vomite. Intră în baie şi încercă să-şi golească stomacul. Tremura din toate încheieturile.

Cici şedea în faţa televizorului şi se uita la un film. Ajungea pînă la el zgomotul roţilor de maşină şi fundalul sonor al urmăririlor. Era prima oară cînd se simţea tentat să vadă acelaşi film ca şi mama lui. Ar sta amîndoi pe canapea şi el s-ar duce să facă floricele. Totul ar fi normal, fară nici un fel de resentimente, fără probabilitatea de a-l fi ucis sau rănit pe Bryan Wyatt.

Deşi era foarte agitat, se opri în dreptul uşii.

- Aaron? Aar? strigă Cici. Mă bucur că te-ai întors. Mă uit la *Blue Steel* - un film destul de bun. Jamie Lee Curtis e extraordinară, ar trebui să o vezi. E un film cu poliţişti

adevăraţi. Vrei să vii să vezi?

- L-am... l-am văzut, murmură Aaron, după care intră în dormitorul lui şi puse în casetofon noul album al lui Tune- Loc. Nu-l dădu prea tare, atent să nu îşi enerveze mama.

După o vreme, ieşi din nou afară. Trebuia să se întoarcă la locul incendiului şi să vadă ce se întîmplă.

Fumul facea aerul irespirabil. Flăcările şi lanternele poliţiştilor aruncau o lumină roz pe cerul de deasupra casei lui Bryan. Sosiseră deja două maşini de pompieri şi cîteva de poliţie. Lîngă ei se adunase un grup de zece-cincisprezece vecini şi copii. Printre ei se afla şi Bryan Wyatt, care striga la pompieri ceva despre liniile de curent.

La vederea lui, Aaron respiră uşurat. Cel puţin nu era un criminal. Era acolo şi tatăl lui Dustin, care privea cu atenţie în jur, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama cine pusese focul. Cum nu voia să fie zărit de nici unul dintre ei, Aaron rămase în umbră. Mişcîndu-se, lovi cu piciorul una dintre cutiile aruncate mai devreme. Roţile maşinilor de pompieri sfarîmaseră o parte dintre ele.

Bryan se apropie de John Pickard cu o expresie aproape sălbatică pe chip. Cămaşa neagră de fum îi ieşise din pantaloni; mîinile şi faţa îi erau de asemenea murdare de funingine.

Băiatul îl urmărea, fascinat de schimbarea petrecută pe chipul lui. Bărbatul cu ţinută impecabilă şi ochi reci dispăruse, lăsînd locul unui tip furios, gesticulînd stîngaci.... ca un copil de şcoală. „Se mişcă asemenea unui puşti“, îşi zise Aaron, „nu ca un om mare“. I se păru ciudat.

- Hei, omule, auzi pe cineva lîngă el. Era Mike

McKenzie, unul dintre colegii lui de şcoală, care locuia la cîteva case mai jos.

- Cum a pornit? întrebă Aaron, prefacîndu-se că nu ştie nimic. Fumul devenise mai gros, şi el începu să tuşească uşor.
- Nu ştiu. Mă uitam la televizor cînd am auzit sirenele.
- Da, şi eu la fel, murmură el, simţindu-se vinovat.
- Omule, focul ăsta a fost *nemaipomenit.* S-au auzit cîteva explozii. Se spune că ar fi fost pus de cineva.
- Mmm, îngînă Aaron.

Pompierii reuşiseră să stingă flăcările şi acum îşi strîngeau echipamentul. Băltoace imense înecau pajiştea. Mai mulţi copii îşi făcuseră apariţia, alături de cîţiva vecini; toată lumea discuta despre incendiu. Atmosfera era întrucîtva sărbătorească, aşa ca la carnaval şi cîteva persoane chiar se amuzau în gura mare.

Deşi conştient că greşea, Aaron se apropie de ceea ce mai rămăsese din garaj. Dacă unul dintre poliţişti începea să-i pună întrebări? Totuşi nu putea rezista, ceva îl atrăgea acolo cu puterea unui magnet.

După cîteva clipe, stătea în uşa garajului, privind prin geamurile sparte. Maşina lui Bryan, neagră, greu de recunoscut, era complet distrusă. Nu mai putea fi reparată. Priveliştea îl înfioră.

El făcuse asta. El şi Dustin. Distruseseră maşina.

Unul dintre poliţişti se pregătea să înceapă interogatoriul, stînd de vorbă cu Mike şi alţi cîţiva băieţi. îi văzu emoţionaţi, scuturînd din cap la întrebările lui. *Dacă îl întrebau şi pe el?* Probabil că urmau să o facă. Oricum, Bryan bănuia că Aaron era unul dintre cei ce-i vandalizau casa.

Tremurînd, făcu un pas înapoi, lovindu-se din nou de una dintre cutiile aruncate mai devreme. Cartonul, îmbibat cu apă,

avea marginile lipite cu adeziv vechi, de culoare gălbuie. Pe el scria *Clyattville.*

Cutia părea plină de secrete.

Lăsîndu-se pradă impulsului, Aaron se apleca şi o ridică. Cine putea şti ce era înăuntru? Poate conţinea ceva ciudat, cu care să-i dovedească mamei lui cît de nepotrivit era Bryan Wyatt.

^ja întoarcere intră pe uşa din spate, iar Cici care se uita încă la televizor nici măcar nu observase absenţa lui. In mod evident, nu auzise nici sirenele salvărilor sau crezuse că erau doar în film.

Foarte bine, îşi spuse.

Duse cutia în dormitor şi închise uşa în urma lui, potrivind din nou sonorul casetofonului, astfel încît zgomotul să nu atragă atenţia mamei sale. Era tot mai sigur că ceva ciudat se afla în cutia de carton, ceva ce dovedea că Bryan Wyatt era un tip straniu.

Puse cutia pe podea, şterse frunzele uscate de pe fund şi dezlipi banda adezivă.

Un miros puternic de mucegai îl izbi cînd desfăcu capacul. Inima începu să-i bată mai repede - lucrurile deveneau din ce în ce mai promiţătoare. Oare cît timp trecuse de cînd cutia fusese deschisă ultima oară? Probabil mai bine de douăzeci de ani, căci era plină de pînze de păianjeni.

Conţinutul cutiei îl dezamăgi. Nu era aşa cum se aşteptase - doar cîteva scrisori vechi, note de plată, cărţi negre şi fotografii cu subiect religios.

Deschise una dintre scrisorile îngălbenite de timp.

„Prin aceasta, vă anunţăm că regulile Departamentului Sanitar din Roscommon prevăd ca toţi copiii de cinci ani

care devin elevi, să fíe vaccinaţi împotriva următoarelor boli: difterie, tuse, poliomielită...“

Semna doctorul Almon Drucell.
Nedumerit, Aaron deschise o altă scrisoare.

„Dragă domnule Wykotsky. Am constatat că timp de şase săptămîni v-aţi împiedicat fiul să vină la şcoală...“

Toate păreau a fi în aceeaşi notă.

„Dacă refuzaţi să acceptaţi ca fiul dumneavoastră să fie vaccinat conform regulamentelor ...“

„... îngrijire medicală pentru fiul dumneavoastră...”

„ ... dacă refuzaţi, un mandat semnat de judecătorul William D. Cook...“

Un maldăr de fotografii cu un bărbat pozînd ca Iisus pe cruce, cu chipul transfigurat de durere. Străpunse de cîte un cui de fier, mîinile şi picioarele îi erau roşii de sînge.

Aaron studie îndelung imaginea, simţind cum i se usucă gura. Fotografii violente cu Iisus! Niciodată nu văzuse unele atît de reale. Pe spatele uneia erau cîteva însemnări într-o limbă străină, probabil italiană. Ciudat! Niciodată nu-şi imaginase că Bryan ar putea fi genul de om care să păstreze astfel de lucruri.

Alături de ele găsi şi un jurnal cu cheiţă. Legăturile erau afectate de mucegai. încuietoarea îi conferea un aer misterios, ca un indiciu din cărţile cu Hardy Boys. în clasa a patra, fuseseră preferatele lui.

Tăie încuietoarea cu un cuţit pe care-l ţinea în cameră. Volumul se desfăcu la mijloc; paginile aproape că se desprindeau. Literele păreau scrise de mîna unei vrăjitoare: o

parte din ele erau şterse, unele mari, altele atît de mici şi de înghesuite, încît trebui să mijească ochii ca să înţeleagă. Pe alocuri, hîrtia era ruptă, ca şi cînd autorul apăsase prea tare atunci cînd scrisese, începu să citească.

„ ... tatăl l-a făcut pe băiat să scoată cutia din foc şi a pus scrisorile înăuntru. L-a buciuit cît timp a făcut-o, apoi l-a lovit şi cu ciocanul...“

Ciocan? se întrebă nedumerit Aaron. Ce fel de ciocan? Şi ce însemna „buciuit“? „Biciuit“? întoarse pagina.

„Nu am avut cum să îngropăm cîinele, fiin'că e februarie şi pămîntul e îngheţat. A trebuit să-l buciuiască din nou pe băiat azi fiin'că plînse. Are sămînţă păcătoasă în el, nu-l ascultă pe Dumnezeu...“

- Aaron? Aar? se auzi glasul lui Cici din hol. Aaron tresări speriat, aruncă o pătură deasupra cutiei şi crăpă uşa camerei.

-Da?

- Aar? Cici îl privi nedumerită. A ce miroase, Aaron? Parcă ar fi o scrumieră veche. Sau fum.

Fum, îşi spuse crispat, dîndu-şi seama că trebuia să născocească ceva şi asta cît mai repede.

- A, da - improviză la repezeală - eu, Dustin şi Matt am fumat cîteva ţigări. Un pachet întreg.

Minciuna stîrni reacţia scontată.

- Aţi fumat! O, Aaron! Te rog să nu mai fumezi, nu la paisprezece ani. îţi dai seama cît rău îţi faci? Vei avea mereu probleme cu respiraţia. îţi vei scurta viaţa cu douăzeci sau treizeci de ani. întotdeauna vei regreta...

- Nu fumez prea mult, replică el imediat, doar patru sau cinci ţigări şi nu pînă la filtru.
- O... Cici privea neliniştită, rănită şi îngrijorată. Aaron se întrebă ce ar fi spus dacă ar fi ştiut adevărul.

Cici era o femeie frumoasă, cu părul blond, cîrlionţat şi ochii mari, albaştri. Toţi prietenii lui spuneau că arăta mult prea tînără ca să-i fie mamă.

- Aaron, o după-amiază nu te transformă într-un fumător, rosti ea încet. Nu trebuie să te apuci de fumat dacă nu doreşti. Vreau doar să ştii că te iubesc. Orice s-ar întîmpla.
- Mamă... o întrerupse el, simţindu-se vinovat.
- Ştiu că nu ţi-e deloc uşor şi că lucrurile nu au ieşit mereu aşa cum ţi-ai dorit. Cancerul meu, operaţia, plecarea tatălui tău, cred că ţi-a fost foarte greu.
- Mamă..., repetă foindu-se neliniştit. Sinceritatea ei îl dezarma; nu ştia cum să ascundă cît de vulnerabil se simţea.
- Voiam doar să ştii că voi fi mereu aici pentru tine. îţi promit că întotdeauna voi asculta eţice ai să-mi spui. Putem discuta despre *orice.*
- în afară de Bryan, completă el.

Văzîndu-i privirea îndurerată, Aaron începu din nou să se foiască şi fu cît pe ce să-i spună despre cutie. Dar cum să-i explice de unde o luase? Putea să i-o arate fără să-i povestească despre incendiu?

La naiba, îşi spuse. Trebuie să mă mai gîndeasc în privinţa asta.

- Să ţii minte, Aar.
- Da. Sigur.

Imediat după plecarea lui Cici, încercă să ascundă cutia sub pat, însă rama de metal a acestuia nu era destul de înaltă, în cele din urmă, o puse pe măsuţa de toaletă şi aruncă o cămaşă murdară peste ea.

într-un colţ al camerei, hamsterul Cookie se agita în cuşcă, ronţăind bucăţi de ziare. Pe punctul de a aţipi, Aaron îşi aminti din nou de *ciocanul* din scrisori.

Ciocan.

Inima începu să-i bată cu putere.

îmbrăcat în pijamaua lui obişnuită, se ridică în fund şi privi în jur. întunericul, luminat slab de felinarul din faţa garajului, schimba interiorul dormitorului. Gorila mare, din pluş, aşezată pe dulap se transformase într-o formă nedeslușită, neagră, cu ochii ieşiţi din orbite. Uşa întredeschisă a şifonierului dezvăluia un gol întunecat; chiar şi cutia *Clyattville* părea ameninţătoare, după ce cămaşa care o acoperise alunecase pe podea.

Neliniştit, aprinse lumina de pe noptieră. în aceeaşi clipă, un gînd îngrozitor îşi facu loc în mintea lui.

Dacă Bryan Wyatt era Basher?

Privirea i se îndreptă către cutia pe care o culesese de pe pajiştea lui Bryan. Avusese dreptate, *conţinea* chestii ciudate; şi Bryan era ciudat.

îşi cufundă din nou capul în pernă, ţinînd ochii strînşi. Ce naiba era în neregulă cu el? De la incendiul acela nu mai gîndea normal. Fotografiile din cutie erau înfiorătoare, dar nu însemnau nimic. La fel şi jurnalul scris cu douăzeci de ani în urmă. Chiar dacă Bryan Wyatt părea un tip bizar, nu însemna că el era Basher.

Se ghemui, simţind încă mirosul de fum care probabil îi rămăsese în păr.

Nu, Bryan Wyatt nu putea fi ucigaşul; nu-şi putea imagina aşa ceva. Tipul era prea ordonat, prea pedant şi avea o slujbă mult prea bună. Pe deasupra, mai colecţiona ceasuri şi timbre. Ii arătase şi lui colecţia. Avea aproape cinci mii de timbre.

Nu, îşi spuse el gata să adoarmă. Un ucigaş adevărat nu putea fi decît un tip hidos, asemenea celor din filme. Sau măcar

înalt şi puternic. Cu siguranţă nu ar colecţiona timbre, ceasuri şi vechi cutii muzicale. Poate ar semăna mai degrabă...

Mai degrabă...

Adormi înainte de a-şi spune numele celui la care se gîndea.

Dimineaţa, Cici se trezi neliniştită. Nu putea spune de ce anume, dar se simţea foarte încordată. Rămase în pat, întinzîndu-şi picioarele şi mişcînd degetele aşa cum făcea de obicei dimineaţa. Se gîndea la Aaron - intuia că o minţise aseară. Oare de ce avea senzaţia că fiul ei se îndepărta tot mai mult de ea? Ceva rău se întîmplase deja sau era pe cale să se întîmple.

O dorinţă intensă de a vorbi cu Ann o copleşi. Dorea să-şi împărtăşească îngrijorările cu cineva căruia ştia că-i pasă. Ann însă nu-i răspunsese la telefon. Poate ea şi mama ei, Jeanette, se distrau atît de bine încît Ann nu avea timp să-şi verifice mesajele.

întinse mîna spre telefonul de pe noptieră şi formă numărul. Mesajul se auzi din nou după patru ţîrîituri:

Telefonul tău este important pentru mine, aşa că după semnalul sonor...

- Tot eu, zise Cici dregîndu-şi vocea; devin insistentă. Sper să mă suni de acolo de unde eşti fiindcă nu-mi place să rămînă lucruri nerezolvate între noi. Se opri o clipă, apoi continuă: Aaron a fumat, Ann, îţi vine să crezi una ca asta? Mi s-a făcut rău cînd am aflat. Ştiu că este normal, că adolescenţii experimentează tot felul de lucruri, dar nu credeam că şi fiul *meu*... Mă îngrijorează...

Ar fi vrut să continue, folosind ca de obicei robotul pe post de cutie poştală electronică, dar ceva o făcu să se oprească. I se părea că la celălalt capăt al firului nu mai există o persoană reală. Exact asta simţea. Ca şi cum ar fi vorbit neantului; ca şi cum Ann nu i-ar mai răspunde niciodată.

Tresări violent sub cearşafuri, încercînd să alunge gîndul.

- Ann! strigă. Ann! Te rog, sună-mă! Mă duc la ora de aerobică la Vie Tanny şi mă întorc pe la unsprezece... Te rog... *Sună-mă.*

Holul sălii de aerobic de la Vie Tanny era plin cu postere care anunţau o petrecere costumată de Halloween. La vederea lor, Cici se opri o clipă. Cîte săptămîni mai erau pînă la căsătoria cu Bryan? Calculă în grabă - *zece săptămîni.*

încăperea unde se ţinea cursul de aerobică avea pereţii plini de oglinzi ce reflectau imaginea a patruzeci de trupuri îmbrăcate în spandex, care săreau şi se agitau. Cici participă cu elan la oră, impulsionată de mişcare.

Dumnezeule... avea într-adevăr nevoie să se elibereze de o parte din tensiunea acumulată. Trecuseră zile întregi de cînd nu se simţise cu adevărat relaxată. Logodna era o problemă extrem de stresantă, iar un fiu în plină adolescenţă nu-i uşura cu nimic situaţia. Aştepta cu nerăbdare ziua în care Aaron se va maturiza. Spera ca nu toate poveştile auzite de la prietenele ei despre adolescenţă să fie adevărate.

- Cici... Cic! strigă o voce cunoscută în timp ce se îndrepta spre vestiar.

Se întoarse şi o văzu pe Jocelyn îmbrăcată cu un tricou cu pisici ce o făcea să pară supraponderală. îşi strînsese părul cu o bentiţă şi ducea o geantă albastră.

- Hei, mă întrebam dacă o să te întîlnesc aici, zise sora ei. M-am înscris săptămîna trecută. Vreau să înot; se spune că face bine femeilor însărcinate. Cum suportă Bryan incendiul? mai adăugă ea.

- Incendiu? Pe Cici o străbătu un fior rece ca gheaţa. Ce incendiu?

- Vrei să spui că nu *ştii?* Am trecut pe acolo în

dimineaţa asta din întîmplare - a trebuit să iau nişte flori de mătase pe care le-am comandat unei femei din cartierul vostru. Un aranjament minunat, Cic, îţi dau şi ţie numărul de telefon. Şi foarte ieftin. în garajul lui a izbucnit un incendiu puternic. Se pare că a fost destul de afectat.

Cu spatele la sora ei, Cici se îndreptă spre dulap şi formă combinaţia încuietorii, încercînd să-şi ascundă surprinderea. Probabil se întîmplase noaptea trecută şi el fusese prea ocupat să o sune.

Jocelyn îşi îndesă geanta în dulapul alăturat, apoi dezbrăcă tricoul.

- Nu te-a sunat, nu-i aşa?

Cici dădu din cap, prefacîndu-se ocupată cu dezbrăcatul. Nu voia să-i arate lui Jocelyn cît de supărată era, şi începu să discute despre micuţul Michael.

- Spune-i lui Bryan că ar fi mai bine să te ţină la curent, încheie Jocelyn în vreme ce Cici se îndrepta spre duşuri.

- Da, draga mea, răspunse pe un ton glumeţ.

- Dacă Ed îmi ascunde vreodată *ceva,* încep să intru la bănuieli. Deşi mă port ca şi cînd nimic nu ar fi vreodată în neregulă, ştiu foarte bine cît de mulţi bărbaţi îşi înşală nevestele. Ed mi-a spus că optzeci la sută dintre colegii lui de la serviciu o fac.

în drum spre casă, Cici conştientiza că nu suportase vestea cu atît de multă uşurinţă, cum lăsase să se înţeleagă în faţa lui Jocelyn. O rănea - chiar foarte tare - faptul că logodnicul ei avusese de înfruntat un incendiu şi nici măcar nu o sunase. Oare n-o făcuse fiindcă bănuia că Aaron fusese implicat?

O, Doamne, îşi spuse încleştînd mîinile pe volan atît de tare încît maşina viră spre mijlocul şoselei.

întoarse şi pomi încet către strada lui Bryan. Garajul casei

era negru din cauza fumului, avea ferestrele sparte şi uşa pe jumătate ridicată, ca şi cînd telecomanda jucase feste în timpul focului. înăuntru se puteau vedea rămăşiţele camionetei.

Parcă pe aleea din spatele unei noi maşini Hertz pe care Bryan o închiriase deja. Avusese timp să închirieze o maşină, dar nu şi să o sune. Iarba era încă noroioasă, cu urme de cauciucuri, paşi, resturi împrăştiate peste tot, alături de bucăţi de hîrtie şi carton.

Se apropie de uşă şi sună. După cîteva minute, îi deschise Bryan. Nu se bărbierise şi ochii îi erau umflaţi de nesomn. Cici îl privi surprinsă; niciodată nu-l văzuse atît de tulburat.

- Cici!

- Bryan! Bry... exclamă ea aruncîndu-se în braţele lui. Nu am ştiut nimic despre incendiu! De ce nu mi-ai telefonat? Aş fi venit imediat, te-aş fi ajutat să cureţi - totul arată îngrozitor.

- A fost îngrozitor, şi acum arată la fel, răspunse îmbrăţişînd-o mai puţin puternic decît de obicei.

Gestul i se păru lui Cici convenţional. încă în braţele lui, Cici simţi miros de fum.

- Nu ai dormit deloc, nu-i aşa? întrebă dîndu-se un pas înapoi.

- Da, am lucrat toată noaptea. Am dat drumul generatorului; pana de curent a durat doar vreo şase ore. Detroit Edison tocmai a plecat. Nu voiam să rămîn fără curent, în nici o casă nu ar trebui să se întîmple asta. Am lucruri... sistemul de securitate nu funcţionează fară electricitate.

Bryan îşi trecu o mînă peste faţă, ca şi cum o durere înfiorătoare de cap tocmai începuse să-l chinuie.

- Cred că ar trebui să te duci în pat şi să te odihneşti, spuse ea cu blîndeţe. Orice pagube ar fi, mai pot aştepta. Ai luat

micul dejun? Vrei să-ţi pregătesc ceva?

- Micul dejun? O privi ca şi cînd Cici i-ar fi vorbit în rusă. Nu mi-e foame.

- Bry, toate astea s-au întîmplat noaptea trecută... eram acasă. De ce nu m-ai sunat? Am aflat de la Jocelyn, cu care m-am întîlnit la ora de aerobic. A trecut pe aici în dimineaţa asta şi a văzut dezastrul.

Bryan îi evita privirea.

- Au găsit o canistră cu benzină, Cici, şi au luat la întrebări copiii din vecini. Nu le-am dat numele lui Aaron. M-am gîndit la asta, dar nu am facut-o.

- Aaron? Crezi că Aaron ar fi putut... se opri îngrozită, amintindu-şi mirosul din camera lui Aaron seara trecută - miros de fum.

-Nu vreau necazuri, zise Bryan privind în podea. Nu vreau sa mai vină aici. Ştii ce se întîmplă atunci cînd pedepseşti copiii pentru vandalisme - se întorc şi se răzbună de o sută de ori mai rău. Nu pot suporta asta.

Un val de greaţă o cuprinse. Nu putea crede că Aaron ar fi în stare de aşa ceva. Şotii, da, să murdărească ferestrele şi să arunce cîteva ouă, da - l-ar fi crezut capabil. Dar nimic mai mult. Fiul ei nu era un infractor.

- Să dai foc unui garaj, continuă Bryan furios. Copiii din ziua de azi. Nu s-ar da în lături de la nimic, nu? Nu le pasă de nimic.

Cu un glas tremurător, Cici îi promise că va vorbi cu Aaron imediat ce se va întoarce acasă.

- Voi lămuri eu lucrurile.

- Nu, te rog.

-Trebuie, Bryan!

- Nu, izbucni el, împingînd-o uşor. Nu mai vreau acte

de vandalism aici, Cici. Nu mai pot tolera. Colecţia mea... lucrurile mele. Tot ceea ce am în casă. Ce voi face dacă următorul foc va fi pus la casa mea? Dacă o vor incendia?

Cu paşi şovăitori, Cici se îndreptă către maşină. Nu-l învinovăţea pe Bryan fiindcă era îngrijorat de perspectiva unui incendiu şi îşi dădea seama că nu era deloc în regulă ceva. Poate că nu fusese în regulă de săptămîni întregi... nu numai în privinţa lui Aaron, dar şi a relaţiei cu Bryan. Nu se comporta ca un logodnic.

De fapt, nu avea nevoie de ea. Majoritatea bărbaţilor ar fi telefonat cînd ceva atît de grav le-ar fi afectat proprietatea. El însă se purta de parcă ar fi vrut ca Cici să stea deoparte; încercase chiar să o împingă de lîngă el.

Oare Bryan o iubea cu adevărat?

Pînă acum, nu se îndoise de sentimentele lui. O tristeţe adîncă o cuprinse în vreme ce conducea încet spre casă şi încerca să-şi facă ordine în gînduri.

Era o dimineaţă însorită de octombrie, una dintre ultimele dinaintea iernii - frunze galbene şi roşii pluteau în aer pe fundalul unui cer albastru ca safirul. Cei din împrejurimi îşi curăţau peluzele, strîngînd frunzele uscate în saci mari de plastic.

în timp ce parca maşina pe alee, auzi zgomotul unei maşini de strîns frunze. John Pickard îşi curăţa peluza; adunase deja vreo zece saci. Sacii uriaşi, negri păreau îndeajuns de mari ca să ascundă un trup omenesc.

Se încruntă şi întoarse privirea în direcţia opusă. La ce se gîndea în ultima vreme? La moarte. Ce era în neregulă cu ea? în doar cîteva săptămîni urma să se căsătorească. Ar fi trebuit să

se simtă fericită şi plină de speranţă, nu să se lăse pradă îndoielilor.

Zgomotul maşinii o însoţi pînă ce intră în casă. Constată că Aaron plecase deja, după ce golise o pungă de gogoşi. Deşi nu-i lăsase nici un bilet, ştia unde se afla - acasă la Dustin.

Discuţia era prea importantă ca să mai aştepte; trebuia să vorbească imediat. Voia să se asigure că fiul ei nu avusese nimic de-a face cu incendiul de la garajul lui Bryan.

Cici formă numărul familiei Pickard. îi răspunse fratele mai mare al lui Dustin, David, student la Universitatea din Oakland.

- Au plecat la Lakeside, îi spuse acesta laconic.

Lakeside Mall, centrul comercial din Sterling Heights, se afla la douăzeci şi cinci de minute distanţă de mers cu maşina. Cici se întrebă dacă era bine să meargă pînă acolo. Ar fi avut destul de puţine şanse să-l găsească în mall-ul uriaş, însă putea să caute în parcare maşina lui Heather. Nu era greu de identificat Mercury Bobcat-ul ei.

în cele din urmă, hotărî să-l aştepte şi se aşeză pe un scaun din bucătărie, ffecîndu-şi obosită ochii. Oare el pusese focul?

Dacă el...

O, Doamne... dacă toate astea erau doar din vina ei?

Valul de furie fu atît de puternic, încît îi tăie respiraţia. Cancerul ei la sîn declanşase toate astea! Fără operaţie, Tom nu ar fi plecat niciodată şi nu ar fi existat un divorţ. Totul pornise de la el, *de la blestematul acela de cancer!*

Cici tremură, aşteptînd ca furia să lase loc unor gînduri ceva mai raţionale. Nu era drept - nimic din toate astea nu era drept. Aaron plătea preţul pentru boala ei.

Cici, nu fi proastă, i-ar fi spus Ann. *Nu ai cerut să te îmbolnăveşti. Erai o femeie caldă şi iubitoare, nu-i aşa?*

Nu era de ajuns!

Ba da. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Nimeni nu l-arfi putut forţa pe dobitocul de Tom să rămînă căsătorit cu tine. Nu te considera vinovată pentru tot ce se întîmplă în lume!

Dialogul imaginar cu Arm o mai relaxă puţin. Doamne, avea într-adevăr nevoie să vorbească cu un prieten, cineva care putea fi sincer cu ea, care nu accepta orice scuză şi vedea lucrurile limpede.

Formă numărul lui Ann, dar îi răspunse din nou robotul. Nu mai lăsă nici un mesaj, doar numele şi rugămintea ca Ann să o sune.

Dereticatul în casă era una dintre modalităţile ei de a înfrunta grijile şi conflictele. Scoase aspiratorul şi curăţă toată casa, bucuroasă că astfel nu mai era nevoită să se gîndească la Aaron şi Bryan. Curăţă chiar şi scările, plimbînd peria prin colţuri ce nu mai fuseseră scotocite de jumătate de an. După aceea, spălă trei rînduri de haine la maşină, apoi cinci sau şase tricouri de mînă şi călcă cîteva bluze. La două şi jumătate, ducea un maldăr de blugi şi tricouri curate în camera lui Aaron.

In timp ce punea hainele în dulap, o cutie veche de carton îi atrase atenţia. Arăta de parcă tocmai fusese scoasă din subsolul inundat al cuiva şi răspîndea un puternic iz de mucegai.

Se opri nedumerită şi uşor neliniştită. Aaron lăsase cutia cu intenţia ca ea să o găsească? Aşa părea.

întinse mîna şi atinse bucata de hîrtie ce atîma pe una din feţele cutiei şi pe care scria *Clyattville.*

Clyattville. Nu era acesta oraşul în care crescuse Bryan? îşi amintea întrebările lui Ann din seara cînd merseseră la Chaplin. Dacă el crescuse în Clyattville, însemna că îi aparţinea cutia. Atinse cu arătătorul cartonul umed, aproape lipicios. De ce era

cutia atît de umedă?

Răspunsul veni imediat şi ea se dădu înapoi tremurînd.

Incendiile se sting cu apă. Aaron o furase din garajul lui Bryan.

O clipă, ezită dacă s-o desfacă sau nu; apoi înlătură orice scrupule. Fiul ei era mai important şi intuiţia îi spunea că va regreta dacă nu va cerceta conţinutul cutiei.

Emoţionată, părîndu-i-se că ceea ce se întîmplă este ireal, răsfoi scrisorile din partea autorităţilor către un cuplu pe nume Wykotsky, sancţionat fiindcă nu-şi vaccinase fiul şi nu-i acordase îngrijire medicală. Găsi copii după hotărîri judecătoreşti care cereau să permită ca fiul lor, Boy, să fie consultat de un medic.

Cici privea uluită hîrtiile, şi gîndul îi zbură la copilăria ei fericită din Rochester. Cum puteau nişte părinţi să nu acorde ajutor medical fiului lor?

Şi numele, *Boy.* Era o poreclă sau numele lui adevărat? Ce avea de-a face un băiat pe nume Boy cu Bryan? Ar fi putut fi chiar Bryan?

Jurnalul era scris de cineva pe nume Junie. Mama lui Boy? Scrisul inegal, psihotic, o înfioră. Răsfoi paginile, citind pe alocuri cîteva paragrafe. *L-a buciuatpe Boy... Boy sălbatic... sălbatic... Ciocanul lui Dumnezeu...*

Oricine ar fi fost Junie, habar nu avea să scrie, îşi spuse Cici, încercînd să se amuze. Ochii îi alunecară pe următoarea pagină.

> „Buciuat din nou cu or’ce găsit... plîns pentru cîine... nu permite otopsie...“

Ultima propoziţie îi atrase atenţia, astfel că reluă pagina ce

conţinea povestea neclară a unei rude bătrîne, probabil o bunică, despre care se pare că murise singură în casă.

„Dumnezeu nu ar vrea să-i deranjăm Oasele. Păgîn!
Pîngărire! Noi o vom apăra, ei au luat-o, ei nu văd că
sînt Ăi sălbatici."

Cici puse jurnalul la loc; povestirea avea ceva sinistru. Metodistă fiind, Cici considera fanatismul religios înfiorător. Inchiziţia, cultele religioase... Cît de deosebit era jurnalul acesta de concepţia reverendului James Jones şi de otrăvită organizaţie Kool-Aid?

Cel mai îngrozitor era însă gîndul că, dacă această cutie îi aparţinea lui Bryan şi fusese furată de Aaron, atunci conţinutul avea legătură cu logodnicul ei.

Aplecîndu-se din nou deasupra cutiei, Cici răsfoi iarăşi paginile, căutînd menţionarea unui nume - Bud sau Bryan.

Nu găsi însă nimic. întotdeauna era „Boy", „băiatul" sau „el", de parcă nu ar fi avut vreun nume. O singură menţiune despre „Bud Boy".

- Mamă? răsună glasul lui Aaron în spatele ei.

Cici tresări speriată.

- Mamă? Ce cauţi în lucrurile mele?

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, Cici se întoarse. Fiul ei stătea în prag, cu o pungă mare de la Mrs. Field's Cookies, unul dintre magazinele din mall.

Ochii lui priveau sfidători.

S

|_|_laron. zise ea încet. Aaron, trebuie să vorbim.

Aaron o privea sfidător dar, în acelaşi timp, speriat. Cici se simţi cuprinsă de un imens val de dragoste maternă pentru el. îl văzu strîngînd mai puternic punga de gogoşi şi pregătindu-se să se strecoare pe hol.

- Nu cumva să îndrăzneşti să-mi întorci spatele! strigă ea. Trebuie să vorbim, Aaron. Nu plec pînă nu lămurim problema asta!

Cu vădită neplăcere, fiul ei intră în dormitor, se aruncă pe pat şi o privi neliniştit.

Da, ceva era în neregulă, ceva foarte important, îşi spuse Cici cu inima strînsă.

- Aaron, de unde ai cutia asta?
- Ce cutie?
- Ştii foarte bine *ce* cutie, exclamă ea arătîndu-i-o cu mîna. E chiar acolo, pe dulap, la vedere. îmbibată cu apă.
- A, spuse el cu acea expresie calmă a oricărui adolescent. Nu ştiam că vorbeşti despre acea cutie.
- Despre care alta puteam vorbi? Aaron, de unde o ai?

Băiatul nu scoase o vorbă.

- Aaron! izbucni ea. Ştiai că voi intra în camera ta să iau rufele. Ai lăsat dinadins cutia acolo, doar eşti un băiat deştept. Ştiai că o voi vedea! Probabil că asta ai vrut!
- Bine, bine, bine, răspunse el ridicîndu-se în capul oaselor, aruncîndu-i o privire urîtă. Vrei să ştii de unde am luat-o? Ei bine, îţi spun. Am luat-o din garajul dobitocului.

- Dobitoc? Aaron, dacă vorbeşti despre Bryan...

-*Dobitoc,* repetă fiul ei sarcastic. Mamă, este un tip ciudat. Uită-te în cutia aia, la toate lucrurile de acolo. Fotografii cu răstignirea lui Iisus; logodnicul tău, Bryan, este un ciudat. Este nebun. *Nebun.*

Cici îl privea uluită; dincolo de înfăţişarea adolescentină, începeau să se ivească trăsăturile bărbăteşti. Barba va începe să-i crească în curînd, iar buzele moi erau strînse acum formînd o linie subţire, exprimînd încăpăţînare.

-Nu ştiu cu ce să încep, zise ea străduindu-se să-şi reprime tremurul vocii. Aaron, ai recunoscut că ai luat-o din garajul lui Bryan. Asta înseamnă că nu eşti străin de incendiul izbucnit acolo seara trecută.

- Am auzit sirenele şi m-am dus să văd ce se întîmplă. Am găsit cutia pe iarbă.

- Aaron! Spune-mi adevărul!

- Ăsta-i adevărul, spuse Aaron ridicîndu-se în picioare. Era cu cîţiva centimetri mai înalt decît ea. Mamă, nu vrei să înţelegi, nu-i aşa? Nu-ţi dai seama ce înseamnă toate astea.

- Cum adică? Ce vrei să spui?

- Vorbesc despre iubitul tău, mamă! Nu este în toate minţile, dar tu nu vrei să accepţi! Mamă, eşti disperată; asta e în neregulă cu tine. Eşti prea disperată!

- Aaron! strigă Cici furioasă şi rănită în acelaşi timp.

- Ei bine, zise Aaron cu ochii înecaţi în lacrimi, nu am de gînd să locuiesc cu el. Poţi încerca să mă sileşti, dar nu o voi face. Mă voi duce să locuiesc cu tata, iar dacă nu o să mă primească, atunci... atunci *voi face altceva!*

Aaron ieşi din cameră şi Cici îl auzi intrînd în bucătărie şi apoi trîntind furios uşa din spate. Se aşeză pe patul care mirosea încă a fum.

Disperată.

Aşa era? Aşa fusese?

Gata să plîngă, începu să mototolească un colţ al pernei. Disperarea nu trebuia să apară la femeile de treizeci şi şapte de ani, încă frumoase. Femeile la cincizeci sau şaizeci de ani se simt aşa, disperate la gîndul că nu-şi vor mai găsi vreodată pe cineva.

Dar... dar operaţia la sîn schimba totul, nu? O aşeza într-o altă categorie, o neliniştea asta şi îşi făcuse griji. Se temea că va rămîne singură, că nimeni nu o va mai dori vreodată, că nu va mai face niciodată dragoste cu vreun bărbat.

închise ochii şi îşi sprijini capul pe perna lui Aaron. Lacrimile îi inundară obrajii. Şi dacă Aaron avea dreptate? La fel ca şi Ann. Dacă logodnicul ei era altul decît cel pe care ea şi-l imaginase? Adică un străin ce nu o plăcea atît de mult cît susţinea şi despre a cărui viaţă nu ştia mai nimic. Era un bărbat cu părinţi excentrici, dacă nu psihotici. Asemenea lui Ann, studiase şi ea psihologia la Universitatea din Michigan, aşa că ştia cît de importante erau trecutul şi moştenirea genetică.

Apoi mai era şi covorul - întîmplarea stranie la care asistase în seara cînd mersese la Bryan. în plus, dansase cu Abby Tighe, iar Ann era o femeie inteligentă, care nu se înşela în privinţa oamenilor.

îşi ridică mîna dreaptă - inelul de logodnă strălucea, reflectînd lumina.

O, Bry, îşi spuse deznădăjduită, *te iubeam. încă te mai iubesc... Dar trebuie să ştiu.*

- Cici Davis, prietena lui Ann. Ne-am cunoscut la tîrgul de joburi.

La telefon, glasul lui Mike McVey suna obişnuit, nu ca acela a unui detectiv profesionist.

- Sper că nu te-am întrerupt. O clipă se gîndi să invoce o scuză oarecare şi să închidă. Ar fi trebuit să discute mai întîi cu Bryan. Dar ce să-i spună? Cum să-l întrebe despre conţinutul unei cutii furate de fiul ei? Sau despre covorul zărit cu săptămîni în urmă?
- Nu, aveam nevoie să fiu întrerupt. Lucram la nişte acte extrem de plictisitoare.
- îmi pare rău, te pot suna mai tîrziu...
- Nu, nu. Este un moment foarte bun. îmi place să fiu întrerupt de o femeie frumoasă.
- Voiam să-ţi vorbesc despre ceva...

-Da?

- Este - legat de o investigaţie. E vorba despre logodnicul meu, spuse ea cu greutate.
- înţeleg, replică McVey gînditor. Ei bine, biroul meu se află în Southfield, destul de departe de aici, dar astăzi lucrez acasă şi locuiesc la o milă de restaurantul Big Boy din Rochester. Vrei să ne întîlnim acolo peste douăzeci de minute?

Cici îşi luă poşeta şi coborî imediat. în timp ce aştepta în garaj ca uşa să se ridice, din obişnuinţă, aruncă o privire asupra casei familiei Pickard. O umbră la una dintre ferestre îi atrase atenţia. Deşi neclară, putea zări silueta unui bărbat care-i trăgea peste fund unui băiat; acesta din urmă se zvîrcolea de durere, în vreme ce bărbatul continua să-l lovească.

Furia ce o cuprinse era atît de violentă, încît se lipi cu spatele de scaunul maşinii. Ceea ce se întîmpla alături nu era corecţie, ci abuz.

Fără a mai sta pe gînduri, deschise portiera, coborî şi o luă la fugă de-a lungul peluzei familiei Pickard. Ajunse la uşă şi sună îndelung.

Dinăuntru se auzea cum Dustin plîngea şi striga „La naiba! La naiba!“

Plînsetul se opri brusc şi John Pickard apăru în uşă. Nu avea nimic în mînă; purta o pereche de pantaloni largi, kaki şi o cămaşă albă, descheiată la gît. Pete de transpiraţie se vedeau la subsuoară, iar pielea îi era udă de sudoare.

- Am auzit... plînsetul, reuşi să articuleze, stăpînindu-şi pornirea de a o lua la goană.
- îl disciplinam, mîrîi Pickard.
- Fizic? îl întrebă privindu-l lung, în ciuda stînjenelii. Cu un băţ?
- Hei, e un copil încăpăţînat şi ar fi bine să pui în aplicare aceeaşi metodă şi în cazul fiului *tău,* doamnă Davis. Autoritatea e singurul lucru de care mai ascultă copiii din ziua de azi.
- Nu cred în pedepse fizice, domnule Pickard, le consider un abuz.
- Zău? Pickard o privi sfidător.

Curajul o părăsi pe Cici, astfel că se întoarse şi o pomi aproape în fugă spre maşină, îngrozită la gîndul că Pickard ar putea să o urmărească. Deschise grăbită uşa, urcă şi o blocă. înainte de a pomi motorul privi spre casă. Nimeni nu o urmărea. Ambală motorul şi demară tremurînd din toate încheieturile. Puteai citi în ziar despre astfel de abuzuri, dar era cu totul altceva să îţi dai seama că se întîmplau chiar în casa de peste drum, iar victima era prietenul cel mai bun al fiului tău. Brutalizarea copiilor o scotea din minţi.

O, Doamne, ce ar trebui să facă? O bătea şi pe Heather? Ar trebui să sune la poliţie, dar s-ar putea ca asta să înrăutăţească situaţia lui Dustin. îşi dădea seama că acţionase impulsiv, dar

trebuia să se calmeze şi să hotărască cum să procedeze în continuare.

îşi continuă tulburată drumul către oraş şi zece minute mai tîrziu oprea în parcarea de la Big Boy, de pe şoseaua Rochester. Chelnerul o conduse la o masă în camera-grădină, unde nenumărate plante atîmau din tavan. Un grup ce tocmai pleca îi atrase atenţia - tatăl avea în braţe un bebeluş de şase luni, pe care-l îmbrăca cu un pulover. Tandreţea gestului, opusă violenţelor cărora tocmai le fusese martoră, o emoţionă profund.

Comandă o ceaşcă de cafea şi încercă să-şi recapete sîngele rece.

- Ei bine, pari tulburată, zise Mike McVey aşezîndu-se în faţa ei. Purta blugi, un pulover de bumbac şi afişa un zîmbet senin. Mike comandă şi el o cafea.

- Tocmai porneam maşina cînd l-am văzut pe vecinul meu bătîndu-şi copilul în vîrstă de paisprezece ani, spuse Cici.
Cred că mi-am pierdut cumpătul o clipă. Am sunat la uşă şi i-am anunţat că am auzit plînsetele.

- înseamnă că ai curaj, exclamă McVey, fluierînd admirativ.

- Nu e vorba de curaj. Nu pot suporta abuzurile comise asupra copiilor, zise ea încercînd să-şi stăpînească tremurul glasului. Uneori, cred că *o parte* a oamenilor este de-a dreptul înspăimîntătoare.

- Ai dreptate. Dar s-ar putea să descoperi că nu poţi face nimic. Băiatul poate să nege tot - un părinte violent îşi ameninţă copiii cu lucruri mult mai rele dacă se vor plînge cuiva. Iar unele grupuri religioase sau etnice sînt de părere că bătaia este un lucru cît se poate de firesc. în ochii lor nu e deloc un gest abuziv, ci un obicei acceptat. Neplăcut, dar necesar.

- Refuz să cred că poate fi necesar, zise Cici privind ţintă în ceaşca de cafea. Oricum... trase adînc aer în piept, s-ar putea să am nevoie de serviciile tale.

Privirea bărbatului se opri o clipă asupra inelului de logodnă.

- E în regulă, dar cred că ar trebui să-ţi spun ce servicii ofer şi costul lor, ca să nu existe nelămuriri după aceea. Pentru că eşti prietenă cu Ann, tariful va fi ceva mai mic.

- Totul sună atît de... oficial, spuse rîzînd nervos. Nu ştiu. Nu-mi vine să cred că stau aici, gata să te rog să-mi investighezi logodnicul.

- E mai bine să te căsătoreşti cu el şi abia după aceea să afli lucruri care ţi-ar fi putut schimba părerea? Lucruri destul de puţin plăcute?

Cici strînse buzele.

- Ai dreptate.

- Cici, am lucrat în poliţie timp de cincisprezece ani şi sînt detectiv particular de patru. Un om poate avea nenumărate secrete - căsătorii pe care nu le-a amintit niciodată. Una dintre clientele mele a descoperit că logodnicul ei fusese căsătorit de zece ori şi divorţase doar de şase.

-O…

- Pot exista procese pe care le ascunde, falimente, legături homosexuale, condamnări, orice. Este incredibil de uşor să duci o viaţă secretă - amante, vizite la saloane de masaj, folosirea „serviciilor de escortă“, vînzarea de droguri, abuzuri sexuale comise asupra copiilor...

- Destul, îl întrerupse ea. Te rog nu mă speria. Spune-mi doar cît mă costă şi îţi voi povesti tot ce ştiu despre Bryan.

O jumătate de oră mai tîrziu, McVey ştia tot ce se putea

dintr-o poveste incredibil de obişnuită, după cum chiar Cici recunoscuse. O femeie necăsătorită, vrăjită de farmecul unui bărbat chipeş, necăsătorit, care avea îndoieli.

Dînd din cap, detectivul însemna din cînd în cînd într-un carneţel ceea ce-i spusese despre incendiu, cutie, materialele religioase, jurnal.

- Aş vrea să văd acea cutie. O mai ai?

- Da, Aaron a luat-o de la locul incendiului.

- S-ar putea să ne ofere cîteva indicii folositoare. Să recapitulăm. L-ai cunoscut la Clubul de Vineri seară, lucrează în Troy şi călătoreşte destul de mult. Colecţionează obiecte vechi şi susţine că s-a născut în Clyattville, lîngă Lacul Houghton.

-Da.

- I-ai cunoscut familia?

- Nu, Bryan spune că amîndoi părinţii i-au murit şi că a fost unicul lor copil.

- De cît timp locuieşte în casa aceasta?

- De patru ani cred.

- Şi înainte de asta?

Scutură din cap, constatînd încă o dată cît de puţin îi spusese Bryan despre el şi că nici ea nu-l întrebase.

- Ei bine... cred că în Royal Oak şi Warren. Şi Ann Arbor, acolo unde a făcut facultatea.

- Căsătorii anterioare? Relaţii?

Sub tirul întrebărilor detectivului, Cici începea să se simtă tot mai puţin în largul ei. Probabil se întreba cum de acceptase cererea în căsătorie a unui bărbat despre care ştia atît de puţin.

- Nu prea povesteşte despre celelalte iubite ale lui. A fost căsătorit o singură dată cînd avea douăzeci şi ceva de ani, dar nu-i place să vorbească despre asta. Nu este tipul de om

care să-ţi împărtăşească tot ce e legat de el, încercă Cici să explice. Este genul de bărbat puternic şi tăcut. Te rog, doar nu crezi că poate fi ceva, nu-i aşa? Adică ceva *cu adevărat* neplăcut.

- Cici, niciodată nu trag concluzii atît de devreme. Atunci cînd porneşti o investigaţie, trebuie să acoperi toate pistele, în toate oraşele unde cel urmărit a trăit. Trebuie să verifici reclamaţiile de la poliţie, cartea de credit, tribunalele, să vezi dacă este implicat în vreun proces, să vorbeşti cu vecinii şi cu colegii de serviciu...
- A, nu! exclamă ea. Te rog, va deveni bănuitor.
- Nu trebuie să-ţi faci griji. Voi pretinde că sînt un angajator interesat de serviciile lui, iar el nu va bănui nimic.

Cei cu astfel de slujbe sînt intervievaţi frecvent. Oricum, va dura cîteva săptămîni pînă voi avea ce să-ţi spun; vom discuta mai tîrziu dacă vrei să fie urmărit.

- *Urmărit?*
- Este necesar atunci cînd trec cîteva zile fără să ştii nimic de el sau în cazul unui comportament neobişnuit.
- înţeleg...
- Cînd e fixată nunta?

Cici roşi; discuţia cu Pickard o tulburase profund, iar cea de acum părea oarecum ireală.

- Pe douăzeci şi şase decembrie.

McVey ridică mirat o sprinceană.

- Aşa de curînd? Te sfătuiesc să încerci s-o amîni. Dacă simţi nevoia unei investigaţii, cred că nu e cazul să te căsătoreşti atît de repede.

Cici dădu din cap aprobator.

- O să te rog să te comporţi normal. Nu face gesturi neobişnuite, nu te îndepărta de el şi nu îi pune prea multe

întrebări. Mă voi ocupa eu de asta. Dacă există ceva ce nu e în ordine, îţi garantez că voi afla.

- Te rog, ai grijă cum procedezi, zise Cici muşcîndu-şi buzele.

- Sînt foarte discret, poţi avea încredere în mine.

Trecură două zile încărcate de tensiune. Cici se lupta cu impulsul de a-i telefona lui McVey pentru a-l întreba ce aflase sau pentru a anula întreaga cercetare. Nu-i plăcea deloc - angajarea unui detectiv o făcea să se simtă ca o trădătoare, iar gîndul la ce ar putea scoate la iveală investigaţia o nelinişte a îngrozitor.

Dacă într-adevăr detectivul *găsea* ceva ce ridica suspiciuni? Ce va face atunci? îi va cere lui Bryan explicaţii?

Cici încercă de cîteva ori să vorbească cu Dustin, dar băiatul o evită. Părea ruşinat cînd o întîlnea, şi se ferea din calea ei. Nu-i spusese nimic lui Aaron despre incident, deoarece nu voia să-l supere şi mai tare.

Cici îşi dorea cu disperare să vorbească cu Ann, căci avea nevoie de părerea ei. Simţea lipsa celei mai bune prietene a ei, de ale cărei sfaturi începuse să depindă. I se părea ciudat că Ann nu-i răspundea la mesaje şi se strădui să-şi amintească numele de familie al lui Jeanette. Era oare Bogart? Nu, o chemase aşa în căsătoria precedentă. Frustrată, Cici răsfoi paginile agendei însă, din păcate, nu notase nicăieri noul nume al mamei lui Ann şi nici numărul ei de telefon.

La naiba!

Marţi îi telefonă lui Larry, iubitul lui Ann, ca să-l întrebe dacă primise vreo veste. Secretara îi spusese că Larry era plecat într-o călătorie de afaceri la San Francisco, dar că-l va anunţa de telefonul ei.

Din fericire, Bryan se afla la Cincinnati, astfel încît nu era nevoită să dea ochii cu el şi să mimeze că lucrurile sînt în ordine.

- Am foarte mult de lucru, îi spusese el la telefon, joi seara. Vocea îi era calmă, obişnuită, şi presupuse că nu mai era la fel de supărat ca în noaptea incendiului.

El îi relată cum decurseseră întîlnirile de afaceri, în vreme ce Cici închise ochii, prefacîndu-se că ascultă. Abia acum îşi dădea seama cît de mult timp petrecuse ascultînd povestirile lui Bryan de la serviciu.

- Te simţi bine? o întrebă el după o scurtă pauză.

- Poftim?

- Te-am întrebat dacă te simţi bine. Pari tăcută în seara asta.

- A, sînt bine. Am avut o zi grea la serviciu şi m-a durut capul.

- Ar fi bine să iei ceva. Ce vrei să-ţi aduc? adăugă el apoi. Am văzut cîteva lucruri, dar trebuie să mă hotărăsc.

Neliniştită, Cici mută receptorul în cealaltă mînă. Bryan îi cumpăra cadouri, iar ea angajase un detectiv.

- Te rog, Bry, nu-mi lua nimic. Nu vreau să-mi iei nimic.

- Dar întotdeauna îţi aduc un cadou.

Cici îşi aminti avertismentele lui McVey.

- Bine, bine, cedă ea.

- Ar trebui să iei o pastilă, spuse Bryan. Nu pari deloc bine.

Larry îi telefonă ceva mai tîrziu; nici el nu primise vreo veste de la Ann.

Un buchet mare de trandafiri de culoarea piersicii sosi a doua zi, într-o vază de cristal Waterford - un aranjament floral demn de coperta revistei *Town and Country.*

- Văd din nou trandafiri, remarcă Aaron, fară a mai pronunţa numele sau vreo insultă la adresa lui Bryan.

- Da, îmi plac foarte mult trandafirii şi Bryan o ştie.

Aaron nu comentă; în ultimele zile, relaţia lor devenise destul de fragilă. Cici spera ca fiul ei să nu fi avut vreo legătură cu incendiul.

O călătorie de o zi la Chicago, alături de Quint, la repre-

zentanţa principală a agenţiei o ajută să uite de griji. Cici urma să pregătească un nou program al companiei.

în timpul zborului revizuiră cîteva rapoarte şi analizară un nou program software pe care Cici voia să-l cumpere, pentru a-şi ajuta clienţii la întocmirea scrisorilor de intenţie.

La întoarcere, ea şi Quint cumpărară cîteva reviste din Aeroportul O'Hare şi îi trimise lui Ann o carte poştală ce înfăţişa oraşul noaptea:

> *Sînt în Chicago, împreună cu Quint. La serviciu este minunat, viaţa sentimentală sub semnul întrebării. L-am sunat pe McVey. Sper că te distrezi de minune în Connecticut. Răspunde la telefoane! Te rog. TE ROG, sună-mă. Prietene pe vecie. Cici. P.S.*
> *Te rog, sună!*

Cumpără un timbru şi în drum spre poarta de îmbarcare reuşi să găsească o cutie poştală.

- Cum merg planurile de nuntă? Luna de miere tot în Hawaii? întrebă Quint după ce-şi găsiră locurile.

- Minunat, răspunse Cici după o scurtă ezitare. Vom face turul Kauaiului cu elicopterul, alte cîteva drumuri şi scufundări. Ne vom bronza şi vom juca puţin golf în Maui. Vom călători cu un vas pescăresc, deoarece Bryan vrea să pescuiască.

- Nu uita să iei o pastilă dacă te urci pe vreun vas. Valurile între insule sînt foarte puternice şi ai mereu rău de mare.

- Bine, replică Cici, străduindu-se să zîmbească.

în ziua în care ea se întorcea de la Chicago, Aaron şi Tom plănuiseră să meargă la un meci din cadrul Federaţiei

Internaţionale de Wrestling, între Uriaşul Andre, „Bărbierul“ Brutus Beefcake şi Omul de un milion de dolari - nume ce pentru Cici nu înseninau mare lucru, dar la auzul cărora Aaron sărea în sus de fericire.

- Bărbierul Brutus are nişte foarfeci uriaşe şi atunci cînd îşi învinge adversarul, le scoate şi îi scurtează părul chiar acolo în ring! Mă întreb dacă îl va tunde şi pe Omul de un milion de dolari. Abia aştept.

Cînd însă ajunse acasă, Cici descoperi mirată că Aaron era în faţa televizorului şi părea destul de supărat.

- Credeam că mergi la meciul de wrestling, remarcă surprinsă.
- Ai crezut greşit, mamă.
- Adică tatăl tău a anulat întîlnirea?
- Da. A invocat scuza lui preferată „ am mult de lucru“ şi m-a lăsat baltă.
- O, Aaron! Cici se apropie cu intenţia de a-l îmbrăţişa, însă băiatul se trase înapoi.
- Nu! strigă el. Nu vreau îmbrăţişări. Lasă-mă în pace.
- Aar, mergem la tatăl tău, luăm biletele şi te duc eu acolo. A asista la un meci de wrestling nu era una din preocupările ei preferate, dar nu putea suporta să-şi vadă fiul atît de dezamăgit.

-Nu.

- Dar abia aşteptai să mergi. Nu mă supăr...
- Fii serioasă, o contrazise Aaron. Ştii foarte bine că nu suporţi wrestlingul. Oricum nu vreau să merg.
- Aş fi fericită să te duc...
- Las-o baltă, zise el ridicîndu-se de pe canapea. Tata e un ticălos. Cum naiba te-ai căsătorit cu un astfel de tip? Nu se ţine de cuvînt niciodată.

- O, Aaron! Copiii aveau darul de a vedea viaţa într-o manieră extrem de tranşantă. Sînt lucruri la care tatăl tău nu se pricepe foarte bine. Nu prea ştie cum. Nu înseamnă că nu-i pasă...

- Aha, sînt convins, replică el cu sarcasm.

După ce Aaron ieşi din cameră, Cici începu să aranjeze pernele de pe canapea, zicîndu-şi că fusese mult prea blîndă la adresa lui Tom. Măcar acum ar trebui să fie sinceră cu ea însăşi şi să recunoască - Tom fusese întotdeauna aşa.

îşi aminti perioada în care Aaron era un copil. Luase trei bilete la spectacolul *Annie*, de la Fisher Theater, pe atunci un eveniment destul de important. în seara spectacolului, Tom se întorsese de la serviciu şi-i spusese că era prea „obosit“ ca să meargă. Aaron izbucnise în plîns - voia să stea lîngă tatăl lui. Tom nu se lăsase înduioşat şi se răstise la copil.

în cele din urmă, au mers doar ei doi. Locurile erau excelente, iar piesa minunată. Tom nici măcar nu întrebase cum fusese spectacolul. Oare indiferenţa nu constituia tot un fel de abuz asupra copiilor?

A doua zi, Cici primi un nou telefon de la Larry.

- Am avut o mulţime de întîlniri şi programul meu este un adevărat haos. Acum iau o pauză.

- Ţi-a telefonat Ann?

- Nu, şi am început să mă îngrijorez.

Pe Cici o cuprinse neliniştea.

- Robotul *funcţionează*, nu? Mă gîndeam că poate s-a stricat.

- Din cîte ştiu eu, merge. Mă întrebam dacă nu cumva e supărată pe mine şi se foloseşte de robot ca să mă evite.

Cici îl ascultă în tăcere. Neliniştea începea să lase loc

spaimei. La celălalt capăt al firului se auzea doar respiraţia lui Larry şi zgomotul de fond al convorbirilor la mare distanţă.

- Larry, ai cumva numărul de telefon al mamei ei?
- Nu, aş fi sunat deja dacă îl aveam. Ştiu că nu sîntem - că nu ar trebui să o controlez, dar de obicei mă sună, o dată la cîteva zile.

Cici încercă să-l liniştească, amintind spiritul independent al lui Ann, teama de o nouă legătură, dar cuvintele păreau lipsite de sens. Ea aşeză receptorul în furcă mult mai îngrijorată decît înainte. Rămase cu privirea aţintită asupra unui teanc de foi trimise de banca companiei.

Wayne Sturdevandt, un client de cincizeci şi trei de ani, pensionat înainte de vreme de către GM, aştepta în hol, sperînd să fie primit.

- Cici, ai cîteva clipe să te uiţi pe o scrisoare de intenţie?
- Da, Wayne, răspunse ea cu bunăvoinţă. în cîteva minute.

Aruncă o privire telefonului, apoi formă numărul de la serviciu al lui Ann şi ceru să vorbească cu Royal Thorsson, şeful prietenei ei.

- Ann? întrebă acesta uşor surprins. Nu a lăsat nici un număr de telefon la care să poată fi găsită. De fapt, urma să ia cîteva dosare ce trebuia analizate, dar sînt încă pe biroul ei.
- înţeleg. Cînd trebuie să se întoarcă la serviciu?
- Chiar azi.
- Nu a venit şi nici nu a sunat?
- Nu... s-a întîmplat ceva? întrebă Thorsson îngrijorat.

- Nu ştiu, răspunse Cici şi închise telefonul.

Hotărî să treacă pe la Ann în drum spre casă. Poate găsea o agendă de telefon cu numărul mamei ei.

în ciuda faptului că ceasul nu arăta mai mult de cinci şi jumătate, cînd Cici intră pe şoseaua de nord de la Crooks Road, îndreptîndu-se spre suburbiile Troy şi Rochester Hills era deja întuneric. Fiecare stop însemna cîteva minute de aşteptare. Cîteva garduri îşi făcuseră apariţia pe marginea drumului; se spunea că pînă în anul 2000, şoseaua Oakland va fi îngrădită.

Nu s-a întîmplat nimic, încercă ea să se calmeze în timp ce schimba posturile încontinuu. *Mă comport prosteşte; toată povestea este o prostie. Şi pe deasupra o să întîrzii acasă.*

Treizeci de minute mai tîrziu, se afla .în dreptul complexului de apartamente recent construite, unde locuia prietena ei.

Un perete de cărămidă închidea într-o parte locuinţa lui Ann, iar priveliştea dădea spre o pădurice. Profund neliniştită, Cici intră pe aleea ce ducea spre casă. Luminile ardeau în mai multe camere. Parcă în faţa garajului; o maşină trecu pe stradă, luminînd geamurile acestuia. Cici simţi că i se taie respiraţia - maşina lui Ann era în garaj.

Opri motorul, spunîndu-şi că nu era neapărat un lucru îngrijorător. Poate că Ann preferase să meargă cu limuzina la aeroport şi îşi lăsase maşina acasă. Coborî, deschise portiţa din faţa casei şi păşi în grădina micuţă, plină de flori. O fereastră rotundă lăsa să se vadă interiorul sufrageriei lui Ann.

Privi prin geam şi avu senzaţia că încăperea arăta asemenea unei scene care aştepta intrarea actorilor. Pe canapele erau multe perne decorative şi pe pereţi se vedeau numeroase tablouri.

Imaginea nu reuşi să o liniştească aşa cum se aşteptase şi o pomi spre partea din spate a casei.

O uşă glisantă, cu geam, dădea spre camera de zi. Lumina era aprinsă, ca şi cînd cineva ar fi fost acasă. Cici cercetă încăperea. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet galben, de la Laura Ashley. Cîteva flori de mătase fuseseră aşezate pe masă, alături de un teanc de scrisori şi de acte. Pe un scaun era poşeta lui

Ann, din piele gri, pe care întotdeauna o lua cu ea, spunînd că se potriveşte cu orice. Privi mai atentă şi observă o mulţime de cioburi răspîndite pe jos.

O, Iisuse, murmură Cici alarmată.

O, Ann.

12

¿^Je decise să spargă uşa glisantă cu o cărămidă, dar constată că uşa se deschide. Oare Ann o lăsase descuiată? Sau cineva pătrunsese în casă?

Vîntul puternic îi înăbuşea zgomotele paşilor, iar umbrele aruncate de copacii din spatele casei o ascundeau privirii. Era incredibil de uşor să pătrunzi în casa cuiva, îşi spuse ea. Ar fi trebuit să cheme poliţia, dar nu voia ca aceasta să ajungă înainte

ca ea să vadă ce se întîmplase. Ann merita măcar această intimitate.

Deschise uşa.

De cum păşi în casă, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. în aer plutea o tensiune aproape palpabilă.

- Ann? strigă ea cu voce spartă. Ann, te rog să ieşi dacă eşti aici... *Ann?*

Ajunse în bucătărie. Uşa frigiderului era întredeschisă. O deschise şi văzu că mîncarea se stricase. Uşa stătuse deschisă cîteva zile bune.

Panicată, îşi continuă drumul pînă în camera unde se afla maşina de spălat. Abia atunci zări gaura uriaşă din perete ce lăsa să se vadă fire şi izolaţii.

- *Ann,* şopti Cici.

Camera arăta de parcă fusese distrusă de un uriaş cu o măciucă. Clanţa era făcută ţăndări, peretele spart în mai multe locuri, maşina de spălat distrusă; butoanele zdrobite zăceau pe podea. Vopseaua dintr-un tub şi detergenţii erau împrăştiate peste tot. Dar nu asta o facu pe Cici să-şi reţină cu greu urletul de groază, ci sîngele: de pe maşina de spălat, de pe pereţi şi de pe jos; închis la culoare şi coagulat.

- Ann! Ann! Strigînd, Cici străbătu în goană apartamentul în căutarea prietenei ei, deşi ceva îi spunea că nu avea să o găsească.

Camerele erau goale. în dormitorul lui Ann, patul era nefăcut şi articole de lenjerie atîmau pe spătarul unui scaun. Cici se opri în mijlocul încăperii, tremurînd din toate încheieturile.

Basher!

Ce altă explicaţie putea exista? Casa lui Ann arăta la fel ca a

lui Abby Tighe şi a celorlalte femei pe care le văzuse la ştiri. El fusese cel care îi atacase prietena.

Cici ştia că trebuie să telefoneze la poliţie, dar mai întîi urcă în baie şi îşi goli stomacul. îngenuncheată în faţa vasului de toaletă, se ţinu de el în vreme ce totul împrejur se învîrtea.

Deasupra duşului erau agăţaţi nişte ciorapi ce se legănau ca nişte picioare de culoarea cafelei, ridicol de subţiri. Apoi văzu pe suport prosopul cu o pată de sînge pe el. Probabil că el urcase aici şi se spălase pe mîini.

El.

O, Doamne, unde s-o afla Ann? *Era moartă?*

Plîngînd, se duse să telefoneze din dormitor. Robotul era aşezat chiar lingă pat şi butonul roşu clipea des. O parte din mesaje îi aparţineau ei şi lui Larry. Acum, poliţia va fi cea care le va asculta.

Ştergîndu-şi ochii, întinse mîna şi formă numărul.

Poliţişti în uniformă şi în haine civile străbăteau apartamentul de la un capăt la altul; unii aveau aparate de fotografiat şi echipament special cu care analizau orice amănunt. Detectivul Ben Oleson nici măcar nu-şi dădu osteneala de a-şi ascunde iritarea provocată de faptul că Cici lăsase amprente peste tot, mai ales în dormitor, acolo unde intrase şi agresorul, îl enervase şi faptul că Cici vomitase în toaletă, distrugînd astfel indicii valoroase.

în spatele maşinii de poliţie, Cici se străduia să-i răspundă la întrebări. Apoi a fost dusă la secţie fiind supusă unui alt interogatoriu şi mai amănunţit decît primul. întrebările curgeau: unde lucra Ann? Ce obiceiuri avea? Primea telefoane obscene sau propuneri indecente? Ducea un mod de viaţă libertin?

- Staţi puţin! strigă Cici jignită. Oleson avea cam patruzeci de ani, ochi negri, păr cărunt şi o mutră de nevăstuică. Nu pot permite astfel de insinuări. Ce legătură are viaţa intimă a lui Ann cu toate astea? Este necăsătorită, dar asta nu constituie o ilegalitate! Iese în oraş cu mulţi bărbaţi, dar nu este...

Se întrerupse. Lui Ann îi plăcea să flirteze şi bărbaţii îi făceau adesea curte. Chiar şi vecinul lui Cici, John Pickard, încercase să o agaţe.

John Pickard, îşi spuse şi se opri brusc.

- Doamnă Davis, începu Oleson pe un ton răbdător, viaţa intimă a lui Ann Trevanian are de-a face cu investigaţia noastră. Trebuie să-i cercetăm toţi cunoscuţii - este o procedură de rutină şi nu spune nimic despre caracterul ei. Aţi afirmat că era membră a unui club de celibatari. Cum se numeşte?

- Se numea... Friday Nighters.

- Venea cu regularitate aici?

- Da, a fost vicepreşedinte la un moment dat. Făcuse parte din consiliul de administraţie.

Oleson continua să o interogheze, cerîndu-i tot felul de amănunte. *La fel ca şi Bryan, John Pickard era şi el membru al Clubului de vineri seara,* acolo unde Abby şi Ann veneau să danseze.

îşi strînse mai tare poşeta, tremurînd în ciuda aerului cald de la un calorifer de sub biroul detectivului.

- S-a întîmplat ceva, doamnă Davis? o întrebă Oleson, observîndu-i tremurul. V-aţi amintit ceva?

- Există cineva... rosti ea cu greutate... vecinul meu. Şi el face parte din acelaşi club; s-a arătat interesat de Ann, cel puţin aşa mi-a spus ea. Este un tip bine. Se întrerupse o clipă umezindu-şi buzele. îşi bate fiul; l-am văzut lovindu-l cu un fel

de băţ.

- înţeleg. Numele lui?
- John Pickard.

Oleson notă şi adresa. Cici îl privea cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Dumnezeule, poliţia urma să-l investigheze pe John Pickard? Dacă nu el era atacatorul? Apoi, îşi aminti curtea mare a familiei Pickard, cu noile răsaduri de flori plantate în timpul verii şi numeroasele tufişuri din jurul verandei. O cuprinse un fior de teamă. Răsadurile de flori plantate - locul perfect pentru a îngropa pe cineva.

îşi scutură capul, încercînd să alunge ideea.

Fii serioasă, îşi zise. Pickard nu locuia singur, ci împreună cu copiii lui. Cum ar fi putut să îngroape ceva fără ca nimeni să nu observe? Dispăruseră nouă femei înaintea lui Ann, deci au existat tot atîtea şanse de a fi prins.

Oleson o privea fix.

- Doamnă Davis, vă simţiţi bine? îmi dau seama cît de greu vă este. Vă rog doar să mai aveţi puţină răbdare. Mai cunoaşteţi pe altcineva la club?

Cici îi dădu numele şi numărul de telefon al lui Larry Watts; oricum le-ar fi găsit menţionate în hîrtiile lui Ann sau le-ar fi cerut după ce ascultau mesajele de pe robotul telefonic.

- Ann avea foarte mulţi prieteni, adăugă ea. Nu numai bărbaţi, ci şi femei. Vă pot pune la dispoziţie o listă. Ar mai fi ceva, continuă în ciuda sentimentului de vinovăţie. Am zărit numele lui Abby Tighe pe listele de la clubul nostru.
- Abby Tighe?

-Da.

Oleson se încruntă, şi o întrebă pe un ton de reproş:

- Dacă aţi văzut numele ei pe liste, de ce nu ne-aţi

informat, doamnă Davis? Nu ne putem face datoria fară ajutorul populaţiei. Dacă cineva vede ceva şi nu ne anunţă ne privează de o informaţie decisivă pentru acţiunile noastre.

- Aveam de gînd să vă anunţ, continuă ea roşie la faţă. Oare ce credea poliţistul despre ea? Ştiuse că era un lucru foarte important, dar preferase să nu-l spună poliţiei fiindcă Ann aflase de la cineva că Bryan discutase cu Abby. De fapt, încercase să-l protejeze pe Bryan.

Bryan, care nu o plăcuse pe Ann şi se înfuriase pentru că aceasta îi pusese atîtea întrebări, dar şi pentru că o prevenise în ceea ce-l privea.

Stomacul i se strînse puternic şi simţi că i se face greaţă. Trebuia să pomenească şi numele lui Bryan Wyatt în faţa detectivului. Totuşi era viitorul ei soţ. Dacă poliţia îl va aresta?

Nu, nu era cu putinţă!

Oleson continuase să-i pună întrebări, însă Cici nu auzise nici un cuvînt. Totul în jurul ei începea să se învîrtă. Inspiră adînc.

- îmi pare rău, reuşi să îngaime, totul este foarte... greu pentru mine. Ann era cea mai bună prietenă a mea. Pot să plec acasă?

Oleson o privi cercetător:

- Doamnă Davis, sînteţi *sigură* că ne-aţi spus tot ce ştiţi?
- Da! exclamă frecîndu-şi nervoasă palmele. Poate ar trebui să căutaţi prin lucrurile lui Ann dacă vreţi să aflaţi numele altor bărbaţi. Avea o agendă mare Rolodex şi păstra acolo aproape tot.

Cici remarcă cu tristeţe că folosise timpul trecut vorbind despre Ann.

- Oricum o vom face, este o procedură obişnuită, zise

Oleson ridicîndu-se în picioare. Ei bine, doamnă Davis, vă voi da pe cineva să vă conducă la maşină. Puteţi pleca acasă, însă vom păstra legătura. Vreau să vă gîndiţi şi la ceilalţi bărbaţi din viaţa lui Ann, la oricare ce vi se pare cît de puţin suspect. Sunaţi-ne dacă vă amintiţi de astfel de persoane.

- Desigur, murmură Cici ridicîndu-se. Un gust neplăcut îi stăruia în gură. Domnule Oleson... se opri în dreptul uşii.

Ce credeţi că i s-a întîmplat? Credeţi... că mai este în viaţă?

- Nu, răspunse detectivul. Este prea mult sînge în casă, iar forţa acelor lovituri - cele care au stricat maşina de spălat şi au găurit peretele - a fost prea mare. Sînt lovituri mortale, doamnă Davis. îmi pare rău.

Cici era de aceeaşi părere, dar confirmarea venită de la ofiţerul de poliţie echivala cu un pumn în stomac.

- Credem că agresorul ucide victimele, apoi face duş în baia lor, poate îşi schimbă şi hainele şi duce cadavrele la maşină. O parte din ţesuturile găsite - detectivul se opri, văzînd că Cici se albeşte la faţă. îmi pare rău, adăugă el.

- Nu-i nimic.

Se auzi ţîrîitul telefonului. Cînd Oleson ridică receptorul, Cici se repezi pe hol, unde o aştepta un tînăr poliţist. Un nou val de greaţă o năpădi, astfel încît îşi ceru scuze şi se refugie în toaletă.

Cici străbătu repede distanţa scurtă ce despărţea casa ei de cea a lui Ann. Era slăbită, ameţită, tremura din toate încheieturile şi avea gura îngrozitor de amară. Cînd trecuse prin faţa casei lui Ann, zărise o echipă de la postul de televiziune Canal 7. O femeie transmitea, în vreme ce vîntul îi ridica uşor poalele hainei. La vederea ei, Cici fusese cuprinsă de o furie oarbă, aproape iraţională. De acum încolo, Ann nu va mai fi

decît o parte a istoriei criminalului şi ţinta unor speculaţii nesfîrşite.

în pragul casei o aştepta un nou buchet de flori. Imaginea era stranie, ca o relicvă a unei alte lumi normale, în care nu-şi mai găsea locul.

Descuie şi duse buchetul înăuntru. Trebuia să fie de la Bryan, cine altcineva i-ar fi trimis flori? Deşi n-avea chef, se hotărî să dea la o parte hîrtia verde. Buchetul era format din trandafiri de un roşu închis, abia îmbobociţi.

Cici îi privi tremurînd. Roşu... roşu închis... Apucă florile şi le aruncă cu tot cu vază zgîriindu-se la deget în spini.

Reacţia violentă o şocă. Dumnezeule, începea să-şi piardă minţile? Lacrimile îi inundară ochii şi se sprijini, tremurînd, de perete.

Ann murise... iar Bryan? Era el oare unul dintre suspecţi? Nu acesta era adevăratul motiv pentru care nu menţionase numele lui în faţa detectivului? Bryan fusese membru al clubului în acelaşi timp cu ea şi cu Abby. Şi ea îl văzuse ducînd ceva greu, ascuns într-un covor...

O teamă cumplită o năpădi.

Din camera lui Aaron se auzea cîntînd Paula Abdul. Cici se opri şi ciocăni uşor la uşa fiului ei. Ea îi povesti pe scurt despre Ann, încercînd fără succes să descrie situaţia mai puţin şocantă decît era în realitate.

Aaron părea profund şocat:

- Doar nu vrei să spui că... Basher? întrebă el alb la faţă ca varul. El a ucis-o?

- Nu ştiu, îngăimă, Cici.

- O, exclamă Aaron cu buzele tremurînd, străduindu-se să-şi ascundă emoţia în vreme ce înlocuia caseta. O iubise pe

Ann, o admirase pentru că-i plăcea acelaşi gen de muzică ca şi lui.

- Aaron, nu ştim dacă el e făptaşul.
- El este.
- Aar, poliţia nu e sigură...

-Nu e drept! strigă băiatul, întorcîndu-se cu spatele la ea. Ann nu a făcut nimic rău!

Cici asista neputincioasă la revolta fiului ei în faţa nedreptăţii vieţii.

- Aar, nu ne avem decît unul pe celălalt, zise în cele din urmă. Ann ştia cît de mult o iubesc. Ea... se opri, incapabilă să continue. îşi dădea seama că Aaron voia să fie singur, astfel că urcă, se schimbă în primele lucruri ce-i căzură în mînă - o pereche de blugi şi o cămaşă albastră uzată. Telefonul sună chiar în timp ce-şi încheia nasturii. O clipă privi îngrozită aparatul. Nu voia să răspundă. Dacă era Bryan? Se întîmplaseră prea multe de la ultima lor convorbire şi nu suporta acum alte probleme.

Pentru că ţîrîitul nu se oprea, în cele din urmă, Cici ridică receptorul.

-Alo?

- Bună, iubito, se auzi glasul lui Bryan. Am sunat de şapte ori. Unde erai?
- în... în baie.
- După glas, îmi dau seama că ziua ta a fost la fel ca a mea - lungă, grea şi supărătoare.

O clipă, Cici rămase tăcută, copleşită de o imensă oboseală.

- Cici? Cic?

O, Doamne, trebuia să spună ceva, altfel Bryan va deveni suspicios.

- îmi pare rău, tocmai îmbrăcam blugii. Cum a fost ziua

ta? Cum au mers întîlnirile?

Bryan îi răspunse, fară să pară că a observat ezitarea ei iniţială.

- A fost o întîlnire lungă, apoi a trebuit să mediez cîteva discuţii în contradictoriu între şefii de departament.

Ii explică amănunţit ultimele întîmplări de la serviciu, în vreme ce Cici asculta fară a scoate un cuvînt, gîndindu-se cît de puţine lucruri cu adevărat importante ştia despre el. Majoritatea conversaţiilor lor se învîrteau în jurul unor chestiuni secundare - serviciu, calculatoare, antichităţi, filme. Iar ea se mulţumise cu asta.

- Ai primit trandafirii? o întrebă el în cele din urmă.

- Da, sînt minunaţi, răspunse, amintindu-şi vinovată că florile se aflau în coşul de gunoi.

- De data asta ţi-am trimis roşii, zise Bryan. Limbajul florilor, ştii. îi vorbea despre limbajul florilor, în timp ce Ann zăcea moartă cine ştie pe unde. Roşu, roşu închis, arată intensitatea sentimentelor, Cici.

Pentru prima oară se întrebă oare de unde ştia el astfel de lucruri. Care alt bărbat s-ar fi chinuit să cunoască limbajul florilor? Nu cumva totul era calculat? îşi dorea nespus ca Bryan să fie aşa cum părea şi se întreba cum va reacţiona dacă se înşela în privinţa lui?

- Cici?

- Da, sînt foarte frumoşi. Bryan, Bry... era cît pe ce să-i povestească despre Ann, dar cuvintele i se opriră pe vîrful buzelor.

- Vin acasă peste cîteva zile, iubito, dar nu sînt sigur cînd anume. îţi aduc un cadou frumos şi poate ieşim să luăm masa în oraş - ce zici de Summit? Restaurantul Summit, aflat în

centrul Detroitului, lîngă Centrul Renascentist, era o clădire modernă, cu o priveliște minunată asupra rîului Detroit și a Windsorului. Era genul de local pe care Bryan îl prefera, își zise ea mohorîtă. Avea impresia că niciodată nu va mai cina cu plăcere. încercă să-și ascundă gîndurile și îi spuse că aștepta cu nerăbdare. McVey o sfătuise să se comporte natural, iar o cină în compania logodnicului ei era cît se poate de firească. Nu acceptase zeci de astfel de cine pînă acum? Nu trebuia să fie mîndră că avea alături un bărbat ca Bryan?

După ce puse receptorul în furcă, rămase multă vreme cu privirea pierdută în gol. își dorea ca Bryan să nu fie vinovat... să fie exact așa cum părea. Relația lor nu mai era aceeași, acum cînd avea îndoieli și nu mai putea gîndi limpede.

O bucată de hîrtie din apropierea patului îi atrase atenția; era biletul pe care notase numărul de telefon al lui McVey. Un sentiment amestecat de ușurare și speranță o cuprinse. McVey! Deși se simțise nespus de vinovată cînd îl angajase, poate că el deținea date care îl scoteau pe Bryan din cauză. Și atunci nu ar mai fi avut motive de îngrijorare. Trebuia să se convingă că totul era în ordine, că logodnicul ei era un bărbat obișnuit, tăcut, căruia pur și simplu nu-i plăcea să povestească despre trecutul său.

întinse mîna, formă numărul detectivului particular și fixă o întîlnire la Big Boy în aceeași seară.

- Ești sigură că nu vrei să vii mîine la biroul meu? Am avea mai multă liniște acolo.

- Nu! Cici nu putea să aștepte pînă atunci.

Era aproape zece cînd ajunse la restaurant. McVey o aștepta citind pagina de sport a ziarului *Detroit News.* Un dosar de

piele se odihnea pe scaunul de lîngă el.

Privind înjur, Cici constată că puteau discuta în voie; în restaurant nu se mai afla decît o pereche de adolescenţi îndrăgostiţi.

- Bună, spuse ea aşezîndu-se.

- Pari puţin tulburată, remarcă McVey după ce o examină cîteva clipe.

- Trec printr-o perioadă stresantă. Inspiră adine, gata să-i povestească despre ce i se întîmplase lui Ann, dar ceva o opri. Detectivul va afla destul de curînd - ştirea va apărea pe toate posturile de televiziune. Dacă i-ar spune ceva despre bănuielile ei legate de Bryan şi Ann, McVey ar putea anunţa chiar el poliţia. Nu, era prea devreme. Cîteva cuvinte îl puteau distruge pe Bryan şi nu voia să facă nimic pînă cînd nu era absolut sigură.

- Mă simt vinovată că am angajat un detectiv particular, continuă ea, şi vreau să ştiu ce ai aflat, ca să-mi reiau viaţa.

- îţi dai seama că investigaţiile nu s-au terminat. Ţi-am spus asta şi la telefon, mai sînt o mulţime de piste de cercetat - certificatele de deces ale părinţilor lui Bryan, de exemplu.

- Am înţeles, dar vreau să ştiu ce ai aflat pînă acum.

- Bine. McVey scoase dosarul şi aruncă o privire peste o foaie galbenă, pe care făcuse cîteva însemnări. Mai întîi, am urmat pista Clyattville. S-a născut sub numele Bryan Ed Wykotsky, în 1957, iar părinţii lui sînt Kallika Wykotsky şi Ed Wykotsky. Se pare că tatăl lui avea un mic atelier de mobilă. Fabricau mobilă pentru verandă, mai ales din lemn de pin.

- înţeleg, zise Cici umezindu-şi buzele uscate. Aşadar acea „Junie“ care scrisese jurnalul *era* mama lui Bryan, iar băiatul despre care se amintea era Bryan. Oare de ce îşi

schimbase numele?

- L-a schimbat în Bryan Wyatt atunci cînd a împlinit douăzeci şi unu de ani, în Washtenaw. Fiind un băiat foarte inteligent, a cîştigat o bursă la Universitatea din Michigan. în Ann Arbor şi-a întocmit actele. Mai sînt şi alte lucruri. După cîte ştii, părinţii lui fiind fanatici religioşi au refuzat să-şi vaccineze fiul şi de cîteva ori au fost chemaţi în judecată pentru sfidarea curţii.

Fanatici religioşi. Da, îşi amintea hîrtiile din cutie - fotografiile şocante ale unui Christ crucificat. Luă o gură de cafea; ceaşca îi tremură uşor în mînă.

- Nu mi-a spus nimic din toate astea, despre schimbarea numelui sau sfidarea curţii. Nici măcar un cuvînt.

- Puţini dintre noi ajung adulţi fără să aibă un secret. Fiecare om are părţile lui vulnerabile sau trăieşte evenimente pe care le consideră mai puţin măgulitoare. McVey îşi consultă din nou notiţele. Cu siguranţă a fost o familie ciudată. De cel puţin trei, ori părinţii au sfidat sistemul juridic refuzînd să acorde îngrijire medicală fiului lor. De două ori, copilul a avut angină, altă dată pneumonie şi de fiecare dată părinţii au refuzat să-i permită medicului să-l trateze. în cele din urmă, sora lui June, pe nume... Betty Schwartz, a obţinut un ordin judecătoresc pentru ca băiatului să i se administreze penicilină.

Cazul părea de competenţa Asistenţei Sociale. Cici oftă cuprinsă de milă pentru Bryan. Nu era de mirare că nu dorea să-i povestească. Nici nu-l putea învinovăţi. Totuşi, ce altceva îi povestise despre el?

- Nu pot înţelege cum nişte părinţi îşi pot lăsa copilul să moară - chiar dacă cred că urmează legile lui Dumnezeu.

Niciodată nu am înţeles un astfel de devotament.

- Ei bine, mama a stat o vreme în Spitalul Ypsilanti. îţi mai pot spune că mama lui Ed Wykotsky a murit în 1965, adică bunica lui Bryan, Evelyn. Se pare că s-a îmbătat, a căzut şi şi-a rupt şoldul. Poliţia a vrut să-i facă autopsia, dar familia s-a împotrivit. Susţineau că nu pot accepta sfîrtecarea trupului. Wykotsky a fost arestat timp de treizeci de zile pentru că a încercat să ia trupul neînsufleţit de la morgă.

Un fior rece o străbătu din cap pînă-n picioare.

- Vrei să spui.../«rt *de cadavre?*

- Dacă ţii neapărat să foloseşti aceşti termeni, atunci da. Ei bine, a încercat. îţi pot arăta copii după ordinul judecătoresc. Pot face copii după orice.

- Te... te cred, zise Cici străduindu-se să asimileze informaţia. O, Doamne.

- Acum poţi înţelege de ce Bryan a vrut să-şi schimbe numele şi să se rupă de trecut. în 1971, cînd avea paisprezece ani, familia s-a mutat la Detroit. Tatăl a vîndut atelierul şi au dispărut peste noapte. Aici se opresc toate actele.

- O, rosti cu greutate, dezorientată de mulţimea de gînduri confuze ce-i dădeau tîrcoale. Pe de o parte, Bryan se desprinsese de mediul acela îngrozitor, iar asta spunea foarte multe despre el. Pe de altă parte...

O imagine îi apăru înaintea ochilor: Bryan cărînd covorul. Niciodată nu i-l arătase şi nici nu-i spusese ce anume fusese învelit în el.

Putea fi trupul unei femei?

McVey scoase un teanc de hîrtii.

- Uite, îi spuse întinzîndu-i maldărul. Copii după toate actele. Te sfătuiesc să le ţii într-un loc sigur.

Cici privi îndelung la documentele ce formau un teanc de aproape trei centimetri. Ce ar spune Bryan dacă le-ar vedea? Şi-ar da seama că a angajat un detectiv particular pentru că nu avea încredere în el şi asta ar fi pus capăt relaţiei lor.

Cum putea accepta o relaţie atîta vreme cît nu mai avea încredere în el?

Cici înapoie documentele lui McVey.

- Nu le pot lua acasă. Nu vreau astfel de dovezi în preajmă - ceva care să demonstreze că am angajat un detectiv.
- E mai bine aşa, remarcă bărbatul oftînd. Trebuie să primesc şi alte informaţii. Am cîteva contacte în zonă şi peste două sau trei săptămîni ar trebui să primesc veşti. Nu lua nici o hotărîre majoră pînă atunci.

Două sau trei săptămîni! Cum va putea suporta tensiunea atît timp?

- Ai menţionat o mătuşă. Se mai află încă în Clyattville?
- Adică Betty Ann Schwartz? întrebă McVey consultîndu-şi din nou notiţele. Cred că are un magazin de haine în oraş.

Cuprinsă de un val de entuziasm, Cici îşi spuse că exista totuşi cineva care îl cunoscuse pe Bryan în timpul copilăriei şi locuia doar la trei ore de mers cu maşina. Poate astfel va scăpa de nelinişte, va alunga sentimentul îngrozitor că logodnicul ei îi ascundea nişte secrete teribile.

- Cred că voi merge la Clyattville, zise ea.
- Cum? Nici să nu te gîndeşti, izbucni McVey. De asta mă ocup eu. Te sfătuiesc să renunţi la gîndul acesta.
- Vreau să merg chiar eu, insistă Cici. Vreau să vorbesc cu ea, să iau o fotografie a...
- Cici, nu cunoşti situaţia. Dacă află că ai mers acolo ce

crezi că va face? Te-ai gîndit? Trebuie să renunţi.

- Nu-ţi promit nimic.

McVey îi aruncă o privire încruntată, amintindu-i că existase o vreme cînd fusese poliţist.

- Ştii ceva? Nu e un serial TV ca *McGyver* sau *Verdict: crimă,* ci un episod cît se poate de real unde se întîmplă tot felul de lucruri. Cel mai bine ar fi să stai deoparte şi să laşi profesioniştii să se ocupe de tot. Vreau să-mi promiţi...

- Nu-ţi promit nimic. Tocmai de asta plătesc informaţiile - ca să le pot folosi.

- Cici... cel puţin fii cu băgare de seamă. Nu-l lăsa să afle că te-ai dus acolo.

- Nu sînt tîmpită, replică ea.

Cici ajunse acasă la miezul nopţii, epuizată. O durea întreg corpul, de parcă ar fi depus un imens efort fizic. Avea impresia că trecuseră luni de zile de cînd descoperise îngrozitoarea întîmplare din casa lui Ann.

îşi aminti de ce-i spusese McVey. Mătuşa trebuia să fie o persoană cu suflet bun dacă trecuse peste voinţa familiei Wykotsky pentru a obţine un ordin judecătoresc. Existau oare lucruri pe care i le-ar fi spus unei femei străine şi nu unui detectiv particular? Cici ştia că inspira încredere; multe persoane o plăceau şi i se confesau cu uşurinţă. Era convinsă că putea determina o străină să aibă încredere în ea. Şi, apoi, de ce angajase un detectiv, nu ca să folosească informaţiile aşa cum dorea?

Aaron se afla în faţa televizorului, şi se uita la o casetă video cu filmul *Harold şi Maud.* O mulţime de cărţi erau împrăştiate în jurul lui.

- E minunat, zise el, cu un rîs forţat. Avea chipul crispat,

părul ciufulit şi urme de lacrimi pe obraji; începu să-i povestească filmul. Ea îşi aminti că *Harold şi Maud* era un film pe care adolescenţii îl îndrăgeau.

- Te-ai uitat la ştiri? Au spus ceva despre Ann?

Aaron părea vrăjit de imaginea unei fete ce ieşea strigînd din casa lui Harold.

- Aaron? Cici ridică tonul.
- Nu, nu am urmărit ştirile, replică el. Nu le suport, sînt pline de minciuni!

Cici îşi dădu seama că nu le urmărise tocmai din cauza lui Ann.

- Aaron, mîine nu mă voi duce la serviciu, zise. Trebuie să merg pînă în Clyattville, lîngă Lacul Houghton. Cred că mă întorc mîine după cină.

Fiul ei o asculta dînd din cap, absorbit de film.

- Aar? Mă auzi?
- Da. O să-mi prepar ceva la cuptorul cu microunde, nu trebuie să-ţi faci griji.
- Termină-ţi temele. Acum, Aaron - pînă nu se face prea tîrziu. Stingerea, la douăsprezece şi jumătate.

Cici urcă în dormitor şi începu să se pregătească de culcare. îşi puse ceasul pe noptieră şi privirea i se opri pe un coş mic de ceramică, împodobit cu lalele pictate de mînă. Ann i-l dăruise de ziua ei de naştere, în urmă cu doi ani. Se duseseră împreună în Greektown, mîncaseră *saganaki* şi băuseră *uzo* ... şi Ann dansase în parcare. Se distraseră de minune. întotdeauna crezuse că prietenia lor va dura toată viaţa.

Cici se dezbrăcă şi intră în cadă. în timp ce se săpunea, izbucni în lacrimi.

A doua zi se trezi la şase şi jumătate dimineaţa, buimacă şi

speriată. îl visase pe Bryan în diverse ipostaze; întunecat şi ameninţător, cu chipul crispat de durere, asemenea Christului din cutia adusă din Cylattville, apoi transformat într-un John Pickard rînjind cu cruzime.

Reuşi să se smulgă din coşmar, şi aprinse apoi veioza de pe noptieră. Oare greşea ducîndu-se la mătuşa lui? Bryan va afla ce făcuse? Trecuseră ceva ani de cînd el nu mai fusese în Clyattville. Atunci cînd îţi schimbi numele ca să scapi de trecut, nu te mai întorci de unde ai plecat.

După ce se spălă, Cici îmbrăcă o pereche de pantaloni largi şi un pulover de bumbac. Apoi coborî să pregătească micul dejun. Aaron era somnoros şi avea părul încă umed.

- Ţi-ai terminat temele?

-Da...

- *Toate?*

- Mai am cinci pagini, dar le pot citi în pauză, zise el. După ce Aaron ieşi să aştepte autobuzul, Cici îl urmări de la fereastră, cum se îndepărta cu acelaşi mers legănat ca şi tatăl său. Apoi, îi telefonă lui Quint, anunţîndu-l că va lipsi de la serviciu.

în timp ce dădea înapoi maşina, o bubuitură în aripa stîngă o facu să tresară speriată şi să frîneze.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, privi în oglinda retrovizoare şi zări silueta masivă a lui John Pickard. Un pardesiu aruncat peste umerii laţi şi chipul încruntat îl făceau să arate ca un antrenor de fotbal american, extrem de furios.

- Eşti nemaipomenită, strigă el.

- Te rog , încerc să scot maşina.

Pickard lovi din nou automobilul.

- Le-ai dat numele meu, nu-i aşa, căţea? *Le-ai spus numele meu!*

Cici îl privea speriată, incapabilă să reacţioneze.

- *Răspunde-mi, căţea arogantă! Ai vorbit cu poliţia, nu-i aşa, blondino? Le-ai spus că l-am bătut pe Dustin! Ştii ce ar trebui să fac? Ar trebui să...*

Cici refuză să mai asculte şi acceleră, obligîndu-l pe John Pickard să se dea la o parte, ca să nu fie lovit. Maşina demară brusc şi aproape că lovi cutia poştală. în oglindă, îl văzu pe bărbat agitînd nervos pumnul.

Cici avu nevoie de treizeci de minute ca să se calmeze.

Ce dobitoc, îşi spuse. Un animal, un ticălos... îi atribuia orice jignire pe care şi-o putea aminti. Era suficient de masiv, de puternic şi de *furios* pentru a o face să se gîndească la Basher. Totuşi, jumătate din bărbaţii din De- troit erau la fel de agresivi. Citea în fiecare zi despre ei în *Detroit News.* îşi băteau soţiile, jefuiau magazine, vindeau droguri, împuşcau şoferii de autobuz, se luau la bătaie în baruri...

Era o zi mohorîtă de octombrie, cu un cer întunecat. Picături mari de ploaie începuseră să ude parbrizul. O zi cum nu se poate mai potrivită cu dispoziţia ei sufletească. Cici puse un album al lui Christine Lavin: *Dragoste uşoară.* ♦

Glasul cald al cîntăreţei umplu maşina. Versurile vorbeau cu ironie despre iubire.

Intr-o societate tot mai complexă, înspăimîntătoare şi violentă, mai putea exista dragoste adevărată între un bărbat şi o femeie? Sau sinceritate? se întrebă Cici.

Mai existau bunătate, onestitate, căldură sufletească?

¥

n

^jînd ajunse lîngă Lacul Houghton, ploaia se transformă în ninsoare. Mici stropi îngheţaţi loveau acum parbrizul, asemenea unor săgeţi. Zăpadă în octombrie? Straniu, îşi zise, amintindu-şi apoi că se afla doar la trei ore de Detroit, iar iama venea aici cu o lună mai devreme.

Clyattville, aflat pe malul sudic al lacului, era un loc destinat turiştilor, pescarilor, pasionaţilor de snowmobile, al vînătorilor de căprioare sau amatorilor de alte astfel de sporturi. După starea majorităţii magazinelor, din firmele cărora lipseau literele sau a căror vopsea începuse să se cojească, nu mai era de mult un loc prosper.

Cici intră pe strada principală. Printre siluetele unor clădiri, desluşi apa gri şi umflată a rîului. Fără îndoială că în copilărie Bryan înotase şi pescuise aici.

Străzile erau mărginite de case vechi, unele transformate în restaurante ce ofereau micul dejun. Existau şi două sau trei moteluri cu nume de tipul Hideawee Inn sau Lakeside Motel, precum şi o pistă de bowling. O biserică micuţă, albă, avea lipit pe uşă un afiş ce anunţa tema predicii următoare:
IADUL EXISTĂ.

Titlul ameninţător o înfioră. Aceasta să fie biserica unde Junie obişnuia să vină?

întoarse maşina şi se îndreptă din nou spre centru. Străbătu două străzi cu magazine şi opri în faţa unuia pe a cărui firmă

scria Haine Betty Ann. Costume de schi şi pulovere de lînă erau expuse în fereastră, cu mînecile întinse ca ale unor sperietori de ciori.

Cici opri motorul şi rămase cîteva clipe în maşină, încercînd să se adune.

Trebuia să ia o hotărîre - nu era *nevoită* să intre. Ar putea lua prînzul la hanul din josul străzii, după care să se întoarcă acasă şi să-şi reia viaţa de dinainte, alături de Bryan. îşi privi mîna stîngă, sprijinită pe volan. Inelul sclipi cu o lucire de gheaţă în lumina gri.

O, Bryan, îşi spuse Cici coborînd din maşină. *De ce dragostea noastră nu a putut fi una uşoară? De ce nu a putut fi reală?*

Clopoţeii de la uşă scoaseră un clinchet vesel în clipa cînd păşi în magazin.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o femeie de aproximativ şaizeci de ani, ce aranja marfa pe un raft, privind-o cu nişte ochi ageri. Purta o pereche de pantaloni bej şi un pulover alb, din lînă de Angora.

- Cred că da.

- Astăzi avem reducere la puloverele de pe cele două rafturi, zise femeia. Cu douăzeci la sută mai ieftin. Ar fi o achiziţie minunată.

- Sînt sigură, rosti Cici pe un ton ezitant. Sînteţi Betty Schwartz?

-Da.

- Am venit special din Detroit ca să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrîna părea încurcată şi uşor nedumerită. Sperase ca Cici să fie o clientă; după cît de gol era magazinul, avea mare nevoie

de aşa ceva.

- Mă numesc Cici Davis. Sînt prietenă cu Bryan Wyatt. De fapt, sînt logodnica lui. Am venit... am vrut să cunosc o parte din familia lui.

Proprietara magazinului o privi nedumerită.

- îmi pare rău, nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

- O! exclamă Cici roşind. Am vrut să spun Bryan Wykotsky. Şi-a schimbat numele. Voiam... voiam să vă vorbesc despre el.

Mîinile lui Betty se încleştară pe puloverul verde pe care-l împacheta.

- Ei bine, îmi pare rău, dar nu cred că vă pot ajuta. Nu l-am mai văzut şi nici nu am mai vorbit cu Bryan Wykotsky de ani de zile.

- Dar l-aţi cunoscut atunci cînd era mic şi tocmai asta mă interesează. Vă rog. Sînt logodită cu el. Trebuie... trebuie să ştiu cîteva lucruri despre trecutul lui.

- Mergeţi atunci la primărie; acolo există toate actele oficiale.

- Doamnă Schwartz...

- Nu vreau să vorbesc despre asta, zise Betty pe un ton categoric, mergînd în spatele casei de marcat, ca şi cînd ar fi vrut să pună o barieră între ea şi Cici. S-a întîmplat acum douăzeci de ani... e prea mult de atunci. Sora mea nu mai este.

- Nu mai este?

Buzele bătrînei se strînseră într-o linie subţire.

- îmi pare rău, îmi pare rău. Nu pot vorbi despre asta. Nu cred că vă pot ajuta, doamnă Davis.

Asta înseamna că exista *ceva*, îşi zise Cici. Fiecare gest al lui Betty Schwartz îi confirma presupunerea. Clătină neliniştită capul, dîndu-şi seama că pierdea timpul dacă bătrîna nu-i

povestea ce ştia.

- Vă rog! Doamnă Schwartz, am făcut trei ore cu maşina pînă aici, sperînd că veţi sta de vorbă cu mine. Sînt logodită cu Bryan şi urmează să ne căsătorim pe 26 decembrie. între timp s-au ivit însă anumite probleme. O crimă... a fost comisă. Am angajat un detectiv particular.

Pentru că nu sesiza nici o schimbare pe chipul bătrînei, Cici adăugă disperată:

- Vă rog, am un fiu de paisprezece ani, doamnă Schwartz. Nu-l pot supune vreunui risc. Brusc, am început să-l simt pe Bryan ca pe un străin şi nu mă pot căsători cu el pînă nu ştiu adevărul.

Mătuşa lui Bryan miji ochii, privind-o cu atenţie. Mîinile încleştate pe casă se relaxară şi bătrîna făcu un pas într-o parte.

- Bine, cred că am putea sta de vorbă. Dar nu pot pleca pînă cînd nu vine fata care mă ajută.

O tînără intră în magazin, analiză rafturile cu blugi şi pantaloni dar, în cele din urmă, ieşi fară a cumpăra nimic.

- După cum vezi, afacerea nu merge prea bine, zise Betty Schwartz cu o voce obosită. Vara merge ceva mai bine, dar iarna este îngrozitor. Probabil voi fi nevoită să închid magazinul.

- îmi pare rău, e un magazin foarte drăguţ.

- întotdeauna mi-au plăcut lucrurile frumoase. Este un diamant foarte frumos, adăugă Betty. Bryan ţi l-a dat? Probabil că s-a îmbogăţit.

-Da.

- Băieţelul, aşa îi spunea *ea*. Ultima oară cînd l-am văzut cred că avea paisprezece ani. Era iarnă şi veniseră toţi trei la biserică - aceea din oraş, cred că ai văzut-o. Ea se ruga cu

glas tare.

Biserica unde următoarea predică avea să fie IADUL EXISTĂ. Şi Junie Wykotsky rugîndu-se cu glas tare. Pentru Cici, o educaţie metodistă părea la fel de ciudată ca un ritual aztec. Ştia însă ce copilărie grea aveau copiii ce proveneau din asemenea familii.

Şovăi, oscilînd între curiozitatea ce-i dădea ghes să pună o mulţime de întrebări şi teama de a nu face o gafă. Nu voia să o sperie pe bătrînă.

- Aţi putea să-mi povestiţi ceva despre copilăria lui Bryan?

- Ei bine, ai văzut oraşul nostru - aici a crescut. O singură biserică, o alee de bowling, un cinematograf şi un stop Betty ridică din umeri ca şi cînd spusele ei explicau totul.

- Doamnă Schwartz, am văzut plîngerile înaintate împotriva părinţilor lui Bryan. Cunosc o parte din ceea ce s-a întîmplat. Vă rog să încercaţi să fiţi sinceră cu mine. Viaţa mea şi a fiului meu depind de asta.

O lungă tăcere se lăsă în încăpere. Bătrîna păru gata să ridice încă o dată din umeri şi să-şi reia lucrul, dar se răzgîndi.

- Bine, zise ea într-un final. Dar promite-mi că nimeni nu va şti de unde ai aflat totul. îmi promiţi?

- Desigur.

- Vorbesc serios, sublinie Betty privind-o în ochi.

- Nu voi spune nimănui, promise Cici, întrebîndu-se ce secrete avea să-i dezvăluie bătrîna.

Asistenta bătrînei, o femeie de vreo şaptezeci de ani, cu părul vopsit într-o nuanţă de albastru, care îşi suplimenta pensia lucrînd part-time, sosi o jumătate de oră mai tîrziu.

- Mă întorc într-o jumătate de oră, Millie, zise Betty, conducînd-o pe tînăra musafiră la uşa din spate a magazinului.

O maşină veche, marca Blazer, era parcată într-o alee. O să te duc după aceea la maşina ta; o vom lua pe scurtătură, sper că nu te superi.

Trecură cu maşina pe lîngă căsuţele de vară, motelurile şi magazinele cu momeli de pe malul Lacului Houghton. Ninsoarea se înteţise cît timp Cici se aflase în magazin.

- Cred că lacul arată minunat în iulie, zise încercînd să lege o conversaţie.

- Dacă nu te deranjează bărcile cu motor. De la an la an sînt tot mai multe. Am şi eu două, completă Betty zîmbind pentru prima oară.

După zece minute, oprea pe o alee lungă, aflată într-o pădure de pin. Copacii creşteau la distanţe egale şi aveau aproape aceeaşi înălţime; dar, din loc în loc, lipsea cîte unul.

- Sînt foarte buni pe post de pomi de Crăciun, zise Betty. Am plantat păduricea asta în anul în care Bryan şi tatăl lui s-au mutat.

Casa, construită din trunchiuri de copaci, se afla în apropierea lacului. Apa de culoare plumburie uda nisipul fin al plajei. Un podeţ de lemn şi un ponton asigurau accesul la lac. Cici îşi imagină cum arăta locul în timpul verii, scăldat de lumina soarelui.

- Bryan venea să înoate aici cînd era mic? întrebă ea.

- Am vrut să locuiască aici dar, bineînţeles, nu s-a putut, răspunse bătrîna privind-o. Părinţii lui... Nu vrei să intri în casă? Putem vorbi înăuntru; trebuie să-ţi arăt ceva.

Betty aprinse lumina din camera de zi, mobilată cu canapele spaţioase. Un minunat covor chinezesc, puţin cam uzat, acoperea podeaua. Pereţii erau din trunchiuri de pin, vopsite într-o nuanţă aurie. Cele cîteva tablouri în ulei păreau să fi fost pictate chiar de proprietara casei.

- în anii ’40, casa era o cabană rezervată vînătorilor de

căprioare. Am renovat-o cu ajutorul lui Ed, tatăl lui Bryan. El a executat cea mai mare parte a lucrărilor, iar eu l-am plătit. Vrei puţină cafea? Mă tem că nu am decît instant.

- Ed a... ştiţi cînd a murit? Sau cum?

Aflată în drum spre bucătărie, Betty se opri şi se întoarse spre Cici.

- Nu, nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Sper că putrezeşte în iad. Apoi dispăru după o uşă de pin ce scoase un uşor scîrţîit. Cici privi lung în urma ei.

Ceea ce Betty Schwartz ţinuse neapărat să-i arate era un album de fotografii, legat în piele, aşa cum existau altădată.

- Albumul ăsta are patruzeci de ani, spuse ea. L-am început cînd am sosit în Clyattville; pe atunci eram necăsătorită. Soţul meu a murit într-un accident de vînătoare şi eu am rămas aici ca să-i fiu aproape surorii mele, Junie.

June - autoarea jurnalului pe care Cici îl citise. *L-a bătut cu ciucanul,* scrisese ea.

- Eraţi apropiate? întrebă Cici precaut. Betty nu deschisese încă albumul şi ea simţea că nu-şi mai poate stăpîni curiozitatea - fotografii cu Bryan copil.

- Cînd eram tinere, da. Apoi, eu am mers la colegiul din Michigan, iar June a rămas acasă. Tata m-a trimis doar pe mine. Junie era... nu avea aptitudini pentru a continua studiile.

Asta însemna că Junie era retardată? Sau avea doar probleme emoţionale?

Bătrîna luă albumul de pe măsuţă şi începu să-l răsfoiască, trecînd peste mai multe fotografii vechi.

- Sînt poze de familie... căsătoria părinţilor mei... June şi cu mine cînd eram mici.

Cici privi imaginea celor două fete, în rochii înflorate şi cu

părul împletit în codiţe. Cea brunetă, Betty, zîmbea, în timp ce fetiţa blondă privea încruntată spre aparat.

- Ea e Junie, spuse bătrîna arătîndu-i-o. Nici atunci nu-i plăcea să fie fotografiată. Nu cred că am mai mult de patru poze cu ea; le-a distrus pe cele mai multe. Spunea că sînt imagini moarte. Am reuşit să păstrez însă una şi încerc să o găsesc.

- întotdeauna a fost foarte religioasă?

- A, da. Doamnă Davis, zise Betty oprindu-se şi privind-o, amîndouă ştim despre ce e vorba. Junie era mai înceată la minte; a suferit cîteva depresii şi a fost internată. Nu era sănătoasă, de aceea am considerat că nu poate creşte un copil. Nu pentru ea am rămas în Clyattville, ci pentru Bryan - Băieţelul, cum îi spunea ea. Din păcate, nu l-am putut ajuta prea mult. Judecătorul a dat cîştig de cauză familiei cu puternice sentimente religioase - mergea şi el la aceeaşi biserică. Ai văzut-o în oraş - Biserica iadului, cum îi spun eu.

- înţeleg.

Betty mai întoarse cîteva pagini.

- O, exclamă, uite-o. Am facut-o cînd June nu se uita şi după aceea am ascuns-o.

îi arătă o fotografie cam înceţoşată a unei tinere de douăzeci şi cinci-treizeci de ani, cu părul blond strîns la spate. June Wykotsky fusese surprinsă într-o stare agitată, neliniştită. Fundalul era un perete pe care atîmau cîteva tablouri religioase. într-unul din ele, Christ avea o privire chinuită, aproape agonizantă.

- Uită-te mai îndeaproape dacă vrei, zise Betty. A fost făcută după ce s-a întors de la Spitalul Ypsilanti. Un loc îngrozitor - pacienţii urlau, strigau de la fereastră la cei ce treceau pe trotuar. L-am luat pe Bryan la mine în acea perioadă

şi ea a fost foarte furioasă - mi-a spus că nu-l educam bine pentru că îi dădeam voie să se uite la televizor.

Cici studie fotografia lui June Wykotsky. Ceva din chipul tinerei îi era familiar - linia bărbiei sau a buzelor. Abia după aceea îşi dădu seama - dacă June ar fi fost coafată în stilul anilor '90, ar fi semănat cu Abby Tighe. Sau cu ea însăşi.

Un fior rece o străbătu.

- Fotografiile acestea sînt ale tatălui lui Bryan - Ed, continuă Betty, dînd o altă pagină.

în poze era un bărbat înalt, cam de treizeci dc ani, cu părul blond, barbă lungă şi o privire extrem de pătrunzătoare, în unele imagini, Ed stătea lîngă un snowmobile, în altele, în chip de pescar, pe un podeţ, cu mai mulţi peşti lîngă el. Una dintre fotografii era făcută în faţa unui garaj.

- Acesta era atelierul lui Ed, o lămuri Betty. Făcea mobilă de pin - măsuţe de picnic, şezlonguri pentru verandă şi alte lucruri de genul ăsta.

Cici privi poza tatălui lui Bryan, încercînd să descopere asemănarea dintre cei doi. Ed Wykotsky părea dublura unui actor distribuit la Hollywood în rolul lui Iisus.

Betty întoarse pagina. Bryan în postura unui bebeluş dolofan zîmbea către cameră. Următoarea fotografie era cea a unui băieţel de trei ani, surprins în faţa bisericii din oraş. Chipul copilului ce privea direct în aparat, tuns aproape zero, era foarte expresiv.

Cici scoase o exclamaţie de surpriză, şi întinse mîna după album.

- O! O, nu am văzut pînă acum fotografii cu Bryan copil. Arată atît de dulce... Atît de... Imaginea o înduioşa într-un mod inexplicabil. Privirea aceea atît de intensă - părea atît de

vulnerabil. Cum îl mai transformaseră adulţii din jurul lui?

- Era foarte drăgălaş, spuse Betty emoţionată. L-am iubit; i-am slavat viaţa de cinci ori. *Ea* dorea să-l ofere drept jertfa lui Dumnezeu. Ai documente în privinţa asta, deci ştii despre ce vorbesc. Obişnuia să-l bată cu o paletă de lemn făcută de Ed în atelier. Amîndoi îl băteau cu ea. Ed îl forţa să îmbrace halatul de lucru şi să inscripţioneze diferite litere pe paletă.

- Ce litere?

- Ţi-am spus, sora mea avea vedenii religioase. Tocmai de asta a trebuit să fie tratată. Betty oftă încetişor. „Ciocanul lui Dumnezeu" - asta scria pe paletă.

Ciocanul lui Dumnezeu. Cici îşi aminti de jurnal, acolo unde scria *ciucan.*

O altă imagine îi apăru în minte - o paletă uriaşă de lemn, lovind aerul şi izbind apoi capul lui Ann.

O, nu, îşi zise ea, *Doamne, nu!* Se trase uşor înapoi, cuprinsă de un val de greaţă.

Cu o mişcare bruscă, Betty închise copertele albumului.

- Asta este. Astea sînt toate fotografiile. Ochii i se opriră apoi asupra inelarului lui Cici şi continuă încet: Ar mai fi ceva, ceva ce nu am spus nimănui, pentru că nu am fost sigură. A fost o presimţire. Oricum, nu aş fi putut face nimic, era prea tîrziu.

Betty se apropie de biroul din lemn de stejar şi începu să scotocească într-un sertar. în cele din urmă, scoase două vederi pe care le aşeză pe masă, în faţa lui Cici.

Erau două cărţi poştale ieftine, vechi de vreo cinci- sprezece-douăzeci de ani. Una dintre ele înfăţişa un cocker spaniei, iar cealaltă cîţiva pisoi într-un coş de nuiele.

- Citeşte-le, îi spuse Betty.

Nedumerită, Cici citi mesajele: *Locuim în Royal Oak şi*

avem o casă bună, scria pe prima, semnată *June. Astăzi am mers la parada de Ziua Recunoştinţei. Bryan s-a distrat de minune, s-a angajat ca vînzător de ziare,* scria pe cea de a doua semnată tot June.

- Au fost scrise de June Wykotsky?
- Tu ce crezi?

Cici se îndoia că June cea din jurnal ar fi ales astfel de vederi. Privi textele ce nu semănau deloc cu însemnările furioase, iraţionale din jurnal.

O privi pe Betty:

- Nu, nu cred că ea le-a scris.
- Nici eu, zise bătrîna. Doamnă Davis, lucrul la care mă gîndesc este îngrozitor, dar cu toate acestea nu mi-l pot scoate din minte de douăzeci de ani încoace. Nu am nici un fel de dovadă, în afara acestor cărţi poştale, dar cred că sora mea este moartă. Şi mai cred că ori a ucis-o Ed Wykotsky, ori June a murit de moarte naturală, iar el i-a ascuns corpul. *El* a scris vederile, ca să nu aflu că sora mea nu mai este.
- Cum?!

Betty Schwartz îşi aţinti privirea arzătoare asupra tinerei femei:

- Doamnă Davis, te-am adus în casa mea pentru că îmi placi. Cred că eşti o persoană sinceră şi bună; în locul tău, aş rupe logodna cu Bryan Wyatt cît mai curînd posibil. Nu te căsători cu el, sub nici un motiv. *Nu te căsători cu el.*

Cuvintele sunau ca prevestirea ameninţătoare a unei vrăjitoare. Cici se cutremură, incapabilă să scoată o vorbă.

- Există oameni ciudaţi, doamnă Davis. Au două părţi, una bună şi una rea - alb şi negru. June şi Ed erau aşa şi mă tem că fiul lor le seamănă.

Betty o conduse pe Cici pînă la maşina ei. Şocată de ceea ce auzise, abia izbuti să descuie portiera şi să pornească motorul. Transpira şi inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Cuvintele bătrînei îi schimbaseră complet părerea despre Bryan. Nu-l mai privea acum ca pe bărbatul serios, romantic, o „partidă bună“, ce stîmea invidia celorlalte femei. Dincolo de toate astea, exista un trecut extrem de întunecat.

„ *Cred că sora mea este moartă. Cred că ori a ucis-o Ed Wykorsky, ori June a murit de moarte naturală, iar el i-a ascuns corpul.* “

La fel de şocantă fusese povestirea legată de paleta de lemn, numită *Ciocanul lui Dumnezeu.* Oare Bryan era...

Consecinţele acestei ipoteze o copleşiră, trezindu-i gînduri mult prea terifiante. \

Ieşi grăbită din oraş. Era atît de nerăbdătoare să-l lase în urmă, încît fu cît pe ce să uite să alimenteze maşina la benzinărie.

Ninsoarea devenise mai deasă şi cerul avea o culoare plumburie.

îi veneau permanent în minte cuvintele lui Betty: *„Au două părţi, una bună şi una rea... Spune-mi, crezi că Ed Wykotsky ar fi fost de acord să predea trupul ei autorităţilor“...*

Paleta.

Ciocanul lui Dumnezeu.

Cici umplu grăbită rezervorul şi scăpă furtunul din mînă. O tristeţe profundă o cuprinse brusc: acel Bryan pe care îl iubise ea nu existase niciodată.

Bărbatul chipeş, muncitor, ce nu-şi dezvăluia sentimentele şi nu voia să discute despre lucruri reale nu exista în realitate, îşi proiectase speranţele şi temerile asupra lui, fară să-şi dea seama

cum era el de fapt.

Intră pe autostradă. Mîinile îi tremurau atît de tare, încît fu nevoită să le încleşteze pe volan.

Oare Bryan era Basher?

Dumnezeule... cu un astfel de trecut... abuzuri, religiozitate fanatică... forţat să incrusteze cuvintele *Ciocanul lui Dumnezeu* pe o paletă...

Cînd ajunse pe şoseaua ce ducea către Detroit, ideile iraţionale lăsară loc raţiunii. într-adevăr, convorbirea cu Betty Schwartz o şocase şi femeia fusese convingătoare, dar ce însemnau de fapt toate mărturisirile ei? O familie ciudată îl indica neapărat pe Bryan drept criminal? Luînd în considerare trecutul familiei, s-ar fi putut ca tatăl lui să o fi trimis pe June sau să fi ascuns moartea ei, însă pentru asta nu Bryan era vinovat. Şi chiar dacă existase o paletă, totul se întîmplase acum douăzeci de ani, cînd el era un copil.

Bryan nu se manifestase niciodată violent, în afară de... scena bizară petrecută cu săptămîni în urmă îi reveni în minte - Bryan cărînd un covor la miezul nopţii. Oleson afirmase că ucigaşul nu lăsa victimele în casă.

Mîinile continuau să-i tremure pe volan. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai confuză, fiind cuprinsă de teamă şi de îndoieli.

Ascultă-ţi intuiţia, obişnuia Ann să spună. *Ascultă-ţi trupul deoarece încearcă să-ţi comunice ceva.*

Curînd va fi nevoită să ia o hotărîre. Bryan se aştepta ca nunta lor să aibă loc pe 26 decembrie - adică peste două luni.

14

^ncă ningea cînd Cici ajunse în sud. Fulgii deveniseră însă mai rari; cîte un punct alb în lumina farurilor. Conducea aproape automat. I se părea incredibil faptul că nutrea asemenea gînduri despre logodnicul ei, de care fusese atît de apropiată.

Nu ar fi normal ca o femeie care face dragoste cu un bărbat să-şi dea seama dacă acesta e rău? Nu ar trebui să o simtă?

Cici opri maşina lîngă un McDonald's. O mulţime de pensionari ce se întorceau de la un magazin cu preţuri reduse umpleau localul.

Comandă o cafea şi se aşeză apoi la o masă ţinînd amîndouă mîinile încleştate în jurul ceştii, de parcă băutura caldă putea să-i topească gheaţa gîndurilor. Va trebui să-i telefoneze lui Oleson şi să-i dea numele logodnicului ei. Existau destule legături între Bryan, Ann şi Abby Tighe. Covorul, trecutul straniu al lui Bryan şi faptul că ei nu-i dezvăluise nimic.

Unul dintre bătrîni se ridică; rîdea şi flirta cu una dintre femei, în timp ce se îndrepa spre autobuzul care îi adusese. Ceva din rîsul lui îi aminti de John Pickard.

Pickard, un alt bărbat care avea legătură cu Ann şi Abby Tighe, datorită clubului. încercase să o agaţe pe Ann, era cunoscut drept un afemeiat, avea un temperament violent şi îşi bătea adeseori fiul. în plus, era destul de puternic pentru a distruge mobilierul şi a omorî în bătaie o femeie.

- Nu-ţi face griji, draga mea, zise o bătrînă care se opri în faţa ei. Nimic nu poate fi atît de rău.

Cici ridică speriată privirea.

- Draga mea, am divorţat o dată şi am rămas văduvă de

două ori, aşa că ştiu... nici un bărbat nu merită să suferi, întotdeauna am spus că e mai bine să-i laşi să plece. Nu ai nevoie de ei.

O oră mai tîrziu, Cici intra pe autostrada Rochester. Picături de ploaie îngheţate îi udau parbrizul, iar vîntul se înteţise, clătinînd uşor maşina.

Noaptea Diavolului - cea dinaintea Halloween-ului, cînd cei amatori de glume sinistre împînzeau străzile - era a doua zi. Se aprinseseră luminile în curţi şi în garaje; oamenii încercau să sperie vandalii ocazionali, care adeseori erau propriii lor copii. în drum, Cici trecu pe lîngă o casă ai cărei pomi fuseseră deja înveliţi în hîrtie igienică din care zburau fîşii purtate de vînt.

Intră pe alee şi apăsă butonul de la telecomanda garajului. Lumina era aprinsă în casa familiei Pickard; patru maşini se aflau parcate în faţă, iar dinăuntru se auzea obişnuita muzică rock.

Ceva o făcu pe Cici să se dea jos din maşină şi să traverseze peluza pentru a se apropia de casă.

Noaptea era umedă, mirosea a fum şi frunze uscate, iar ploaia stătea să cadă din nou. Iarba din spatele casei lui
Pickard, ce nu fusese tunsă de ceva vreme, o lovea peste glezne la fiecare pas. înaintea ei, un pom recent plantat îşi întindea braţele ca de sperietoare. Să fie oare îngropat un cadavru la rădăcina copacului?

Ce aflase poliţia despre John Pickard atunci cînd îl chestionase? Fusese absolvit de orice bănuieli? Aveau de gînd să ia măsuri în privinţa lui Dustin şi a lui Heather?

înainte de a face cale întoarsă, aruncă o privire spre ferestrele luminate. Jaluzelele fuseseră ridicate şi înăuntru o văzu pe Heather mîncînd îngheţată.

- Ce naiba cauţi în curtea mea? O atingere bruscă pe

umăr o facu să se răsucească şi să ţipe înspăimîntată. în faţa ei se afla Pickard îmbrăcat cu o haină de piele maro, care îi scotea şi mai mult în evidenţă conturul umerilor puternici. Duhnea a bere.

- îmi... îmi pare rău. Mi s-a părut că am auzit un zgomot, îngăimă.

- în curtea din spatele casei mele? Ce fel de zgomot? Bărbatul îi ţinea calea ameninţător.

- Nu sînt sigură, răspunse dîndu-se înapoi.

- Hei, doamnă, nu eu sînt Basher, dacă la asta te gîndeai.

- Cum? întrebă înfricoşată.

- Doar de asta mă spionezi, nu? Te plimbi prin curtea mea, mă iscodeşti prin geam. Nu am lovit în viaţa mea o femeie.

Ce să răspundă? Chiar dacă susţinea că nu o mai făcuse, John Pickard părea gata să o pocnească.

- Nu am lovit pe nimeni, repetă el, păşind în urma lui Cici. Şi aici mă refer şi la rahatul de Dustin. Vrei să-ţi arăt? Hai, intră în casă şi îţi arăt tot. îţi arăt că nu am făcut nimic.
Poliţia voia să percheziţioneze casa, dar le-am spus că le trebuie un mandat, dar tu vei vedea. Nu e sînge, nici bite de base-ball şi, cu atît mai puţin, un cadavru.

O urmă în garaj, continuînd să-şi susţină nevinovăţia.

Cici nu putea coborî, deoarece ar fi rămas cu el în spaţiul îngust al garajului.

- John, te rog, pleacă, trebuie să închid uşa.

- Hei, protestă el, tu i-ai pus pe urmele mele, nu? M-au chemat şi în seara asta la poliţie - să stau de vorbă cu *ei*. Ticăloşii! Toate întrebările alea! *Nu* eu sînt Basher, iubito. N-ai nimerit-o.

Cici atinse butonul şi uşa coborî zgomotos cîţiva centimetri.

- Ieşi din garajul meu. Sau îi telefonez detectivului

Oleson şi îi spun că mă hărţuieşti.

Bărbatul o privi lung, pentru a-i demonstra că face ce vrea *el,* după care ieşi.

Uşurată, Cici închise uşa. Pickard era un tip înspăi- mîntător; se folosea de limbajul propriului trup ca să intimideze femeile, obicei pe care îl detesta. Ann avusese totuşi dreptate într-o anumită privinţă - există lucruri în casa unui bărbat pe care acesta nu le poate ascunde. Obiecte - indicii. Asta dacă eşti atentă şi te uiţi bine, obişnuia ea să spună.

Cici hotărî să sune la poliţie, dar nu înainte de a cerceta ea însăşi casa lui Bryan.

Dacă va găsi *ceva* ciudat, orice, îşi va putea justifica sieşi telefonul către Oleson. îi datora măcar atît lui Bryan şi poveştii lor de dragoste. Nu exista riscul de a fi descoperită, de vreme ce el era plecat din oraş, şi urma să revină abia peste cîteva zile.

Cici intră în bucătăria cufundată în întuneric. Cum nu simţi mirosul de mîncare, îşi spuse că Aaron nu-şi pregătise nimic, deşi îi promisese. Era clar că fiul ei nu dăduse pe acasă de ore bune sau lipsise toată ziua. Nu găsi nici un bilet pe frigider.

Aaron. Un alt motiv de îngrijorare.

îşi agăţă haina în cuier oftînd uşor şi aprinse lumina. Apoi deschise televizorul mic din bucătărie, în dorinţa de a alunga senzaţia de singurătate. Canalul 4 difuza un reportaj special despre Basher.

Diane Beldine era una dintre primele lui victime.

„Acestea sînt fotografii făcute de poliţie. Camera unde Diane Beldine s-a luptat cu agresorul despre care poliţiştii susţin că ar fi Basher. O încăpere ce poartă urmele însîngerate ale ultimei ei lupte. “

în fotografie se putea vedea o cameră cu găuri uriaşe în

pereţi. Picături şi dîre de sînge se vedeau pe pereţi, ca şi cînd victima s-ar fi luptat din răsputeri cu criminalul.

Cici schimbă canalul şi se opri la filmul *Earth girls Are Easy*. Creanga aceea blestemată continua să lovească în geam, facînd un zgomot macabru - parcă o fantomă se străduia să intre.

începu să-şi pregătească o ceaşcă de cafea instant; în vreme ce lichidul fierbea, dădu drumul robotului telefonic, a cărui luminiţă roşie clipea. Poate că Aaron îi lăsase un mesaj.

Cîteva telefoane închise şi apoi glasul lui Bryan.

„Bunăı iubito, sper că ai o zi bună. “

Sîngele începu să-i circule mai rapid la auzul vocii familiare şi plăcute a logodnicului ei. Se sprijini de dulap, copleşită de amintiri; ei doi dansînd îmbrăţişaţi, ei doi facînd dragoste, seara de iulie cînd Bryan îi dăduse inelul de logodnă, prins intr-un cub de gheaţă.

„Mă gîndeam la frumoasa mea Cici şi trebuia să-ţi spun. Ai primit florile de la mine? "

Alte flori? se întrebă ea cuprinsă de greaţă. Nu va mai suporta trandafirii după ce povestea asta se va termina. Dacă... refuză să-şi continue gîndul.

Urmară alte apeluri, un mesaj de la secretara medicului stomatolog în legătură cu o programare, apoi ultimul mesaj. Vocea rece şi profesională a unei femei.

„Doamnă Davis, sînt sergentul Judy Westerman de la poliţia din Rochester. Vă rog să mă sunaţi cit mai repede. Fiul dumneavoastră, Aaron, se află la noi şi trebuie să-i punem cîteva întrebări. Am vrea să veniţi cît mai repede. “

Cici îngheţă de spaimă. Aaron era la închisoare.

Nu-i venea să creadă, totul i se părea un coşmar - întreaga zi nu era decît un vis urît. în clipa următoare, se va întoarce pe partea cealaltă, va căsca şi se va trezi. Totul va reveni la normal

- cu nunta ei ca-n poveşti, minunata lună de miere în Hawaii, zborul cu elicopterul şi drumul cu vasul de pescuit.

Cu un calm resemnat, Cici căută numărul secţiei de poliţie. Locuise aici toată viaţa, dar niciodată nu fusese nevoită să meargă acolo; de altfel, nici nu îşi imaginase că se va întîmpla vreodată.

Sună.

La telefon îi răspunse sergentul Westerman. îi povesti că Aaron, Dustin, Kevin şi Matt fuseseră arestaţi, fiind suspecţi că ar fi declanşat incendiul. Un vecin povestise că zărise patru băieţi, care semănau cu ei, în apropierea garajului lui Bryan.

- Incendiu? Fiul meu este acuzat de incendiere?
- Nu acuzat, doar interogat.
- Dar... are doar paisprezece ani, protestă, deşi îşi dădea seama că asta nu era o scuză.
- Am interogat şi băieţi de opt ani, răspunse poliţista cu o voce obosită. Am discutat deja cu ceilalţi trei şi i-am trimis acasă. Dumneavoastră sînteţi singura pe care nu am găsit-o.
- Şi la ce concluzii aţi ajuns?
- Toţi băieţii neagă acuzaţiile.

Cici plecă imediat spre secţie, luptîndu-se cu sentimentul de panică ce punea stăpînire pe ea. Incendiere! Suna *atît* de grav. Desigur că băieţii nu spuneau nimic, dar ea ştia că Aaron fusese măcar prin preajmă. O, Doamne... trebuia să sune un avocat?

Aşteptă o jumătate de oră înainte ca o brunetă atrăgătoare, într-o uniformă albastră, să-i rostească numele.

- Doamna Davis?
- Da... îmi pot vedea fiul? înainte de a vorbi dumneavoastră cu el? Vreau să fiu sigură că nu a păţit nimic.

Femeia o conduse într-un birou mic, unde fiul ei stătea ghemuit pe un scaun jucîndu-se cu un pahar gol de Pepsi, pe care-l rupea cu meticulozitate în fîşii egale. Aaron ridică

privirea la auzul uşii, apoi şi-o coborî în podea.

- Aaron, îngăimă Cici.
- Mamă..., suspină el şi începu să plîngă.
- Nu mai plînge şi aşteaptă pînă cînd aflu cum pot să te scot de aici, se strădui Cici să-şi stăpînească emoţia. Trebuie să chemăm un avocat înainte de interogatoriu.
- Nu, nu pot vorbi, bolborosi Aaron.
- De ce nu? Aar...
- Eu am facut-o. Am aprins chibritul, mamă. Toţi am dat foc garajului. Dar nu pot spune nimic, zise el izbucnind în lacrimi. E vorba de Dustin, mamă. Tatăl lui o să-l omoare; îl *bate,* mamă! îmi pare rău, îmi pare rău. îl... îl urăsc pe Bryan atît de mult. Este un ticălos, iar tu nu voiai să mă asculţi; nu vrei să mă asculţi, fiindcă sînt doar un *puşti,* rosti băiatul pe un ton plin de amărăciune.

Trecu mai bine de o jumătate de oră pînă cînd Cici reuşi să-l scoată pe Aaron din arest, cu ajutorul unui avocat. Sergentul Westerman o opri tocmai cînd ieşeau din secţie.

- Doamnă Davis, oricum se va sfîrşi această poveste - eu sînt convinsă că ei au pus focul. Vreau să ştiţi un lucru. Incendierea reprezintă ceva mult mai grav decît o simplă farsă copilărească. Benzina este foarte primejdioasă. Am avut cazuri cînd chiar incendiatorul a suferit arsuri grave... uneori mortale.

Cuvintele şi, mai ales, privirea rece a poliţistei o tulburară profund. Femeia nu ştia că Aaron era un băiat normal, bun, dintr-o familie onorabilă. Ea îl considera a fi un copil sortit pierzaniei - ignorant şi fară pic de compasiune.

Aaron o urmă şi urcă tăcut în maşină. Afară era frig, iar el nu avea o haină groasă. O ploaie rece începuse să cadă, anunţînd o „Noapte a Diavolului“ petrecută în casă. De ce nu plouase în noaptea incendiului? se întrebă plină de amărăciune. Atunci nimic din toate astea nu s-ar mai fi petrecut.

- Unde ţi-e haina?
- Nu m-au lăsat să o iau.
- Dumnezeule, este sub zero grade afară.
- Nu m-au lăsat, repetă Aaron.

Furioasă, Cici demară ceva mai tare decît ar fi trebuit şi o luă spre nord, pe şoseaua Livemois, îndreptîndu-se spre casă.

- Ştiu că-ţi faci griji în privinţa lui Dustin, începu ea pe un ton reţinut. Şi e foarte bine. Ştiu că tatăl lui îl bate, dar trebuie să-ţi dai seama că aţi încălcat legea - aţi fi putut muri sau aţi fi putut ucide pe cineva.
- Mamă..., spuse Aaron cu o voce tremurătoare.
- Nu-mi vine să cred, Aaron. Şi nu e prima oară cînd ai comis un act de vandalism, nu-i aşa? E doar prima oară cînd ai fost prins. Tu şi prietenii tăi aţi vandalizat casele din împrejurimi ca o ceată de sălbatici. Era o frază folosită de tatăl lui Cici, pe care acum se pomeni rostind-o involuntar.
- Mamă! strigă Aaron, lăsîndu-se să alunece în scaun.

Privindu-1, Cici îşi dădu seama că era gata să izbucnească în lacrimi.

- Nu vreau să se mai întîmple *niciodată* aşa ceva! izbucni nervoasă.

Următorii kilometri au fost parcurşi în tăcere. în timp ce se apropiau de intersecţia dintre Livemois şi Avon, lîngă clubul unde-l cunoscuse pe Bryan, mîna lui Aaron se îndreptă spre portieră.

- Cobor, zise el.
- Poftim? Aaron, nu fi ridi...
- Nu vreau să mai merg cu tine. Vreau să merg pe jos.
- Aaron! Aar, nici măcar nu ai haina pe tine!

Spre iritarea ei însă, băiatul coborî şi pomi pe jos - o siluetă solitară şi vulnerabilă.

- Aaron! strigă ea, cuprinsă de un val de dragoste maternă şi de remuşcări. Aaron, vreau să vii direct acasă. Mă auzi?

Cuvintele i se pierdură în bătaia vîntului, în vreme ce el continua să meargă.

Nu ştia ce să facă - să-l urmărească cu maşina sau să-şi continue drumul spre casă. Un şofer aflat într-o maşină din spate claxonă insistent şi Cici fu nevoită să aleagă a doua variantă. Nu mai era mult pînă acasă şi poate că Aaron simţea nevoia să fie singur. Poate că voia să plîngă. Numai Dumnezeu ştia că şi ea avea nevoie. Ajunsă acasă, Cici intră în garaj, trase uşa şi rămase în maşină. îşi sprijini capul de volan şi începu să plîngă în hohote.

Nenorocitul ăla de cancer era vinovat de toate astea. Din cauza bolii se crease acel vid pe care încercase să-l umple cu prezenţa lui Bryan. De acolo, toate o luaseră în jos. Ura cancerul, îl ura pe Bryan şi se ura pe sine fiindcă îşi îndepărtase fiul.

Plînse mult timp, iar atunci cînd hohotele încetară, rămase tremurînd, cuprinsă de o imensă oboseală.

într-un tîrziu, deschise cu greutate portiera şi se tîrî pînă în bucătăria unde lumina şi televizorul rămăseseră aprinse. Privind ceasul, constată uimită că nu trecuse decît o oră şi douăzeci de minute. Şi încă nu aflase adevărul despre Bryan.

îi telefonă avocatului, un fost coleg de facultate, stabilind o întîlnire pentru a doua zi. Epuizată, îşi trase pe ea nişte blugi negri şi un tricou albastru. în fundul dulapului găsi o pereche de pantofi negri de sport, cu care se încălţă. îmbrăcată în culori închise, spera să nu atragă atenţia. Avea de gînd să se ducă pînă la casa lui Bryan pe jos, strecurîndu-se neobservată în întunericul ce începuse să se lase. Era singura dată cînd avea ocazia să intre în casa lui Bryan în lipsa lui şi nu-şi putea permite să o piardă.

Telefonul sună şi ea se repezi să răspundă, crezînd că e Aaron.

- Bună, Cici, auzi glasul lui Bryan. M-am gîndit să te sun înainte de a merge la cină. Ţi-am lăsat un mesaj mai devreme, dar nu erai acasă. De fapt, am sunat de mai multe ori. De la serviciu mi-au spus că ţi-ai luat liber astăzi.

Aşadar, Bryan era cel care sunase şi închisese de atîtea ori. Un sentiment amestecat de vinovăţie şi teamă o cuprinse.

- Am avut o programare la doctor şi cîteva cumpărături de făcut - un test medical şi un cadou pentru ziua mamei mele.

Ziua mamei ei fusese în februarie, dar nici o altă scuză nu-i veni în minte.

- Ce i-ai luat?

- O bluză de la Mitzelfeld, improviză Cici. Şi o fustă din lînă care să se potrivească. Era la reduceri. Materialul este foarte frumos şi mamei îi place lîna la nebunie.

Probabil că minciuna fusese convingătoare, deoarece Bryan schimbă subiectul:

- Ieşi în seara asta?

Cici încercă să-şi amintească ce includea programul ei obişnuit şi ce zi era.

- Doar la ora de aerobică, răspunse. Dar tu, Bry? Cînd crezi că te întorci?

- Peste cîteva zile. Am o mulţime de lucruri de făcut. Mîine am programate întîlniri toată ziua şi seara iau cina cu furnizorii.

- Abia aştept să te văd, zise uşurată. Conversaţia părea dintr-o dată artificială. Se întrebă dacă el îşi dădea seama de asta, dacă intuia ce avea ea de gînd să facă. Cum ar fi putut? Şi, oricum, Bryan era în Cincinnati. Nu avea cum să se întoarcă

acasă în următoarea oră, aşa că era în siguranţă, chiar dacă el s-ar fi hotărît să ia taxiul şi să plece spre aeroport chiar în clipa aceea.

- Eşti frumoasa mea Cici, şopti el.
- Te... te iubesc, Bry. După ce rosti cuvintele, îşi dădu seama că era adevărat. *încă* îl iubea şi asta facea ca totul să pară şi mai dureros. Mai putea fi vorba de o relaţie sinceră atunci cînd angajai un detectiv să cerceteze trecutul logodnicului tău? Nu cumva povestea lor de dragoste se sfîrşise?
- Mă bucur, zise el, mă bucur. Trebuie să plec, draga mea. Mă întîlnesc cu ei în holul hotelului. Rezervările sînt pentru ora nouă.
- Bine.
- Să te gîndeşti la mine, Cici! Să mă iubeşti mereu. Vreau să mă iubeşti întotdeauna. O vei face? Bryan obişnuia adesea să spună astfel de lucruri. Pînă nu de mult îi făcuseră plăcere, dar în clipa aceea o lăsau indiferentă, de parcă nu ei i-ar fi fost adresate.
- Te iubesc, reuşi ea să spună.
- întotdeauna, insistă Byran.
- întotdeauna, promise Cici tremurînd.

După ce închise telefonul, se hotărî să-l aştepte pe Aaron. Voia să fie sigură că ajunge cu bine acasă, deşi nu se aştepta să se întîmple ceva în seara aceea. Totuşi s-ar fi simţit mai liniştită dacă i-ar spune lui Aaron unde se duce.

Dădu televizorul mai tare şi mută pe VH-1, unde tocmai rula un videoclip cu Bonnie Raitt. Urmă Bette Midler cu „The Rose“, cîntecul preferat al lui Ann, şi Cici schimbă iritată canalul. Simţea intens absenţa celei mai bune prietene, îi lipseau conversaţiile lor lungi.

Uşa din spate se trînti cu zgomot.

- Aaron?
- Bună, salută băiatul, cu ochii roşii şi umflaţi. Tremura din toate încheieturile. Cici observă că se străduia să-şi stăpînească tremurul buzelor. Ştia că şi Aaron îşi dorea ca totul să se termine. Ar fi vrut să-l alinte, să-l mîngîie, să-l liniştească, dar nu ştia cum s-o facă. Avea doar paisprezece ani şi se pomenise într-un necaz mult prea mare pentru a-i putea face faţă.
- Te simţi mai bine? îl întrebă ea cu blîndeţe.
- Avem cacao caldă? întrebă el după ce dădu aprobator din cap. Şi lasagna? Mi-e foame.
- Bineînţeles, poţi să-ţi ei singur, Aaron, trebuie să vorbim cu un avocat, continuă inspirînd adînc, să aflăm în ce situaţie eşti faţă de lege. L-am sunat pe Mort Reidell şi am programat o întîlnire mîine.
- îi vei telefona lui tata?
- Vrei?
- Nu, oftă băiatul. Oricum, nu prea îi pasă. Nu vrea să-l deranjez. Voi plăti eu pagubele - de ce să-i pese? Voi plăti garajul.

Cici dădu din cap, mişcată de bravada fiului ei. Un garaj costa mii de dolari, iar Aaron ştia, deoarece participase şi el la renovarea garajului lor anul trecut.

- O să ne descurcăm, Aar. Poate compania de asigurări a lui Bryan va accepta compensaţii. Deocamdată, nu ştiu.

Aaron cotrobăia prin frigider, printre struguri, mere, iaurt şi resturi de mîncare. Ceafa acoperită de păr blond i se păru lui Cici înduioşător de vulnerabilă. Se apropie de el şi-l îmbrăţişă.

- Te iubesc, Aar. întotdeauna te voi iubi. Pentru că eşti fiul meu, pentru că ştiu că eşti bun şi iubitor. îţi promit că vom trece peste asta. Vieţile noastre vor reveni la normal, îţi promit.

îi simţi muşchii relaxîndu-se uşor şi băiatul îi acceptă îmbrăţişarea. Slavă Domnului, încă mai avea nevoie de ea.

în cele din urmă se depărtă şi zise:

- Ies să fac o plimbare, Aaron. Trebuie să plec.
- Bine.
- Am spus la o plimbare, repetă ea. Pînă la Bryan.
- Bine, bine.

întinse mîna după geaca neagră de blugi pe care o alesese.

- Mă întorc repede, îi promise.

Aaron se apropie de fereastră şi o urmări pe Cici cum traversează peluza şi strada, în direcţia casei lui Bryan pînă se făcu nevăzută în întunericul de afară.

Deşi încercase să nu se lase copleşit de emoţie în timpul îmbrăţişării, cuvintele mamei lui îl tulburaseră profund.

Nu le merita. v*

închisoarea: toţi patru îngrămădiţi într-o celulă, încercînd să pară cît mai duri; priveliştea şi zgomotul celorlalte celule; un tip vomitînd într-un vas de toaletă sub privirile a şaisprezece oameni; un negru strigînd într-una *la naiba, la naiba, la naiba;* un individ masiv cu motociclete Harley Davidson tatuate pe braţe.

Aaron se simţi copleşit de un sentiment puternic de vinovăţie. De ce îl lăsase pe Dustin să-i împingă braţul către benzină? Nimeni nu-l forţase, dar nu rezistase impulsului. Probabil îşi dorise să vadă incendiul. îi plăcuse la nebunie imaginea flăcărilor, sentimentul că *el* îl provocase, că...

Acum însă, nu mai era la fel de palpitant, ba dimpotrivă, de-a dreptul îngrozitor. Se simţea pierdut, nu mai voia şi nu mai putea fi singur. Mama lui care zicea că pleacă la o „plimbare" - oricine, chiar şi un tîmpit, şi-ar fi dat seama că se ducea să-l

vadă pe Bryan şi să fie împreună.

Aaron şi-o imagină pe mama sa sărutîndu-se cu Bryan Wyatt. Oftatul de dezgust se transformă într-un geamăt surd. Se îndreptă spre frigider şi scoase un pachet de muşchi, două bucăţi de pîine şi nişte lasagna semipreparate.

15

(j^ici păşea repede, fără să facă zgomot. Dumnezeule, şi viaţa lui Aaron părea să o ia razna. Trebuia să lămurească toate astea, să restabilească normalitatea.

Cartierul părea scufundat într-o atmosferă ireală, ce amintea de romanele de groază ale lui Dean Koontz. Un abur umed se înălţa de pe trotuar, amestecîndu-se cu ploaia; aburi albicioşi învăluiau felinarele din curţi şi estompau lumina ce răzbătea prin ferestre. Cîteva maşini trecură pe lîngă ea, stropind trotuarul. Un cîine începu să latre furios, stîmind un ecou prelung.

La un moment dat, lui Cici i se păru că aude paşi, dar cînd se întoarse nu zări pe nimeni şi puse totul pe seama imaginaţiei ei bogate. Se simţea neliniştită şi vinovată. Cîte femei de treizeci şi ceva de ani se hotărau să recurgă la spargerea unei case?

Cînd ajunse la casa lui Bryan, ploaia se transformă într-o burniţă rece ca gheaţa, udîndu-i haina şi părul. Două lumini ardeau în casă, cele pe care logodnicul ei le lăsa de obicei aprinse. Picăturile reci de ploaie se scurgeau de pe crengile copacului sub care stătuse în acea seară de septembrie, în urmă cu şase săptămîni, şi privise cum Bryan descărca din maşină un covor. Ea revăzu scena, dificultatea cu care el ridicase covorul. Trebuie să fi fost foarte greu, pentru că la un moment îl scăpase

jos. Ce o fi fost înăuntru? se întrebă ea, hotărîndu-se ca, printre altele, să caute şi covorul cu pricina.

Cici se apropie de casă. Garajul fusese demolat de o companie specializată ce lăsase în urmă doar cimentul gol. Reamarcă uşurată că nici o maşină nu era parcată pe alee sau pe stradă. în ciuda acestui fapt, se simţea neliniştită: dacă unul dintre vecini o vedea pe fereastră şi se hotăra să sune la poliţie?

încordată, privi cu atenţie spre casă. Bryan nu-i dăduse cheia şi spargerea ferestrei ar fi fost o ilegalitate.

Mi-am pierdut minţile, îşi spuse. *Chiar am de gînd să fac asta?*

Cici îşi puse întrebarea, deşi ştia că niciodată nu va fi sigură dacă nu o va face. în casa logodnicului ei puteau exista lucruri pe care poliţia nu le-ar fi sesizat, ce păreau suspecte doar cuiva care-l cunoştea bine.

Rămase nemişcată în ploaie, respirînd sacadat. Sosise momentul deciziei. Se putea întoarce acasă şi să-i telefoneze detectivului Oleson. Ar pomi astfel mecanismul oficial care îl putea arunca pe Bryan în închisoare sau, dimpotrivă, îl putea exonera de bănuielile ce planau asupra lui.

Dacă dădea poliţiei numele lui, Bryan ar fi apărut în ziare drept un „potenţial suspect“. Numele şi fotografia lui ar fi apărut în toate ziarele.

Chiar dacă s-ar fi dovedit că nu este vinovat, tot şi-ar pierde slujba şi reputaţia.

Dacă îi scotocea casa şi nu găsea nimic, nu va vorbi cu poliţia. Dar ce va reuşi să facă? Nu cumva exagera închipuindu-şi că va afla adevărul folosindu-se de indiciile pe care le-ar fi putut găsi?

în cele din urmă, se hotărî să acţioneze. îşi strînse buzele şi scoase un mic ciocan din buzunar şi banda izolatoare pe care o

luase cu ea. Dacă nu o face, nu va şti niciodată adevărul despre Bryan... sau despre ea însăşi.

Trebuia să afle ce fel de bărbat îşi alesese.

Era ridicol de uşor să fii infractor, îşi spuse, mai ales în suburbii unde curţile erau mari şi vecinii preferau să stea în casă într-o seară ploioasă. Dezactivă fără probleme sistemul de securitate; memorase codul - numărul fostei ei case. Apoi sparse fereastra, îşi strecură mîna printre cioburi şi descuie zăvorul.

Un lătrat puternic o făcu să îngheţe de spaimă în clipa cînd pătrunse în foaierul casei.

Trecură cîteva secunde pînă să-şi amintească de cîinele electronic al lui Bryan şi să-l dezactiveze. Pentru o vreme, rămase locului, întrebîndu-se dacă nu cumva vreun vecin auzise zgomotul. Inima îi bătea cu putere, aşteptînd neclintită un eventual zgomot - trîntitul unei uşi sau sirena maşinii de poliţie. Din casă răsunau însă doar zgomotele obişnuite - ticăitul numeroaselor ceasuri ale lui Bryan. Cici privi înjur. Camera de zi şi foaierul, luminate doar de o veioză, păreau pline de umbre ciudate. Un desen de pe peretele din apropiere înfăţişa un ceas desfăcut, ce-şi dezvăluia toate mecanismele interioare. Liniile erau rigide, apăsate.

Ann spunea că tablourile indicau personalitatea lui Bryan, îşi zise ea.

Gîndul la Ann o mai linişti - Ann cea realistă, cinică şi iubitoare, plină de umor.

Bătăile inimii i se răriră, ajungînd la o frecvenţă normală.

încă şovăind, se întreba de unde să înceapă. Niciodată pînă acum nu făcuse ceva asemănător. încercă să-şi amintească ce făceau detectivii de la televizor şi izbucni într-un hohot răguşit de rîs, ce suna aproape de isterie. Apoi, îi reveni în minte biroul lui Bryan, locul în care păstra toate documentele într-o ordine şi

curăţenie de necrezut. Era un loc la fel de bun ca oricare altul, îşi zise. Documentele personale ale cuiva conţin destule informaţii şi nu o dată suficiente adnotări, numere de telefon sau chiar un jurnal.

încăperea era cufundată în întuneric; ceasurile ticăind în contratimp. De ce nu-şi dăduse seama pînă acum cît de ciudat era ca o persoană să aibă atîtea ceasuri? Cici scoase din buzunar lanterna pe care o adusese şi îndreptă raza îngustă de lumină către birou, o piesă veche de mobilier, din lemn de stejar, minunat sculptat. Capacul se ridică aproape cu uşurinţă şi dădu la iveală un teanc de acte şi dosare aranjate cu grijă - cataloage ce conţineau numele unor comercianţi de antichităţi, programe de licitaţii şi chiar şi o publicaţie a casei Sotheby's. Nimic ciudat.

Deschise apoi un sertar unde descoperi alte dosare pline de chitanţe. Curioasă, scoase un dosar al cărui titlu era *Telefon, 1990.* Acesta conţinea chitanţe emise de compania Michigan Bell, pentru sume de genul optzeci, şaptezeci de dolari. Telefoanele la distanţă erau în cea mai mare parte către Cincinnati sau Minneapolis, locuri unde Bryan călătorea adesea, iar numerele se terminau cu zero, ca orice număr al unei companii. Lista celorlalte apeluri nu conţinea nici ea ceva deosebit - doar cîteva numere. Poate că ar trebui să le noteze şi să telefoneze mai tîrziu pentru a vedea cine răspunde.

Puse însă chitanţele înapoi în dosar. Nu avea timp să le copieze. Oricum, ceea ce căuta ea era un indiciu mult mai clar, al cărui înţeles să-l intuiască din primul moment. Dumnezeule... se simţea cumplit de neliniştită! Simţea un impuls tot mai puternic de a o lua la fugă.

Pe un alt dosar scria *Detroit Edison* - îl deschise şi zări o notă de plată pentru suma de trei sute zece dolari. Şi asta pentru o

singură lună. Poate era o greşeală. în timp ce răsfoia alte chitanţe, auzi un zgomot puternic; tresări speriată - loviturile se înteţiră, tot mai răsunătoare. O pendulă mare anunţa ora exactă, secondată de celelalte.

Cici îşi şterse transpiraţia ce-i umezea fruntea, împotrivindu-se dorinţei de a o lua la goană. *Uf,* îşi spuse. *Sînt doar ceasurile.*

Tocmai deschidea din nou dosarul cînd avu o senzaţie ciudată, de parcă părul de pe ceafa i s-ar fi ridicat.

înţepeni şi apoi se întoarse încet.

- Cici, spuse Bryan, palid de furie, ce cauţi aici?

îl privi uluită, mută de teamă. Bryan era îmbrăcat într-un palton scump, iar părul blond îi strălucea din cauza picăturilor. Trăsăturile îi erau distorsionate şi nările ffemătau într-un mod ce i se părea de-a dreptul înspăimîntător. O, Doamne, de unde apăruse? O urmărise pînă aici? Ai lui fuseseră paşii pe care i se păruse că-i aude mai devreme?

- Ce cauţi în casa mea? repetă, privind către lanterna din mîna ei.

Cici se strădui să-şi stăpînească teama.

- Eu... ţi-aş fi telefonat dacă erai în oraş, îngăimă, încercînd să caute o scuză cît mai plauzibilă - orice ar fi putut justifica prezenţa ei acolo. Credeam că eşti în Cincinnati şi aveam nevoie de... Cred că am uitat ceva aici - permisul meu de conducere.

- Ce anume?

Povestea era cusută cu aţă albă, dar trebuia să o susţină în continuare. Dumnezeule, de ce nu-şi pregătise o minciună mai bună? Fusese atît de necugetată să vină pînă aici! Telefonul primit de la el mai devreme putea foarte bine să nu fi fost dat din Cincinnati.

- Permisul meu de conducere. Mi-a fost jenă să-ţi spun. L-am scos zilele trecute să văd dacă a expirat; probabil l-am pus pe o masă - poate pe biroul tău - şi tocmai îl căutam.

Ochii albaştri o priveau neîncrezători.

- Aşa că te-ai hotărît să-mi spargi casa? Să mă spionezi? Să-mi scotoceşti printre lucruri? Unde ai mai fost?

- Nicăieri, doar aici. Bryan...

- Mă spionai, izbucni el furios. Cici îl ascultă cu un sentiment amestecat de furie şi fascinaţie. Era furios şi nu-l putea învinovăţi. Cum s-ar fi simţit ea dacă el ar fi pătruns pe ascuns în casă? Ar fi fost la fel de jignită. Se foi pe loc, încercînd să ducă minciuna pînă la capăt.

- Nu spionam. îmi căutam doar permisul deoarece a trebuit să merg astăzi la poliţie şi mi l-au cerut. Aveam de gînd să plătesc geamul spart - voiam să chem mîine pe cineva să-l înlocuiască.

O altă minciună. Nici măcar nu se gîndise la asta. Simţea că i se face greaţă, aşa cum i se întîmpla întotdeauna în momente pline de tensiune.

- Să chemi pe cineva? Minunat! Şi asta ar rezolva totul, nu? Plata unei bucăţi de sticlă veche. Minţi, Cici.

Privirea lui Bryan era rece ca gheaţa.

- Nu mint! Slavă Domnului că îşi lăsase poşeta acasă, aşa că n-o putea controla ca să vadă dacă are sau nu permisul de conducere. îşi umezi buzele, spunîndu-şi disperată că totul se terminase.

- Am plecat din Cincinnati azi după-amiază, Cici, după ce ţi-am telefonat şi nu am putut să dau de tine. Unde ai fost? De ce ai lipsit de la serviciu?

- Ţi-am spus, am avut o programare la doctor, iar după aceea am fost la cumpărături, continuă poticnindu-se uşor.

Ochii lui Bryan continuară să o fixeze alte cîteva secunde îngrozitoare. în cele din urmă, îşi întoarse privirea de la ea, frecîndu-şi continuu tîmplele, ca şi cum o migrenă insuportabilă l-ar fi cuprins.

- Bine, rosti scurt. îţi accept propunerea de a plăti geamul spart. Pînă atunci, o să bat eu nişte scînduri. Dar mai e ceva, continuă pe acelaşi ton furios.

- Ce anume?

- Nunta - o vom programa ceva mai devreme. Cred că vom zbura mîine spre Honolulu şi ne vom căsători acolo.

îl privi uluită, crezînd că nu auzise bine.

- Nunta, Bryan? *Mîine?*

- Putem obţine un certificat în Honolulu.

Stomacul i se strînse de teamă. *Nunta, mîine?* După ceea ce făcuse astăzi?

- Dar, Bryan... totul sună atît de... atît de precipitat. Am un fiu, o slujbă. Nu pot merge la aeroport să iau primul avion, după bunul meu plac. Ce este în neregulă cu data iniţială?

- Trebuie grăbită, răspunse el. Am primit anumite telefoane, Cici. Un om care punea o mulţime de întrebări. Tu l-ai angajat, nu-i aşa?

- Bry... nu, nu eu.

-Nu minţi! Nu sînt prost, să ştii. Ziua de naştere a mamei tale nu este luna asta; tu mi-ai spus odată că este în februarie. Ai uitat, nu? A sosit momentul să faci dovada bunelor tale intenţii. Ne vom căsători mîine şi vom pune capăt acestui... acestui iad.

Acestui iad.

Cici simţea că se află într-o situaţie ciudată, al cărei înţeles îi scăpa. Bryan ştiuse de la început despre McVey - sau cel puţin bănuise. Nu avusese mai multă încredere în ea decît avusese ea în el. Relaţia lor se destrămase brusc şi dăduse la iveală faptul că

nu-i lega nimic important.

Bryan o luă de braţ şi o trase în bucătărie. încăperea uriaşă era plină de dulapuri albe, de mobilă de aceeaşi culoare şi arăta mai degrabă ca un un birou decît ca o bucătărie obişnuită. în debaraua de alături, un mop stătea sprijinit de perete, ca şi cînd tocmai ar fi fost folosit. Cum de nu observase pînă acum cît de *obsesiv* de curat era totul? Ann avusese dreptate. Bryan o urîse pentru că prietena ei cea mai bună îşi dăduse seama de cum era el în realitate.

Cici facu un pas spre uşă.

- Mă duc acasă să-mi verific agenda şi îţi voi comunica cum rămîne cu data nunţii. îmi pare rău că am intrat pe ascuns în casa ta. Nu a fost o idee prea bună, nu? încercă să glumească. Nu-mi vine să cred că am fost atît de aiurită să-mi uit permisul de conducere...

- Nu m-ai auzit, o întrerupse Bryan. Plecăm spre Hawaii mîine. Ţi-am cumpărat cîteva valize cu roţi. Setul este jos.

- *Valize?* Bryan, nu vreau nici o valiză. Am deja un set. Rîse scurt şi ascuţit. Bry, trebuie să vorbim. Poate că...

Simţi un miros înţepător venind dinspre el - mirosul fricii? *Bryan se temea de ea? Oare de ce?*

- Sînt Gucci, continuă el cu răceală. Ţi-am cumpărat un set Gucci. Sînt foarte frumoase. Au o reprezentanţă în mall-ul Somerset; mîine îţi voi cumpăra trandafiri înainte de a ne urca în avion.

Parcă era un robot care recita poezii de dragoste, gîndi Cici cu repulsie. Metodele de a cuceri. Avusese parte de toate astea-trandafirii, cadourile, hainele frumoase, broşele, cinele în restaurante elegante - însă dincolo de ele nu existase nimic. Şi ea se mulţumise cu atît. Se mulţumise cu puţin din cauza operaţiei

la sîn, a fricii că nu va mai fi iubită şi va rămîne singură.

îşi scutură încăpăţînată capul.

- Bryan..., nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu... nu pot. Sîntem ca doi străini. Nu ne cunoaştem. Acum... ar trebui să mă duc acasă.

Bryan o apucă de braţ.

- *Nu,* Cici. O să vii cu mine, acum, să vezi valizele.

îndoielile ei creşteau cu repeziciune, lăsînd în urmă tot ceea ce crezuse pînă atunci.

-Nu, Bryan...

- O, ba da. Te vei uita la cadoul pe care ţi l-am cumpărat, draga mea, iubita mea logodnică. Ultimele cuvinte le simţi ca pe o lovitură. *Draga mea. Iubita mea.*

*

Cici se împotrivi furioasă, dar Bryan o împinsese către trepte, cu chipul crispat de prima emoţie adevărată pe care o exprima el - o furie atît de puternică, încît o îngrozea.

- Nu! strigă ea, încă nevenindu-i să creadă că toate astea se întîmplau cu adevărat. Nu! Bryan, te rog! Nu vreau să merg la subsol! Bryan!

O obligase deja să coboare patru sau cinci trepte; era imposibil să se lupte cu cineva care se afla cu cîteva trepte mai sus. Cînd încercă să se împotrivească, călcîiul lui Bryan o lovi în umăr. Cici se dădu înapoi împleticindu-se şi aproape că se prăbuşi la capătul treptelor.

- Jos, ordonă Bryan. Coboară acolo, Cici. Aşteaptă în camera de hobby-uri. Altfel, te duc cu forţa.

Bărbatul care-i declarase dragoste eternă devenise o brută? Nu mai avea de ales, trebuia să coboare.

Bryan o împinse în camera rezervată hobby-urilor şi încuie

uşa. întunericul din încăpere era atenuat doar de o mică lumină ambientală.

- *Bryan!* Cici, bătu în uşă cu pumnii, apoi cu picioarele; cum pantofii din piele nu erau meniţi unor asemenea gesturi violente, durerea o facu să renunţe. Bryan! Este ridicol! Lasă-mă să ies de aici! Bryan! *La naiba! La naiba cu tine!*

Auzi paşii lui îndepărtîndu-se, apoi zgomotul unei uşi trîntite. O cuprinse furia la gîndul că o închisese acolo ca pe un copil neascultător.

- Bryan! Bryan! Auzindu-şi glasul care-i trăda spaima, îşi astupă gura cu mîna. Nu trebuia să mai ţipe, pentru a nu-l înfuria şi mai tare.

Dumnezeule, era îngrozitor de întuneric aici şi simţea că se sufocă. întotdeauna îi fusese teamă de spaţiile închise - suferea de claustrofobie. Inima îi bătea nebuneşte. Trebuia să iasă de acolo imediat.

O pendulă din spatele ei bătu sfertul de oră, în contratimp cu celelalte. Tresări speriată, astupîndu-şi gura cu palma pentru a-şi înăbuşi un alt strigăt. Podeaua camerei de deasupra începu să scîrţîie uşor. Bryan se plimba prin casă. Oare ce făcea acolo sus? Se bucura că o închisese? Apoi îi auzi vocea, dar nu putea desluşi ceea ce spunea. Probabil vorbea la telefon. încercă să-şi stăpînească teama şi confuzia ce puneau stăpînire pe ea.

Nu trebuia să ţipe. Bryan ar auzi-o şi s-ar bucura că e speriată. O pedepsea încuind-o în camera aceea, în întuneric. Simţea că îşi pierde controlul, că devine isterică.

Trebuia să se stăpînească, să încerce să gîndească limpede.

Mîna care pipăia peretele din dreapta dădu peste ceva. Era întrerupătorul. Uşurată, apăsă pe buton.

O lumină puternică inundă încăperea şi ochii îi lăcrimară de

durere. în faţa ei, pe peretele de lîngă uşă, atîma unul dintre desenele lui Bryan - un ceas imens, cu un chip în partea de sus. Deşi nu era prima oară cînd îl vedea, niciodată nu reflectase asupra lui. Privi cu atenţie chipul omenesc - un bătrîn cu o barbă lungă, impresionantă, cu o expresie asemănătoare celei a lui Iehova. Barba amintea de cea a lui Ed Wykotsky. Cu toate astea, era sigură că tabloul îl înfăţişa pe Dumnezeu.

De ce? Ce însemnau toate acestea? De ce o încuiase la subsol? Ce intenţiona să-i facă? Cu siguranţă nu avea de gînd să se însoare cu ea a doua zi, în Hawaii. Nu avea nici un sens.

Se dădu înapoi cîţiva paşi, pînă în centrul camerei. Aproape nimic nu se schimbase din seara în care Bryan îi adusese aici pe ea, pe Ann şi pe Larry, la insistenţele prietenei ei. Aceleaşi mese lungi, lipite de pereţi, rafturi fixate, puşculiţe din metal, ceasuri şi alte lucruri ce aşteptau să fie reparate. Dulapurile de pe peretele opus ofereau mai mult spaţiu de depozitare decît ar fi visat vreodată un om obişnuit.

Parchetul scump s-ar fi potrivit mai bine într-un conac, decît într-o cameră de lucru.

Bineînţeles că nu exista nici un „bagaj“ surpriză. Se aştepta oare cu adevărat să fie?

O aruncase pur şi simplu aici singură, abandonată. Măcar dacă ar fi existat un fir de telefon...

Speranţa i se risipi repede. Exista o duză de telefon, dar nici un aparat. Ferestrele erau prea mici ca să se strecoare afară, chiar dacă ar fi reuşit să spargă un geam fără să-i atragă atenţia lui Bryan.

- Bryan! strigă ea, sperînd să fie auzită de el. Bryan, te rog... Ştiu că eşti furios fiindcă am intrat pe ascuns în casa ta. îmi dau seama că a fost un gest stupid. Aveam nevoie de

permisul de conducere şi m-am gîndit că-ţi voi plăti geamul spart...

Nu primi nici un răspuns. Scîrţîitul podelei continua, ca şi cînd Bryan se plimba de colo-colo neliniştit.

- Bryan! Bryan..., discutăm mîine despre căsătorie. Trebuie să vorbim. Bry... nu pot vorbi dacă sînt încuiată aici.

Tăcere.

- Vreau doar să vorbesc cu tine. *Te rog.* îmi dai voie să vin sus? Vrei să deschizi uşa?

Chiar dacă o auzea, Bryan refuza să-i răspundă şi, după cîteva minute de rugăminţi, Cici se opri. Lacrimi de frustrare i se scurgeau pe obraji.

Fii calmă, îşi spuse. *Calmează-te. încă nu ţi-a jăcut nici un rău. Poate nici nu o va face. Este doar furios şi încearcă să te pedepsească. O să se calmeze dacă aştepţi puţin.*

Oare o va face?

Cici se lăsă să cadă pe unul din scaunele de lîngă masă, conştientă de gravitatea situaţiei.

Bryan o ţinea prizonieră. Oare îi va da drumul? Ce avea de gînd să-i facă?

|_|_laron încălzi la cuptorul cu microunde o porţie de lasagna şi îşi pregăti un sandviş cu murăturile care-i plăceau, îşi încărcă farfuria, se duse în camera de zi şi o aşeză pe măsuţa de cafea. Apoi îşi aduse din bucătărie un Pepsi cu aromă de cireşe şi schimbă canalul pe MTV, unde se transmitea un videoclip cu L.L. Kool J; muzica ritmată inundă întreaga încăpere, facînd-o să pară mai puţin pustie.

La jumătatea sandvişului, pofta de mîncare a lui Aaron dispăru. începu să se plimbe de colo pînă colo, cuprins de o nelinişte inexplicabilă. Se apropie de fereastră, încercînd să

desluşească ceva dincolo de geamul ud de ploaie, în noaptea întunecată.

Iisuse! Ura ploaia. Şi *ura* să fie singur în casă. Era cel mai rău lucru din lume.

Formă numărul de telefon al lui Dustin. După două apeluri, auzi glasul prietenului său.

- Alo? Vocea lui Dustin era răguşită - ca şi cînd dispoziţia lui nu se deosebea cu nimic de cea a lui Aaron.
- Dustin? Dust?

-Da...

- Ce s-a întîmplat? Ştii, cu tatăl tău...

Urmă o scurtă tăcere.

- La naiba, ce crezi? I-am spus că nu eu sînt de vină, dar ticălosului nu i-a păsat. A zis că o să mă înveţe minte, aşa că trebuie să aştept. De data asta va fi şi mai rău.
- Dumnezeule, spuse Aaron, incapabil să rostească altceva. Un nou val de vinovăţie îl cuprinse. încă nu vorbise cu un avocat, dar mîine o va face. Oare îl va determina să mărturisească? Ştia de la televizor că şi avocaţii puteau fi la fel de răi ca restul lumii.
- La naiba, zise Dustin cu o voce tremurătoare. Plec... imediat ce îmi iau permisul de conducere. îl urăsc. O să plec în California. Am dat drumul la televizor, continuă după o scurtă pauză. La ce te uiţi?
- Pe canalul treisprezece, răspunse Aaron.
- Şi eu.

O tînără de culoare, cu fundul mare şi o fustă extrem de scurtă, apăruse pe ecran, cu ochii mijiţi de dorinţă. în afara videoclipurilor, Aaron nu văzuse niciodată vreo fată mişcîndu-se astfel. La televizor se discuta despre cît de mare trebuie să fie

fundul unei fete. Ar face dragoste cu o fată de culoare dacă ea l-ar dori? Bineînţeles, dar probabil că niciodată nu va avea o astfel de şansă. Va trece multă vreme pînă cînd o fată îl va dori. Aaron discută cu Dustin încă o oră, schimbînd impresii despre ceea ce vedeau pe MTV. Apoi, tonul prietenului lui se schimbă brusc.

- S-a întors, s-a dus să-şi cumpere baxul zilnic de douăsprezece cutii de bere. O să se îmbete. Pare prost dispus. Trebuie să plec.

- Dus...

Dar Dustin închisese deja.

Aaron aşeză încet receptorul în furcă, conştientizînd faptul că mama lui nu se întorsese şi că era la fel de singur. Amintindu-şi că lui Cici nu-i plăcea să găsească vase murdare împrăştiate prin casă, puse farfuria şi paharul în chiuveta din bucătărie, curăţă cu atenţie resturile de lasagna şi aşeză vasele în maşina de spălat. De cele mai multe ori, nu făcea aşa ceva dar, în seara asta, după ce fusese în închisoare, după ce se transformase într-un delincvent juvenil, lucrurile nu mai stăteau la fel. îşi cunoştea bine mama. Era capabilă să suporte adevăratele catastrofe, dar un amănunt precum vasele murdare o putea scoate din minţi. Nu îşi dorea ca în seara asta Cici să ţipe la el. în nici un caz.

Aaron se întoarse în camera de zi şi se întinse pe canapea. La televizor era acum un videoclip cu Janet Jackson - într-o ipostază modernă, cu o mulţime de dansatori în spatele ei. Janet nu i se păru la fel de sexy ca Paula Abdul. îşi aţinti privirea asupra ecranului, ffecîndu-şi insistent un ochi.

Trecuse o oră.

Cici îşi petrecu timpul ghemuită pe scaun sau străbătînd

camera dintr-o parte în alta, nevenindu-i să creadă că se vîrîse într-o astfel de încurcătură. Din cînd în cînd, scîrţîitul podelei de deasupra o anunţa că Bryan era încă acasă.

Cît timp avea de gînd să o ţină prizonieră? Cel puţin nu se arătase violent faţă de ea, în afara îmbrîncelii de pe trepte. Nu o *lovise*... încă. Poate că nici nu o va face. Poate acesta era modul lui de a o pedepsi. Poate şi Junie îl pedepsea la fel în timpul copilăriei şi acum şi el le făcea acelaşi lucru femeilor ca astfel să-şi manifeste puterea.

Of, ce rahat, îşi spuse Cici furioasă.

Ce importanţă aveau motivele lui? Psihanaliza de amator nu avea cum s-o ajute acum. Era încuiată aici şi Bryan nu dădea senine că ar avea de gînd să-şi schimbe atitudinea sau să-i dea drumul.

Fusese vreuna dintre victimele lui Basher încuiată? Se strădui să-şi amintească reportajele de la televizor şi din ziare. Nu vizualiza nici un astfel de amănunt, doar că poliţia rareori facea publice informaţiile pe care le avea. Nu cunoştea *toate* gesturile pe care criminalul le făcuse victimelor sale. Cele care ştiau nu mai erau în viaţă.

Se strădui să nu se mai gîndească la criminal. Nu-şi va putea menţine calmul dacă se gîndea la astfel de lucruri şi va deveni o victimă terorizată de teamă. Ştia că imaginaţia era cel mai crunt duşman în asemenea momente.

Pendulele anunţară ora unsprezece. Sunetele de pendulă veche - unele uşoare şi delicate.

Ireal.

Straniu.

Dumnezeule, niciodată nu va ţine o pendulă în casa ei.

Sunetele se stinseră, lăsînd în urmă doar un zumzăit

nedefinit. Cici se ridică în picioare şi începu din nou să măsoare camera în lung şi-n lat. I se părea ciudat fundalul sonor, acel bîzîit ce parcă se auzea şi mai puternic în subsol. Poate că Bryan păstra aici un aparat electric. Privi în jurul ei, în căutarea sursei zgomotului; trebuia să facă altceva, nu doar să se gîndească la tot felul de situaţii sinistre.

Pe peretele de lîngă una din mesele de lucru se afla un tablou electric; se apropie crezînd că de acolo provenea zgomotul şi văzu un termostat cu ceas ce regla temperatura camerei. După ce se convinse că nu acestea emiteau zgomotul continuă să se uite împrejur, cercetînd şi pendulele. Totul arăta normal. Din puţinele cunoştinţe despre ceasuri deprinse de la Bryan de-a lungul timpului, nimic nu părea neobişnuit.

Un alt scîrţîit de deasupra o făcu să se oprească, inima bătîndu-i nebuneşte. Bryan începuse din nou să se plimbe prin casă. Oare venea să-i dea drumul? Apoi, auzi apa de la toaletă şi îşi dădu seama că se înşelase. Cici se hotărî să folosească şi ea toaleta.

în fundul încăperii era o baie micuţă care avea şi duş. Cîteva halate albe, de lucru, erau agăţate într-un cui. Folosi toaleta, mulţumind Cerului că cel puţin exista apă curentă. Se imagină slabă, anorexică, asemenea lui Karen Carpenter, tîrîndu-se pe parchet şi, în cele din urmă, murind de foame.

Ce ar putea face dacă Bryan nu îi va da drumul curînd? Aaron probabil asculta muzică şi s-ar putea nici să nu-i remarce absenţa. De ce ar face-o? Bryan *era* logodnicul ei şi băiatul îşi va imagina că preferase să petreacă noaptea cu el, deşi pînă atunci nu o mai făcuse. Ştia foarte bine că Aaron nu ar îndrăzni niciodată să telefoneze acolo pentru a o căuta.

Continuă să se plimbe şi, la un moment dat, privirea îi fu

atrasă de un şir de dulapuri înalte pînă-n tavan, ce ocupau tot peretele din dreapta. Examinîndu-l pe primul, remarcă o încuietoare abia vizibilă.

Un zgomot brusc, asemănător cu cel al frigiderului se auzi şi Cici îşi lipi urechea de uşa dulapului. Bîzîitul se auzea de acolo?

De ce ar ţine Bryan un frigider într-un dulap?

Cici trase adînc aer în piept, zicîndu-şi că dacă tot era pedepsită pentru că pătrunsese pe ascuns în casa lui, de ce să nu-şi ducă infracţiunea pînă la capăt? Ce mai avea de pierdut? După felul în care Bryan se purtase cu ea, nu- i mai datora nimic.

Apropiindu-se de una dintre mese, scotoci printre cîteva unelte mici, pînă cînd găsi o pilă lungă şi subţire, cu care reuşi, în cele din urmă, să strice încuietoarea de la uşa dulapului. în timpul liceului, urmase un curs de tîmplărie şi îşi ajutase şi tatăl la renovarea unui birou. Efortul fizic îi făcu bine, ajutînd-o să elibereze o parte din adrenalină; şi, în plus, îi făcu plăcere să strice lucrătura scumpă a uşii. La naiba! Bryan o merita din plin. Ce se afla în dulapuri atît de important încît trebuia încuiat?

Trase uşa şi privi înăuntru - jumătatea de jos era ocupată de un congelator marca Montgomery. Lîngă capacul acestuia era o etichetă asemănătoare cu cea de pe cutia din Clyattville - *2 mai, 1980.* Ciudat. Cici se dădu un pas înapoi speriată. Se aşteptase să găsească antichităţi de mare valoare, scrisori sau jurnale, o colecţie de discuri - orice, dar nu un banal congelator.

Motorul frigiderului bîzîia încetişor. Cici deschise ambele uşi ale dulapului şi săltă capacul congelatorului, curioasă să vadă ce alimente ţinea Bryan acolo.

Coşul de jos era plin de mîncăruri semipreparate: mazăre

congelată Bird’s Eye, Kool-Whip şi plăcinte Mountain Top. în afara uneia singure care era cu mure, restul plăcintelor erau cu cireşe.

Oare cînd mînca Byran atîtea plăcinte? Niciodată nu îl văzuse consumînd dulciuri, iar de cîteva ori îl auzise facînd cîteva remarce negative legate de faptul că ei îi plăcea mult îngheţata de ciocolată.

încruntată, închise uşile dulapului şi se apropie de următorul din care se auzea un bîzîit identic. Şi acesta era încuiat. O clipă, simţi că se sufocă, gîndindu-se ce secrete ascundea Bryan. Apoi scoase pila din buzunar şi se apropie de încuietoare.

La naiba! Dacă spărsese deja o încuietoare, ce importanţă mai avea faptul că o sparge şi pe a doua?

Cînd reuşi să deschidă uşa, găsi un alt congelator, marca Sears Kenmore, pe a cărui etichetă scria *19februarie, 1970.*

Două congelatoare? Scutură nedumerită capul, între- bîndu-se dacă Bryan era unul dintre cei care făceau provizii de alimente pentru cazul în care Rusia ar fi aruncat o bombă atomică asupra Detroitului.

Curioasă, deschise congelatorul şi văzu aceleaşi grămezi de legume congelate şi de came, ca şi în primul. Punga de plastic a unui pachet se rupsese, lăsînd să atîme eticheta cu preţul. Cici o întoarse încercînd să citească mai bine cifrele.

Şaizeci şi opt de cenţi livra - trei dolari şi patruzeci de cenţi pentru întreaga friptură. Nu-şi putea aminti cînd costase carnea doar şaizeci şi opt de cenţi livra. Neliniştită se întrebă:

Cît de veche era carnea şi de ce Bryan o păstrase atîta timp?

Privi de-a lungul peretelui şi numără şase dulapuri similare. Exista oare un congelator în fiecare? La fel de conştiincios

etichetat şi riguros aranjat? Bîzîitul mecanic din încăpere o avertiză că intuiţia ei era cît se poate de corectă. Poate tocmai de aceea nota de plată pe care o găsise avea un preţ atît de mare pe ea.

închise capacul şi îşi spuse că trebuia să se uite şi în compartimentele de sus ale congelatoarelor.

*

Ploaia se înteţise şi se scurgea în şiroaie de-a lungul ferestrei.

Aaron începu să devină agitat, plictisit de videoclipurile pe care le urmărise de atîtea ori, încît putea să ţină isonul cu interpreţii lor. Schimbă canalul şi prinse cîteva fragmente dintr-o emisiune despre balene, apoi o secvenţă de pe unul dintre posturile lui preferate cu emisiunea „Anii ’90.“ Se opri la un bărbat ce discuta despre afacerea lui - vindea prezervative la automate. Apoi urmă o reclamă ciudată, din anii ’60, unde o broască ţestoasă sfătuia copiii să se ascundă atunci cînd va veni bomba atomică.

înfiorat, se întoarse la videoclipuri. Dumnezeule! într-o bună zi, întreaga lume din jurul lui ar putea sări în aer. îşi privi neliniştit ceasul, întrebîndu-se dacă mama lui se plimba în continuare prin ploaie. Pe cine încerca să păcălească? Probabil că acum era în pat cu Bryan... Ştia că asta făceau atunci cînd erau singuri. Ştia că tatăl lui făcea acelaşi lucru cu Tara, aşa că de ce nu ar fi procedat la fel şi mama lui cu Bryan?

Ridică din nou receptorul şi formă numărul lui Matt. Mama acestuia îi spuse că Matt era pedepsit şi că nu avea acces la telefon două săptămîni.

- Bine, murmură, închizînd imediat.

îi telefonă lui Kevin, dar răspunse robotul. Aşeză receptorul în furcă simţindu-se mai deprimat şi mai rănit decît oricînd. Şi Cici care alesese ca tocmai în seara asta să se ducă la Bryan.

Cu fiecare secundă ce trecea, se simţea tot mai abandonat. Nimănui nu-i păsa de el. Tatăl lui nici măcar nu ştia că fusese arestat. Poate ar trebui să-i telefoneze şi să-i spună. Da, să-i spună că fiul lui era un incendiator.

Aaron formă numărul. Robotul avea un nou mesaj:

- *Nu sîntem acasă acum. Nu fiţi grăbiţi, aşteptaţi pînă la...*

Trînti receptorul, furios pe propria-i slăbiciune. Şi-l imagina pe tatăl lui spunîndu-i cît de nătărău era, că devenise un delincvent juvenil.

Oare *unde* era Cici? Oftă şi se hotărî să meargă în dormitor, să asculte muzică la casetofon. Poate va trage şi un pui de somn. închisoarea fusese destul de obositoare.

Cici se aşeză din nou pe scaun, cu coatele sprijinite pe masă. Lemnul dur o ajută să revină mai rapid la realitate. Şase congelatoare, toate în şase dulapuri pe care ea reuşise să le deschidă. Unul model Hotpoint, două Montgomery Ward, altul Sears Kenmore şi celelalte Amana. Oare le cumpărase de la mai multe magazine ca să nu stîmească suspiciunea vreunui funcţionar curios?

Şase frigidere, cu mai multe pachete de came expirate.

Straniu!

Nu-şi putea imagina *nici* un motiv pentru care un bărbat necăsătorit ca Bryan ar ascunde şase congelatoare în subsolul casei. Chiar şi o familie numeroasă de fermieri, care creştea animale, cultiva legume şi conserva totul, nu ar fi avut atîtea alimente. De ce? De ce era atît de important să aibă nu unul sau două, ci şase? Subconştientul îi oferi imediat răspunsul.

O frază citită în jurnal, cu scrisul dezordonat al lui Junie, îi veni în minte:

„Dumnezeu nu ar vrea să-i tulburăm oasele. “

Dacă Bryan...

îşi scutură violent capul, cuprinsă de teamă. O, Doamne... devenea de-a *dreptul* paranoică. O oră petrecută în captivitate, în subsolul ciudat al casei lui Bryan, ascultînd ticăitul pendulelor şi scîrţîitul podelei o transformase în Stephen King, cel bîntuit de tot felul de gînduri.

Nu *voia* să se ridice şi să cerceteze frigiderele. Şedea tremurînd, furioasă pe propria laşitate. în cărţi sau la televizor, femeia-detectiv înfrunta întotdeauna cu curaj situaţiile primejdioase, reuşind să le rezolve cu fineţe şi inteligenţă, însă, ea nu era produsul imaginaţiei vreunui scriitor; deja se vîrîse într-o imensă încurcătură şi asta nu-i făcea nici o plăcere.

închisese uşile dulapurilor încercînd să ascundă urmele faptelor ei, deşi ştia foarte bine că Bryan era genul de om care observa chiar şi cel mai mic amănunt. Cînd va coborî, va remarca zgîrieturile făcute de pilă.

Cici îşi zise că, aşa stînd lucrurile, nu mai avea nici o importanţă dacă nu se va uita înăuntru. în plus, nu va şti niciodată cum sau cine era într-adevăr Bryan. în fond, de asta venise pînă aici, ca să descopere adevărul, să vadă ce fel de bărbat îşi alesese.

Se ridică încetişor şi traversă încăperea, alegînd la întîmplare ultimul congelator.

Plină de presimţiri negre, ridică tava cu plăcintă, pungi de Kool-Whip, mazăre congelată şi porumb şi o aşeză pe parchet, lîngă ea. Apoi privi înăuntru şi iluzia normalităţii se spulberă. Dedesubt era un material albastru deschis, o pătură acoperită cu un strat subţire de gheaţă.

O pătură în congelator?

Un val de greaţă o făcu să icnească. încet, întinse mîna şi atinse materialul rece, ca un obiect scos dintr-un mormînt. Trase mîna, înăbuşindu-şi un strigăt.

Apoi îşi facu puţin curaj şi desfăcu pătura. Dădu peste un sac de plastic legat la gură. Semăna cu sacii pe care lumea îi aşază în faţa casei, pentru ca maşina de gunoi să-i ridice. Sacul i se păru neobişnuit. înăuntru se putea zări o formă... foarte, foarte familiară.

Greaţa aproape că o făcu să dea înapoi. Dumnezeule! Oare era ceea ce bănuia, lucrul de care se temea atît?

Respirînd precipitat, înfipse pila, tăie plasticul şi îndepărtă materialul cu mîini tremurătoare. în clipa următoare scoase un strigăt de groază. înăuntrul sacului se vedea trupul ghemuit, perfect conservat, al unei femei. Pe tricoul plin de sînge scria DETROIT PISTONS. Femeia era micuţă, slabă, părea să aibă douăzeci şi cinci de ani.

Cici trase adînc aer în piept, străduindu-se să nu leşine.

Era Abby Tighe?

Făcu un efort să privească figura femeii - chipul era o masă de came roşie, înnegrită aproape, acolo unde ar fi trebuit să fie nasul; iar părul era năclăit de sînge îngheţat. O pleoapă era plină de sînge. Celălalt ochi, acoperit de gheaţă, privea în gol.

O ameţeală puternică o cuprinse.

Basher... el făcuse toate astea.

Bryan era Basher? O, Doamne, ce altă explicaţie putea fi?

17

j^Jici deschise următoarele congelatoare şi văzu alte două cadavre, fiecare învelit în plastic şi acoperit cu o pătură. Femeile aveau chipurile desfigurate, încît bucăţi de os şi dinţi se puteau vedea în gura uneia dintre ele. Sîngele se închegase, căpătînd o culoare închisă, aproape neagră, iar gheaţa le alterase şi mai mult trăsăturile, facîndu-le să arate ca într-un film horror.

Patru din cele şase congelatoare aveau ataşate mai multe etichete. Poate că alte cadavre erau îngrămădite în ele. Copleşită de groază, plîngînd, Cici nu avu puterea să se convingă.

Oare Ann se afla şi ea aici, în subsolul lui Bryan? Era şi ea unul dintre cadavrele bătute, desfigurate şi îngheţate?

Cici se întoarse la primul congelator, pe care scria 10 februarie, 1970. Pungile cu alimente erau acoperite de gheaţă, astfel încît etichetele nu mai puteau fi citite. Hohotind, Cici trase tava de deasupra. înăuntru văzu o siluetă umană, învelită într-o pătură veche, ponosită, strînsă într-un nod la capăt.

- Nu, zise plîngînd. Nu, nu!

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, trase un colţ al materialului.

Cadavrul nu fusese învelit într-un sac de plastic şi suferise efectele temperaturii scăzute. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu chipul şi trupul atît de afectate de gheaţă, încît părea o mumie. Hainele de modă veche, amintind de anii ’60 sau ’70.

Cici îşi aminti fotografia - o tînără blondă privind încruntată spre aparat.

Junie, June Wykotsky. Mama lui Bryan!

Cici desluşi lîngă umărul femeii blana unui cîine - cîinele despre care June scrisese în jurnal, cel care murise şi fusese pus în congelator în loc să fie îngropat.

îngrozită, se retrase în centrul camerei, gemînd şi plîngînd, în timp ce picături de transpiraţie i se scurgeau pe frunte. îşi luă inima în dinţi şi se apropie de cel mai recent congelator, căruia încă nu-i fusese ataşată o etichetă. înăuntru era Ann - sau, mai degrabă, ceva ce semăna cu Ann. O Ann cu pielea palidă, neafectată încă de temperatura congelatorului, acoperită de sînge închegat. O Ann ai cărei ochi...

Cici nu mai reuşi să privească. Fugi în baie unde vomită, scuturată de spasme violente.

Ann, Ann, Ann, şopti ea plîngînd, îngrozită de ideea că Bryan ar putea-o auzi şi ar coborî.

Se lăsă pe podea şi rămase ghemuită lîngă uşa băii. Mîinile îi îngheţaseră, iar degetele o dureau din cauza aburului rece al congelatoarelor. Plînse în tăcere, cu gura deschisă şi capul plecat.

De ce? De ce o făcuse? Cum putuse să ucidă pe cineva atît de minunat ca Ann, o femeie care nu-i făcuse nimic? Dumnezeule... *era* psihopat...

încetă să mai plîngă. Bryan era Basher. Prima victimă fusese probabil mama lui, June Wykotsky, iar celelalte erau aranjate grotesc, în ordine cronologică, cu rigoarea unui maniac. Ann era ultima.

„Există oameni care se deosebesc de restul, îi spusese Betty Schwartz, mătuşa lui Bryan. *Au o parte bună şi una rea - alb şi negru. June şi Ed erau astfel şi mă tem că fiul lor le seamănă. “*

Şi-l imagină pe Bryan adolescent, abuzat fizic de părinţi, forţat să incrusteze cuvintele *Ciocanul lui Dumnezeu* pe o paletă

mare, de lemn, din atelierul lui Ed Wykotsky.

Poate că, într-o bună zi, Ed îşi bătuse crunt soţia, chiar în faţa fiului lor de paisprezece ani. June murise din cauza rănilor. Pentru că nu credea în autopsii, Ed ascunsese moartea ei autorităţilor şi îi pusese corpul în congelator. Probabil că atunci familia se mutase din Clyattville. Prea mulţi vecini ar fi observat lipsa lui Junie. Ed şi fiul lui se mutaseră în apropierea Detroitului, de unde Ed îi trimitea vederi lui Betty Schwartz şi cunoscuţilor în numele lui June. Luaseră şi congelatorul cu cadavrul femeii învelit în pătură.

Cici inspiră profund, luptîndu-se cu senzaţia de leşin. Din cursul de psihologie ştia că adolescenţii abuzaţi de părinţi sfîrşeau prin a repeta aceleaşi greşeli cu propriii lor copii - sau cu ai altora.

Dacă Bryan, crescînd, începuse să-l imite pe tatăl său ucigînd femeile cu acelaşi gen de paletă cu care fusese bătut?

Nu! îşi spuse furioasă. *Aşa ceva nu se poate întîmpla cu adevărat!*

Cici îşi sprijini fruntea pe genunchi, aplicînd acelaşi remediu împotriva leşinului pe care-l deprinsese în şcoală: se concentră şi inspiră adînc, alungind senzaţia de gol care era gata să o copleşească.

După ce se ridică în picioare, revăzu cu ochii minţii toate indiciile ce-i stătuseră atîta vreme înainte şi la care nu fusese atentă. Bryan mascase bîzîitul continuu din casă prin colecţia sa de pendule. Paranoia lui legată de hoţi şi vandali se datora fricii că cineva putea pătrunde şi descoperi astfel congelatoarele cu taina lor îngrozitoare. Şi generatorul pentru cazurile în care curentul se întrerupea - un adevărat dezastru pentru cadavre. Nu era de mirare că se arătase isteric în noaptea în care curentul

electric fusese suspendat temporar.

Cici îşi aminti de cîinele electronic. Cei mai mulţi oameni care se temeau de infractori ar fi cumpărat un cîine viu, dar aici nu era cu putinţă, *deoarece un animal ar fi simţit mirosul cadavrelor.*

O, Doamne!... O, Doamne!... Groaza o împiedica din nou să gîndească raţional. Oricum, indiciile nu mai aveau acum nici o importanţă. Erau lucruri mult mai urgente la care trebuia să se gîndească.

Un scîrţîit al podelei şi glasul înăbuşit al lui Bryan, ca şi cînd ar fi vorbit din nou la telefon. Nu putea percepe cuvintele, dar vocea lui suna încordată, înspăimîntată.

Speriată cum nu mai fusese niciodată, Cici se strădui să-şi controleze bătăile nebuneşti ale inimii. Probabil că acum se gîndea cum să o ucidă şi comanda un nou congelator de la Montgomery Ward, unde să o ascundă. Un imens hohot de rîs o cuprinse, atît de puternic încît fu nevoită să-şi încleşteze dinţii ca să-l oprească. Ce să facă? Mai avea timp să se gîndească la ceva pînă cînd el se va decide să coboare?

Nu va renunţa la luptă. Dar ce şanse avea? Bryan era un tip masiv, musculos; deşi facea gimnastică în mod regulat, nu cîntărea decît 62 de kilograme, în vreme ce el avea 93.

Aaron, îşi spuse ea disperată. Fiul ei va presupune - pe bună dreptate - că se afla la Bryan şi, de vreme ce erau logodiţi i se va părea firesc să întîrzie. Ce motiv ar fi avut să creadă că era în pericol? Aaron s-ar putea trezi mîine dimineaţă, crezînd că Cici se întorsese acasă şi plecase din nou; ar putea trece mai mult de douăzeci şi patru de ore înainte ca fiul ei să sesizeze ceva.

O, Doamne, dacă Bryan o va ucide, Aaron ar fi distrus. Niciodată nu va putea trece peste asta; va fi nevoit să locuiască

împreună cu Tom care, probabil, nu-l dorea.

Cici alungă disperarea ce amenința să pună stăpînire pe ea. *Nu.* Bryan nu o va ucide fiindcă ea nu-i va permite. Era o femeie inteligentă - o supraviețuitoare. Supraviețuise și cancerului. Se aflase într-o situație disperată, dar cîștigase. După așa ceva, totul ar trebui să pară mult mai ușor.

Cici privi ușa încuiată pe dinafară. Era chiar în fața treptelor. Pe acolo va intra Bryan, înarmat probabil cu o bîtă. Bîta numită *Ciocanul lui Dumnezeu,* menită să îngrozească și să transforme victimele într-o masă informă de came.

Dacă ar ataca prima, luîndu-l prin surprindere?

Tremurînd din toate încheieturile, luă în considerare un astfel de plan, întrebîndu-se în același timp dacă într-adevăr avea curajul de a-l aplica. Niciodată nu fusese o violentă și nici nu practicase vreun sport de echipă în timpul școlii. Imaginea lui Aaron plîngînd la înmormîntarea ei o stimulă. La naiba! Ce avea de pierdut? Nu intenționa să fie una dintre victimele ce sfîrșiseră într-un congelator Sears.

Cici începu să-și facă o mică provizie de arme dintre uneltele agățate pe pereți; o șurubelniță, un mic ciocan, pila din propriul ei buzunar. Nu existau cuțite sau topoare în încăpere. Probabil fuseseră încuiate în dulapul cu nenumărate sertare de lîngă mesele de lucru. Se hotărî să încerce să-l deschidă, dar cînd voi să se apuce de lucru, un zgomot de sus o facu să înghețe de spaimă.

Pași...

Creanga se lovea de geam, zădărnicind orice încercare a lui Aaron de a trage un pui de somn.

Bang. Bang.

Apoi, o zgîrietură prelungă ce amintea de unghiile lui Freddy Kruger. Aaron îşi astupă faţa cu cearşaful, ţinînd mîinile încleştate pe pînză.

Scîrţ... bang! Bangbangbang.

Zgomotul îl scotea din minţi. De cîte ori îi ceruse Cici să urce şi să taie creanga? Cel puţin zece ori. Lucrul nu i se păruse deloc amuzant, aşa că se prefăcuse că uită.

Acum se ascundea sub pătură, cu genunchii strînşi, tremurînd de frig. Nenumărate gînduri negre îi dădea tîrcoale. Ce se va întîmpla cu Dustin dacă el ar povesti totul? Vor trebui să plătească reconstrucţia garajului? Aaron îşi aminti că în garaj existase şi o camionetă ce valora probabil cîteva mii de dolari. Vor trebui să muncească ani întregi la McDonald's ca să plătească pagubele.

Dădu aşternutul la o parte, sări din pat şi, apropiindu-se de casetofon, îl dădu la maximum. Da... Paula Abdul. Tocmai ceea ce avea nevoie să audă, vocea dulce a lui Paula, care să-l facă să se simtă mai bine.

Se urcă din nou în pat, se întinse pe spate, cu braţele încrucişate sub cap şi rămase privind în tavan. încă se simţea foarte încordat. Rar trecea pe stradă cîte o maşină aruncînd o umbră lunguiaţă în cameră. La casetofon, Paula cînta melodia lui preferată „Opposites Attract". îşi aminti video- clipul în care cîntăreaţa dansa cu o păpuşă animată. Ceasul de la radioul cu alarmă arăta ora unu şi jumătate noaptea.

Unu şi jumătate. Unde era Cici? Tot la Bryan?

Aaron se nelinişti, amintindu-şi că mama lui se întorcea întotdeauna înainte de miezul nopţii, deoarece voia să se asigure că *el* venea la timp acasă. O dată chiar îi spusese: *Şi mamele au ore limită la care se întorc acasă, Aar. Toţi adulţii au, numai că*

şi le fixează singuri.

Lui Aaron i se părea ciudat că tocmai ea încălca principiul stabilit. Se foi agitat, întinzîndu-se din toate încheieturile.

Ţîrîitul telefonului îl alungă din pat şi, după ce scotoci prin lucrurile aruncate pe podea, reuşi să găsească aparatul sub o grămadă de cămăşi murdare.

-Da?

- Ei, auzi glasul lui Dustin.

Un sentiment de dezamăgire îl încercă la gîndul că nu mama lui se afla la celălalt capăt al firului, dar îl alungă imediat, furios că se dovedea un papă-lapte. Un papă-lapte înspăimîntat de întuneric sau de o creangă răzleaţă, îngrijorat că mama nu era acasă să aibă grijă de el.

- Ce s-a întîmplat? Tatăl tău... ei bine, ştii tu?

- A plecat din nou - şi a luat cu el vreo şase beri. Bea la volan; mi-ar plăcea să primească o amendă, zise Dustin cu un rîs amar. Hei, Heather e lîngă mine. Spune că putem folosi maşina ei ca să dărîmăm cîteva cutii poştale şi să aranjăm cîteva peluze.

Aaron strînse receptorul - nu voia să fie singur, dar nici nu era în dispoziţia necesară pentru a dărîma cutii poştale, mai ales acum, după ce făcuse cunoştinţă cu închisoarea.

- Ştiu şi eu... ezită el.

- E Noaptea Diavolului şi trebuie să ieşim. Mi-au rămas cîteva artificii de la 4 Iulie, Aar... şi nişte bombe grozave.

- Bombe cu fum?

- Şi alte chestii la fel de mişto. Se auzi chicotitul unei fete. Hei, Heather spune că te vrea, te doreşte, îţi doreşte trupul. Urmară alte chicoteli, îmbrînceli şi rîsete.

Aaron ţinea mîna încleştată pe receptor, gîndindu-se cît de

norocos era Dustin că avea fraţi, oameni în jurul lui. Niciodată nu era singur, aşa ca el.

- Nu ştiu ce să zic.
- Hei, nu fi papă-lapte. Matt a spus deja că vine, iar Kevin o să se furişeze şi el din casă. Şi unde mai pui că Heather te vrea. îmi dau seama, mă uit la ea şi e înfierbîntată... este nebună după tine...

Alte rîsete, apoi sunetul receptorului căzut pe podea în timp ce cei doi fraţi se luptau.

- Dustin? Dust? Cu telefonul la o ureche, Aaron se străduia să-şi îmbrace cămaşa. Hei, omule, hei... Vin imediat.

Cici se ghemui de cealaltă parte a uşii, strîngînd în mînă pila subţire, gata să-l atace pe Bryan în clipa în care acesta intra. Inima îi bătea nebuneşte şi simţea că nu are aer.

Bryan nu intră. Se oprise la jumătatea scărilor.

Dumnezeule, fusese sigură că-l auzise traversînd casa în direcţia bucătăriei, apoi coborînd scările, moment în care zgomotul se oprise. Se afla oare pe trepte, încercînd să-şi adune curajul pentru a o ucide?

Mîna în care ţinea pila începu să-i tremure. Se întinse uşor, încercînd să-şi relaxeze muşchii încordaţi. De teamă, gura îi era uscată.

Trecu un minut.

Două minute.

Trei.

Apoi, zece. Un ceas aflat sus bătu sfertul de oră şi Cici abia îşi stăpîni strigătul de groază. Aşteptarea era o metodă de tortură ce semăna cu picătura chinezească. *De ce nu cobora să-şi ducă planul la îndeplinire?*

Un alt pas se auzi.

Inima îi bătea nebuneşte. Bryan *cobora!*

Aşteptă încordată ca el să coboare ultimele trepte, încercînd în van să le numere. Urmă o nouă pauză şi presupuse că Bryan ajunsese la capătul scărilor. Aproape că-i simţea prezenţa la doar cîţiva centimetri de ea - stînd nemişcat, plin de ură.

Aştepta să se deschidă uşa, dar Bryan nu o făcu. încerca să-şi facă curaj să o ucidă? întotdeauna şi-l imaginase pe Basher furios şi violent, nu temător.

- B...Bryan, şopti ea pregătind pila.

El nu răspunse. Cici auzi doar un scîrţîit uşor, ca şi cînd ar fi făcut cîţiva paşi pe parchetul din foaier.

-*Bryan!* Trebuie să facem asta? îl imploră disperată. Bry, te... te-am iubit, o parte din mine te va iubi mereu. Te rog, nu ne face asta. Te rog, deschide uşa ca să putem vorbi... ca doi prieteni.

Prieteni! Bryan nu fusese niciodată prietenul ei. Nu făcuse decît să-şi joace rolul.

Cici nu primi nici un răspuns la rugăminţile ei. îi simţea prezenţa tăcută, neliniştită, furioasă. Scutură capul, copleşită de tensiunea ce plutea în aer. Basher ucisese împins de o furie violentă. Oare de ce Byran nu deschisese uşa şi nu o atacase? Ce aştepta? Aştepta să fie cuprins de dorinţa de a ucide pentru a o bate pînă îşi dădea ultima suflare?

- Bryan, nu mă ţine în starea asta de tensiune. Nu te-am rănit niciodată. Niciodată nu am vrut să fac asta... Te rog, putem vorbi? Putem fi prieteni?

Tăcere. Apoi, Bryan rosti cu un glas spart:

- Te-am auzit.

Te-am auzit. Ce voia să spună? se întrebă Cici cuprinsă de panică. O auzise deschizînd uşile dulapurilor? Bănuia că

deschisese congelatoarele? Nu cumva o încuiase acolo tocmai ca ea să facă asta?

- Aşteptam să vii să-mi dai drumul, continuă Cici.
- Am auzi zgomote. Vreau să ştiu ce ai făcut, ce ai văzut...
- Eu... nu am văzut nimic.
- Minţi! strigă el răguşit. Minţi, Cici! întotdeauna ai minţit! Niciodată nu m-ai iubit. M-ai folosit doar, nu-i aşa? Ai procedat la fel ca toate femeile, m-ai folosit pentru sex şi pentru scopurile tale nelegiuite.
- Ce? întrebă uluită de nedreptatea acuzaţiilor lui. Bry! Am fost logodiţi. Urma să ne căsătorim. Eu niciodată...

Se opri brusc. Bryan nu era în toate minţile. Era un psihopat bîntuit de gînduri ce nu aveau nici un fundament real.

- O, Bry, îl imploră. Dă-mi drumul de aici ca să putem vorbi faţă în faţă. Nu te-am rănit niciodată, Bryan. Am vrut doar să te iubesc.
- Nimeni nu mă iubeşte în afară de Dumnezeu. Şi el... *el*... Cici auzi geamătul cu care Bryan îşi reţinuse cuvintele.

Se aşternu din nou tăcerea. Ea, ghemuită de o parte a uşii, el, de cealaltă, cufundaţi într-o linişte atît de adîncă, încît Cici auzi zgomotul unei maşini ce trecu pe lîngă casă claxonînd. Poate că el avea nevoie să vorbească aşa, să se confeseze. Poate reuşea să afle adevărul, să-l calmeze. Merita să încerce.

- Bryan? Poţi vorbi cu mine, te voi asculta. îţi promit că te voi asculta şi nu te voi judeca.

O nouă linişte periculoasă se aşternu.

- *El,* rosti Bryan într-un tîrziu, cu glas spart.
- Cine? Bryan, te rog, poţi vorbi, nu e nici un pericol.
- *El este unicul, el îmi arată calea Domnului Iehova şi*

ce trebuie să facem ca să-l fim pe plac. Şi eu... şi eu... trebuie să le ascund, deoarece oasele trebuie păstrate, oasele şi carnea.

Un fior o zgudui pe Cici din cap pînă-n picioare. Bryan vorbea la fel ca June în jurnalul ei.

- Bryan... spune-mi despre... Ciocanul lui Dumnezeu.

- Era din lemn. *El* l-a făcut la strung, eu am incrustat numele. *El* m-a forţat, m-a silit.

- El? Vrei să spui tatăl tău, Bryan?

- Da... da... Urmă ceva imposibil de înţeles, după care auzi... Şi m-a lovit cu ea. Iar şi iar şi iar, spunea Bryan pe un ton monoton. A spus că era pedeapsa lui Dumnezeu şi el - el a folosit-o pe ea.

Pe ea.

O imagine îşi făcu loc în mintea ei, Ed Wykotsky lovind-o pe June.

- Tatăl... tatăl tău a folosit paleta de lemn, Ciocanul lui Dumnezeu, pe mama ta?

- Pe June... Junie... pe ea. Se auzi un hohot de plîns. Dar eu am fost cel... m-a silit să-l iau... şi să o lovesc şi eu. Iar şi iar! Iar şi iar! *Iar şi iar şi IAR ŞI IAR!*

Cici se trase înapoi uluită.

Bryan îi povestea că tatăl lui îlforţase să-l ajute s-o ucidă pe mama lui.

- Bryan, izbucni cuprinsă de milă şi teamă. O, Bry, Bryan. Erai doar un copil - nu aveai cum să te împotriveşti. Nu a fost vina ta.

- Am bătut-o cu Ciocanul lui Dumnezeu pînă cînd i-au căzut dinţii şi o rană adîncă i-a apărut în cap. După aceea, am ascuns-o, am păstrat oasele pentru Dumnezeu şi eu... şi eu...

Hohote de plîns - agonizante. Emoţii atît de puternice, încît

era aproape imposibil să le asculţi.

-*Am făcut ce a vrut, tot ce a vrut,* hohoti Bryan. *Am făcut totul, Cici. Sînt slab, mă auzi? Sînt slab, dar Dumnezeu este puternic şi el... el este şi mai puternic.*

încercă să-şi reprime groaza, întrebîndu-se pe cine numea Byran „el", mai puternic decît Dumnezeu? Tatăl lui? O voce care-i ordona ce să facă? Trebuia să-l determine să vorbească în continuare pînă cînd va reuşi să se calmeze, pînă cînd va percepe realitatea înconjurătoare. Dacă era într-adevăr un psihopat, s-ar putea să fi fost internat şi tratat. Poate exista cineva ce-i cunoştea problemele...

- Bryan, începu ea precaut, iei vreun medicament? Există vreo pastilă pe care ai putea să o iei ca să te simţi mai bine? Sau cineva pe care vrei să-l suni? Poate un sfătuitor?

- Nici un medicament, replică el hotărît. Şi nici un.... cuvintele se pierdură.

In fundal, Cici auzi un alt zgomot.

Alţi paşi.

Paşi ce nu erau ai lui Bryan.

Brusc, o cuprinse un val de speranţă, atît de intens încît începu să se clatine. Cineva venea să o salveze! Nu va muri fiindcă venise cineva care să o ajute. Vor vorbi cu Bryan pînă cînd ea va reuşi să urce treptele...

- *Nu,* îl auzi spunînd, cu glasul încărcat de o teamă atît de puternică încît o sperie şi pe ea.

- *Nu,* suspina Bryan. *NU. NU ÎNCĂ UNA, TE ROG... NU, NU MAI VREAU SĂ FAC ASTA. NU POT, NU POT, NU POT!*

O bubuitură puternică se auzi şi uşa se deschise izbindu-se de perete.

18

Lr loaia transformase drumul într-o suprafaţă neagră, lucioasă, ce reflecta farurile maşinii lui Heather ca o oglindă. De la radio se auzea muzica celor de la Aerosmith.

Heather cumpărase bere şi se năpustiră asupra cutiilor, luînd fiecare cîte o înghiţitură zdravănă.

- Hei, spunea întruna Dustin, hai să găsim nişte cutii poştale, vreţi? Sau poate o casă! O să mergem cu maşina de-a lungul peluzei ca să dărîmăm garajul! Haideţi să le arătăm ce putem!

- Nu cu maşina *mea,* strigă Heather, îmbrăcată cu geaca de piele neagră, cu franjuri lungi în dreptul umerilor. Nu vreau să-mi stric maşina!

- Este deja stricată. Ai o capotă şifonată parcă ai avut un accident. Nici spatele nu e mai grozav. Cei patru băieţi izbucniră în rîs, îmbrîncindu-se unul pe altul.

Strîns între Heather şi Matt, Aaron se amuza şi el. în ciuda celor din jurul lui, continua să se simtă totuşi neliniştit. O presimţire ciudată, deloc plăcută, îşi făcea loc tot mai puternic în mintea lui. Ar fi vrut să se îmbete şi să uite că era un delincvent juvenil, că tatălui lui nu prea îi păsa de el şi că trebuia să se hotărască dacă avea de gînd să mărturisească ceea ce se întîmplase în seara aceea de pomină.

- Hei! strigă aruncînd cutia goală pe jos. Mai avem bere? Vreau să mă *îmbăt!*

Cineva îi înmînă o altă cutie pe care Aaron o desfăcu imediat, vărsîndu-şi spuma pe blugi, înainte de a începe să bea.

- Hei, strigă Heather. Nu mai bea aşa repede. O s-o ter-

mini pe toată şi nu va mai rămîne nimic pentru noi. Nu sînt decît douăsprezece cutii.

- Mi-e sete, zise Aaron pe un ton sfidător, mototolind cutia şi aruncînd-o, fară să mai ceară alta; alcoolul nu-l făcea să se simtă deloc mai bine.

Se plimbau prin împrejurimi. A doua zi urma să vină maşina de gunoi şi oamenii scoseseră sacii la colţul străzii. Cum era toamnă şi se strîngeau foarte multe frunze uscate, unele case aveau şi mai mult de cincisprezece saci scoşi în faţă. La una dintre ele erau mai bine de treizeci.

- La naiba, zise Dustin. Sacii ăştia cu frunze parcă alcătuiesc o armată. Haide, Heather, să trecem peste ei.

- Nu, se împotrivi sora lui.

- Haide, haide, haide, o rugă Dustin, aplecîndu-se din spate şi apucînd mîna ei dreaptă aflată pe volan.

Heather scoase un strigăt în vreme ce maşina trecea peste saci, aruncînd în aer frunze şi bucăţi de plastic.

- Excelent! exclamă încîntat Dustin.

- Excelent! răsună şi ecoul celorlalţi prieteni ai săi.

- Ce spuneţi de bătrînul Petterman, întrebă Kevin. DeWayne Petterman era director adjunct la şcoală, un bărbat înalt, cu burtă şi profundă antipatie faţă de copii. El îl exmatriculase de două ori pe Kevin.

- Petterman? Am fost deja la el de vreo două sau trei ori. Presupune că s-ar putea să fim noi, respinse Matt ideea.

- Hai să mergem încă o dată - de data asta să-i distrugem cu adevărat proprietatea şi să intrăm în casă direct prin fereastră.

- Nu cu maşina *mea!* strigă Heather. Nu fiţi proşti! Ultima zgîrietură e din cauza voastră - nu am de gînd să vă las să-mi stricaţi maşina şi mai mult.

- Maşina ta, maşina ta, maşina ta, o îngînă Dustin, lovindu-şi sora în joacă. Bătrîna Heather Leather! Tocuri înalte! Castor! Heather *e* un castor! Castor!
- Taci! strigă Heather. Taci, taci, taci!
- Castor!
- Taci din gură!

Maşina coti cu un scrîşnet al ffînelor, aruncîndu-l pe Aaron în spate. O femeie ce alerga pe trotuar, îmbrăcată într-o pereche ridicolă de pantaloni scurţi, se opri să-i privească.

Minunat, îşi zise Aaron. Heather era atît de furioasă, încît nu se mai uita pe unde merge. în cîteva clipe, cineva avea să cheme poliţia şi se vor pomeni toţi înapoi în închisoare. Adevăraţi delincvenţi minori.

- Bryan Wyatt, zise el. Cuvintele îi ieşiră aproape involuntar de pe buze, ca şi cînd l-ar fi ajutat să se elibereze de o parte din tensiunea nervoasă ce-l chinuise întreaga după-amiază. Haide să vedem ce a mai rămas din garajul lui.

Heather coti la următoarea intersecţie, revenind pe drumul spre casă. O curiozitate neplăcută îi dădea tîrcoale lui Aaron. Oare cum arăta acum garajul? Cînd trecură pe lîngă locul cu pricina, strigînd şi stropindu-se cu bere, Aaron observă că rămăsese doar cimentul gol. Casa lui Bryan era învăluită acum în ceaţa ce se ridica de deasupra rîului Creek. Cîteva ferestre erau luminate slab.

Aaron miji ochii.

Ceva nu era în regulă. Nici o maşină nu era parcată în faţa casei sau pe alee, ca şi cînd Bryan nu ar fi fost acasă. Atunci ce căuta mama lui acolo?

Observă de asemenea că şi Bryan scosese aproape zece saci cu frunze; alături de ei, un alt obiect îi atrase atenţia, o cutie de

la sears, avînd inscripţionat congelator model scrin.
CU PARTEA ACEASTA ÎN SUS. NU ÎNGRĂMĂDIŢI ALIMENTELE.

Ca şi săptămîna trecută, îşi zise Aaron. Un val de greaţă îi inundă stomacul - Bryan era un tip ciudat. Cu o săptămînă înainte, o altă cutie de congelator se aflase în colţul casei.

El nu gătea - lua întotdeauna masa la restaurant.

Kevin tocmai o stropea pe Heather cu bere. Picături de spumă i se scurgeau din păr pe gît, pe haină şi chiar pe volan.

- La naiba! izbucni ea, ştergîndu-şi faţa. La naiba! Vă urăsc! Vă urăsc pe toţi! Nu sînt zdravănă de vă iau mereu cu maşina! Ticăloşilor!

Aaron se apleca spre ea, încercînd să o ajute să se şteargă. Un gînd îi încolţise în minte, deloc plăcut, stăruind undeva, în spatele celorlalte.

Ciudat, mai mult decît ciudat era Bryan Wyatt şi felul cum arăta casa, Mama lui se afla înăuntru.

- Heather... Heath, întoarce maşina, se auzi spunînd.

- Ce? întrebă fata furioasă, incluzîndu-l în categoria celorlalţi. Vă urăsc! Chiar vă urăsc! Imediat ce opresc maşina o să tom bere pe voi. O să vă săturaţi. O să vă arunc bere drept în faţă!

- Te rog, Heather, o imploră. Doamne, de ce nu avea carnet de conducere? întoarce într-o alee. Treci din nou pe lîngă casa lui. Vreau să văd cutia de congelator. Te rog!

- O cutie! Cui îi pasă de o cutie? replică Heather furioasă. Apoi, privindu-l lung pe Aaron, trase maşina într-o alee şi întoarse.

Aaron o privi uluit. Heather făcea ceea ce o rugase, deci fata îl plăcea. De asta îi lua tot timpul în maşină - nu din cauza fratelui ei, ci a lui.

Ajunseră din nou în dreptul casei lui Byran Wyatt.

Altceva şi mai ciudat se întîmplă chiar sub ochii lor.

Un bărbat ieşi împleticindu-se şi se năpusti spre locul unde fusese cîndva garajul. Apoi se opri, privind în urma lui ca şi cînd ceva îngrozitor îl urmărea.

Era Bryan Wyatt.

Uşa explodă cu o asemenea forţă, încît o trînti pe Cici pe podea. Pila îi zbură din mînă, în timp ce ea ateriza pe şoldul drept.

încercă să se ridice ca să se strecoare din faţa bărbatului ce sta în pragul uşii cu o bîtă uriaşă ridicată în aer.

Basher!

Dar nu era Bryan, ci un bărbat mai înalt, cu umeri ceva mai laţi şi cu o înfăţişare înspăimîntătoare; chipul îi era acoperit cu un ciorap care-i deforma trăsăturile.

BUM!

BUM!

BUM!

Cici se trase înapoi din faţa loviturilor.

- O, Doamne, te rog... Nici măcar nu-şi dădea seama că se ruga în vreme ce se strecura, pe jumătate tîrîndu-se din calea dezastrului.

BUM! O altă lovitură ateriză pe masă şi rupse unul dintre picioare. O puşculiţă de fier se afla pe margine şi Cici reuşi să o înşface.

BUM! Lovitura căzu la doar cîţiva centimetri de ea!

Cici se răsuci şi aruncă puşculiţa în direcţia agresorului, dar nu-l nimeri. Obiectul se prăbuşi pe podea, aproape de picioarele acestuia. Individul purta nişte adidaşi murdari, marca Reebok,

ce i se păreau foarte cunoscuţi.

Disperată, Cici se ascunse sub una dintre mese a cărei suprafaţă începu să trosnească sub forţa loviturilor. Doamne, bîta era confecţionată dintr-un lemn extrem de dur, iar Basher o mînuia ca şi cînd ar fi fost Paul Bunyan.

BUM! Cel de-al doilea picior al mesei cedă şi Cici abia reuşi să se lipească de perete, ghemuindu-se în spaţiul rămas.

- Te rog! strigă Cici. Putea zări picioarele lui Basher, încordate de efortul unei noi lovituri. *Te rog! Te rog!*

Poate că individul nici nu o auzea, poate că psihoza nu lăsa loc decît dorinţei de a ucide.

BUM! Lemnul lovi masa. Cici nu-şi putu stăpîni un geamăt de temă - ştia că el îşi dorea să fie îngrozită, o victimă la dispoziţia lui. Asta îi plăcea la nebunie!

Da... îl auzea gemînd, ca de plăcere - un bărbat masturbîndu-se, aproape de final.

O violentă repulsie o cuprinse.

Urmă altă lovitură şi masa tremură sub forţa ei. Ce bărbat putea fi atît de puternic? Trebuia să iasă cumva din starea de inactivitate. Dacă ar putea ajunge la unul din capetele mesei, ar lua puşculiţa pentru a o folosi drept armă...

Cici se strecură în locul cel mai îndepărtat de agresor - obiectul de fier era chiar lîngă ea, aproape de masa unde se ascunsese şi de tabloul electric.

Tabloul electric!

întuneric! Un întuneric negru ca smoala! îşi aminti spaima care o cuprinsese cînd Bryan o împinsese aici. Din cauza ferestrelor mici, cu geamuri groase, în subsol nu pătrundea lumina. Dacă ar reuşi să stingă becul, agresorul ar deveni o fiară greoaie, încercînd să se descurce în întuneric, incapabil să-şi

găsească victima.

BUM! O nouă lovitură, ce făcu lemnul de deasupra să vibreze cu atîta putere, încît Cici îşi dădu seama că i-ar fi putut sparge capul dacă ar fi nimerit-o. în curînd, asta se va şi întîmpla...

O, Doamne, *Cine naiba putea fi?* Ştia că nu era Bryan; făcuse dragoste cu el, îi cunoştea bine trupul şi l-ar fi recunoscut chiar şi cu chipul acoperit de ciorapul de nailon. Bărbatul din faţa ei era mai înalt şi mai masiv.

Privi cu prudenţă către celălalt capăt al mesei. Tabloul electric părea îngrozitor de departe. Se întrebă cum să ajungă la el înainte ca individul s-o lovească?

Se tîrî pe palme şi pe genunchi pînă în apropiere, urmărindu-l pe Basher. Nu i se vedeau decît pantofii şi marginea de jos a blugilor. Bărbatul făcu un pas mare înapoi şi Cici putu aprecia mărimea pantofilor.

Picioare de fost jucător de fotbal american.

Ghici. *

p

John Pickard. Erau picioarele lui - le văzuse de zeci de ori în timp ce el muncea în curtea casei, împingînd maşina de tuns iarba sau plantînd copaci. Dar de ce s-ar afla aici, la Bryan? Dacă Pickard era Basher, de ce existau cadavre în casa lui Bryan?

Un geamăt adînc, de plăcere, se auzi din direcţia lui. Pantofii imenşi se apropiară şi Cici auzi zogomotul unei noi lovituri.

BUM! Aşchii zburară în aer, la cîţiva centimetri de locul pe unde plănuise să se strecoare. Deci intuise pe unde va încerca ea să scape. O va omorî în bătaie. în curînd.

- Hei, zise Dustin cu voce scăzută, cine naiba e ăsta?
- Dobitocul, şopti Aaron.

Băieţii încetară să se mai certe, urmărindu-l pe Bryan Wyatt care trecea pe lîngă maşină, mişcîndu-se ca un robot.

Aaron se simţi cuprins de un presentiment îngrozitor. Ochii lui Bryan priveau drept înainte ca şi cînd nu vedea maşina lui Heather şi nici nu-i păsa. îşi ştergea întruna mîinile de palton, ca şi cum murdăria de pe ele refuza să se cureţe.

- E complet dus, şopti Heather. A luat cu siguranţă ceva.
- Hei, ce a luat? Vreun drog bun? rîse nervos Dustin. Părul lui părea aproape alb în lumina slabă din maşină, iar umbrele de pe chip îi confereau o expresie straniu de familiară - semăna cu cineva cunoscut.

Aaron tresări şi o senzaţie ciudată puse stăpînire pe el. Cum se putea aşa ceva? Ceva nu era în regulă.

Dustin semăna cu Bryan Wyatt.

Bryan continua să meargă de-a lungul trotuarului ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

Mama lui în casa lui Bryan.

Congelatorul de la colţul clădirii.

De ce un bărbat care trăia singur şi nu gătea niciodată ar avea nevoie de *două* congelatoare? Asta însemna că voia să conserve ceva în ele... Ceva ciudat, îngrozitor şi... şi mort.

Aaron simţi că se sufocă.

- Mama, spuse dîndu-şi seama că neliniştea ce-l bîntuise toată ziua avea legătură cu ea, cu Bryan, cu ceva îngrozitor... Dumnezeule, mama lui!

- Mama este în casa lui Bryan... o, Doamne, izbucni el în plîns, strîngînd braţul lui Dustin.

- *Trebuie să intrăm acolo, Dustin! Trebuie! Mama! Mama mea! Este acolo!*

BUM!

Aşchii de lemn zburară în aer atunci cînd bîta lovi marginea mesei. O bucată mică îi zgîrie obrazul. Cici se trase înapoi. Inima îi bătea atît de tare, încît îi era teamă că va face un atac de cord. încercă să-şi stăpînească frica, să gîndească. Era prizonieră sub masă, la dispoziţia lui. Exact aşa cum dorea criminalul; spaima femeilor îl excita. Era sigură că în cîteva secunde se va plictisi de jocul ăsta şi o va smulge din ascunzătoare. Nu avea curajul de a ieşi de sub masă înainte să întrezărească o modalitate de scăpare. Altfel, nu ar fi făcut decît să se avînte într-o altă capcană.

De cîte lovituri cu Ciocanul lui Dumnezeu era nevoie pentru a o omorî? Probabil că una singură ar fi de ajuns.

BUM! BUM! Picioarele lui Pickard se apropiau, apoi se îndepărtau uşor, îndoindu-se sub forţa loviturilor aplicate.

Cum de nu obosea din cauza efortului? Loviturile lui erau

acompaniate de respiraţie greoaie şi de cuvinte mîrîite.

Cici nu reuşea să înţeleagă ce anume spunea... ceva despre Dumnezeu, veneraţie şi focurile iadului.

Apoi, Cici îşi aminti. Dumnezeu. Focul iadului. Damnare. Toate existau în jurnal; dovadă a unui fanatism religios împărtăşit şi de Junie. Cum se putea una ca asta? John Pickard era vecinul ei, iar Junie ...

O parte bună şi una rea.

Negru şi alb. Atît Junie cît şi Ed erau aşa.

Junie şi Ed...

Ed...

John Pickard. Cici remarcase că semăna neaşteptat de mult cu Bryan, ca şi Dustin, de altfel. Aceleaşi trăsături şi aceeaşi înfăţişare chipeşă!

Dacă Pickard nu era numele lui adevărat?

Dacă îl chema de fapt Ed Wykotsky?

Barba lungă, ca aceea a lui Iehova, din fotografii, putea fi dată jos. încă douăzeci de ani şi ceva kilograme în plus, îl făcuseră să arate ca acum... Dumnezeule, îşi zise Cici îngrozită. Toate indiciile se potriveau. Ed Wykotsky era tîmplarul, afemeiatul, bărbatul violent care găsea plăcere în a ucide femeile în bătaie. Ed o ucisese pe Junie şi îşi silise fiul, pe Bryan, să-l ajute, transformîndu-l în complice. După aceea, îl obligase pe tînărul de paisprezece ani să se mute împreună cu el la Detroit unde, mai tîrziu, îşi schimbase numele în John Pickard şi se angajase ca tîmplar la G.M.

Mai tîrziu, cînd Bryan devenise student la Universitatea din Michigan, Pickard se recăsătorise, avusese un fiu, Dustin... şi continuase să ucidă.

O, Doamne, oare soţia lui Pickard fusese una dintre

victime?

Bryan se transformase într-un tînăr marcat de copilăria severă, îngrozit de tatăl lui, încredinţat că Ed era „mai puternic decît Dumnezeu“. Se stabilise în aceeaşi zonă cu Ed, gata să răspundă la chemarea tatălui său.

Dumnezeu e puternic, dar EL este şi mai puternic, mărturisise Bryan plîngînd.

Toate bănuielile lui Ann fuseseră întemeiate - era tipul de bărbat rigid ce ascundea o furie adîncă, crezîndu-se vinovat de moartea mamei sale. Religia fusese folosită ca o bîtă, şi lui Ed îi era foarte uşor să-l silească să ascundă cadavrele în casa lui mare şi pustie şi chiar să le transporte.

Poate că, uneori, Bryan lua parte la crime?

O greaţă imensă o copleşi.

Basher făcuse cîţiva paşi înapoi şi se opri. Un zgomot o îngrozi pe Cici - cel al metalului lovit. îngheţă. Ed scotea balamalele ce fixau masa de perete! în cîteva secunde, va fi expusă loviturilor.

19

LLJu, la naiba! îşi spuse Cici furioasă. *Nu mă va ucide! Nu-l voi lăsa. Nu-mi pasă cît de puternic este... O să rămîn în viaţă.*

Privi disperată în jur, căutînd o modalitate de a întîrzia executarea sentinţei. Puşculiţa de fier, în formă de maimuţă, se afla la doar cîţiva metri distanţă.

Dacă ar reuşi s-o ia, să-l lovească, ar putea ajunge pînă la uşă?

Cici renunţă imediat la idee. Bărbatul îi bloca ieşirea - era un

tip masiv, furios şi ar fi ajuns-o cu bîta. în afară de asta, stătuse ghemuită multă vreme, şi îi era teamă că s-ar putea împiedica.

Brusc, îşi aminti de tabloul electric aflat deasupra mesei. Totul era să reuşească să se urce *pe* masă. Cînd o împinsese pe scări, Bryan avusese avantajul că se afla mai sus. Nu s-ar putea folosi de acelaşi lucru împotriva lui Basher? Pe masă, nu ar mai fi fost o victimă atît de uşoară; poate ar reuşi chiar să se ferească de lovituri şi, cu siguranţă, ar putea arunca cu diferite obiecte în el.

Mai era şi tabloul electric. Dacă stingea luminile, ar fi fost dezorientat şi ea ar fi avut un avantaj însemnat.

- Aaah! strigă Basher gutural, lovind masa. CĂŢEA! DUMNEZEU PEDEPSEŞTE...

Dumnezeu nu are nici o legătură cu tine, ticălosule, gîndi Cici aşteptînd încordată clipa potrivită. La un moment dat, agresorul va fi în dezavantaj - asta cînd va ridica tăblia mesei, timp în care nu va putea mînui bîta. Asta îi acorda lui Cici cîteva clipe preţioase.

Aşteptă tot mai neliniştită. Oare se gîndea şi el la clipa în care ea va avea posibilitatea de a riposta?

în cele din urmă, momentul veni. Basher ridică masa cu ambele mîini, oferindu-i acele cîteva clipe de care avea nevoie. O secundă rămase îngrozită, apoi ţîşni în sus. Slavă Domnului că urma cursuri de aerobică.

Trei paşi în goană, cît pe ce să alunece pe parchetul lăcuit.

Se aruncă spre masă, dar calculă saltul greşit şi se lovi de margine.

Scoase un strigăt de durere şi, disperată, se chinui să se urce pe masă, strîngînd din dinţi de durere. După ce reuşi, se ridică în

picioare, triumfătoare, gata să ţipe de bucurie. Acum, îl putea privi de sus! Avea cît de cît controlul asupra situaţiei!

Bărbatul îşi smulsese ciorapul de pe faţă, dezvăluind un chip roşu de furie, contorsionat, cu buzele strînse şi ochii rotindu-se cu fervoarea predicatorilor ce apăreau la televizor. Nu încăpea nici o îndoială - era John Pickard.

- AAAH! strigă el, pregătindu-se să lovească din nou.

- Nu, nu, te rog! strigă Cici.

Ea îl văzu ridicînd bîta - urma o lovitură ca la baseball ce ar fi atins fie masa, fie pe ea.

-AAAH! DUMNEZEULE! urlă Pickard înainte de a lovi.

Cici sări la timp într-o parte. Simţul echilibrului perfecţionat în orele de aerobic şi în cele de balet se dovedi extraordinar. Se simţi invadată de un val de adrenalină şi de o bucurie aproape sălbatică.

- *Nu mă vei ucide!* strigă ea, sărind în sus şi atinse cu mîna tabloul electric, reuşind să-i deschidă uşiţa.

Două rînduri de siguranţe negre controlau curentul din casă. Din păcate, nu avea nici cea mai vagă idee care era cea de la subsol şi nici nu dispunea de timpul necesar. Cu ambele mîini, deşurubă siguranţele şi luminile se stinseră instantaneu.

Un întuneric adînc cuprinse camera rezervată hobby-urilor.

Băieţii aflaţi afară văzură că în cele cîteva camere luminate slab lumina s-a stins.

- Dumnezeule, murmură Aaron. Ce se întîmplă? Bryan Wyatt tocmai trecuse pe lîngă ei şi se făcuse apoi nevăzut în întunericul din intersecţie. Ce făcuse în casa aia? Şi de ce privea în urmă ca şi cînd cineva sau ceva l-ar fi urmărit. Neliniştea lui Aaron crescu brusc.

Sînt un prost! îşi zise furios. Stătuse în camera lui, ascultînd muzică la casetofon, dormind, în timp ce mama lui plecase prin întuneric şi *ploaie,* spre ticălosul de Bryan Wyatt. Ştiuse de la început unde se duce şi o lăsase să plece în miez de noapte.

- E înăuntru, repetă insistent, trăgîndu-l pe Dustin de braţ. El este un ticălos! Dacă i-a făcut vreun rău? Dustin... Trebuie să mergem acolo să o căutăm. Dustin - Dust!

Dustin îşi răsucea capul dintr-o parte în alta, cu nările ffemătînd, ca şi cînd simţea ceva ce ceilalţi nu sesizau.

- Nu ştiu, omule.
- Trebuie să intru. Trebuie să văd.

Aaron nu avea timp să se certe. Se strecură pe deasupra lui Kevin, deschise portiera, sări jos din maşină şi o luă la goană spre casă.

- Aaron, Aar... aşteaptă!

Aaron se întoarse şi îl zări pe Dustin în spatele lui, apoi pe Heather, cu haina de piele neagră ce o iacea aproape nevăzută în întunericul nopţii.

Ajunseră în faţa uşii al cărei geam îl spărsese Cici. Aaron se opri brusc, neştiind ce să facă în continuare. Dacă luminile se *stinseseră* şi Bryan Wyatt nu era în casă ...

Totuşi, mama lui *se afla* înăuntru şi asta i se părea un lucru îngrozitor.

- Trebuie să intrăm, îngăimă el.
- Hei, începu Dustin.
- Nu putem, rosti Heather cu o voce temătoare. Aaron, nu e bine, nu putem...

Apoi, auziră toţi strigătul disperat care venea dinăuntru.

Strigătul lui Cici.

- Aar! exclamă Dustin cu chipul alb ca varul. Cine e?

Mama ta?

- Da, la naiba!

Aaron deschise uşa pe care Bryan uitase să o încuie. Bucăţile de sticlă căzură înăuntru şi ţipătul se auzi mai tare; nu încăpea nici o îndoială. Era vocea mamei lui.

- Haide, izbucni Aaron împingînd-o pe Heather. Fugi - ia maşina. Mergi şi sună la poliţie, da?

-La...

-*Haide, cheamă-i, numărul este 911, Heather! Formează 911!* •

Plîngînd, Heather o luă la goană spre maşină, unde Matt şi Kevin priveau uluiţi pe geam întreaga scenă.

Aaron fugi în casă.

- Haide, haide, haide, repeta cu glasul sugrumat de teamă.

Prietenul său îl urmă în timp ce el încerca să-şi croiască drum prin sufrageria cufundată în întuneric. O beznă neagră ca smoala, de zeci de ori mai îngrozitoare decît oricare din coşmarurile lui.

- *Mamă,* strigă răguşit Aaron!

O bubuitură înfundată se auzi, ca şi cum o luptă ar fi avut loc într-o încăpere îndepărtată.

- *Mamă!* strigă el din nou, încercînd să se orienteze.

- Nu văd, nu văd, nu văd, striga Dustin în spatele lui. O să mă împiedic!

- Ba nu. Haide, Dust!

Dustin avea însă dreptate - nici o rază de lumină nu pătrundea de afară. Pete mari, negre indicau unde se afla mobila şi o strălucire slabă se reflecta de pe un obiect de metal lucios. Aaron fusese în casa lui Bryan doar de două ori şi abia privise

în jurul lui. La naiba! Era ca şi cum ar fi fost legat la ochi.

Alte bufnituri se auziră, ca de la o mare depărtare. Un alt strigăt.

Glasul unui bărbat.

- La naiba, la naiba! strigă Aaron în timp ce se luptau cu obstacolele nevăzute din cameră. îl auzi pe Dustin înjurînd şi ceva se prăbuşi la podea, spărgîndu-se în mii de cioburi. Poate era unul dintre ceasurile pe care Bryan nu-l lăsase să-l atingă.

BĂNUIALA

Aaron se lovi de o masă, apoi de zid. Disperat, pipăi peretele în căutarea întrerupătorului. Cînd îl găsi, apăsă de cîteva ori, însă nu se întîmplă nimic. Nu era curent.

La naiba, la naiba, la naiba! Ţipetele se auzeau mai tare, iar bubuiturile deveniseră îngrozitoare. Aaron îşi dădu seama că veneau de undeva de sub picioarele lui - din camera rezervată hobby-urilor, de la subsol, acolo unde Bryan avea mesele de lucru.

Dar unde erau scările ce duceau la subsol?

Aaron o luă la fugă în direcţia pe care o credea bună, însă se izbi cu faţa de ceva şi se dădu cîţiva paşi înapoi, dezorientat de impactul puternic. Se lovise de un perete. O durere îngrozitoare îi cuprinse capul, urmată de un val de greaţă.

Străduindu-se să-şi revină, îl auzi pe Dustin în spate, gemînd îndurerat:

- Aar, cred că mi-am scrîntit glezna sau poate că mi-am rupt piciorul.

- Atunci, aşteaptă aici, izbucni Aaron, şi pomi în direcţia în

care ştia că este bucătăria.

întunericul se întindea peste tot, spumos, irespirabil.

- CĂŢEA! TÎRFĂ! striga Basher, aruncîndu-se înainte.

Cici se răsuci, apucînd cu ambele mîini raftul de lemn de deasupra, încărcat cu ceasuri, puşculiţe, nave în sticle transparente - antichităţi colecţionate de Bryan. Trase, bucata de lemn se desprinse şi obiectele aflate pe ea căzură cu un zgomot asurzitor, unul dintre ele lovind-o la piciorul drept.

- TÎRFĂ BLESTEMATĂ! strigă bărbatul surprins de replica ei neaşteptată. Ceva îl lovise şi pe el.

Cici apucase raftul cu ambele mîini şi acum se străduia să-l mişte dintr-o parte în alta; deşi destul de greu pentru a fi manevrat ca o bîtă de base-ball, dacă se încorda şi îşi menţinea echilibrul, reuşea să facă o mişcare asemănătoare. Lemnul mare, greu o ajuta incredibil de mult.

Cu buzele strînse şi răsuflarea întretăiată, îşi pregăti lovitura. Se întreba unde era el? Cum va şti unde să lovească? Nu trebuia să dea greş. Nu avea decît o singură şansă şi dacă nu îl rănea, bărbatul putea să-i smulgă lemnul şi să-l folosească împotriva ei.

- *Haide, haide, haide,* se auzi strigînd. *Haide, Ed... Ed Wykotsky!*

- TÎRFĂ NECREDINCIOASĂ!

- *Haide!* strigă din nou facîndu-şi curaj, deşi palmele îi erau umede de teamă. *Haide, Basher! Loveşte-mă! Haide, loveşte-mă aşa cum ai lovit-o pe Ann!*

Placa lungă se balansă şi Cici îşi spuse disperată că nu-l va nimeri. Apoi, se auzi sunetul înăbuşit al lemnului lovind ceva moale.

Se auzi un geamăt adînc.

II lovise! Dumnezeule! îl rănise.

- *Oh!* strigă, lovind din nou cît putea de tare.

Spatele o durea îngrozitor din cauza efortului, dar răsplata veni sub forma unui alt geamăt de durere. Apoi, auzi o bufnitură. Oare scăpase Ciocanul sau îl rănise? întunericul o împiedica să vadă. în orice caz, reuşise să-l dezechilibreze şi poate că îl şi rănise suficient de grav. Nu avea timp de pierdut. Era singura ei şansă. Ţinînd placa în mîini, sări de pe masă; impactul cu podeaua îi provocă dureri înfiorătoare în picioare.

Învîrti din nou bucata de lemn fără a nimeri ceva; aruncă

arma şi, împleticindu-se, îşi croi drum spre uşă.

BĂNUIALA

Uşa... o ţintă imposibil de ajuns. întunericul din încăpere, asemenea unui giulgiu era înăbuşitor. întuneric... sufocant, în spatele ei, bărbatul urlă furios. Deci nu murise şi poate că nici nu-l rănise prea tare. Asemenea ei, bărbatul încerca să se orienteze, să o găsească şi să o ucidă. Doi oameni luptîndu-se disperaţi pe întuneric.

Cici reuşi să urce două trepte înainte ca pantoful să-i alunece - se prăbuşi, lovindu-se la burtă de ceva tare, una dintre blestematele puşculiţe ale lui Bryan. Lovitura avu efectul unui pumn în stomac şi îi tăie răsuflarea.

Cici rămase întinsă, încercînd să-şi recapete suflarea. Nu se putea mişca şi nu putea respira. Aici se va termina totul? Acesta era sfîrşitul? O secundă mai tîrziu, trupul lui ud de sudoare o zdrobi sub greutatea lui şi Cici îşi zise că acesta era sfîrşitul.

în timp ce mîinile lui îi căutau gîtul, Cici scoase un ultim strigăt, un strigăt disperat.

- *Mamă, Mamă, Mamă!* ţipă Aaron.

Nasul nu-l mai durea deloc. Bîjbîia prin bucătărie, lovindu-se de pereţi şi de dulapuri în căutarea treptelor ce duceau la subsol. Poate că ţipetele erau doar în mintea lui. Izbucni în plîns, plin de furie şi teamă. Uitase de Dustin care se tîra în camera de zi din cauza loviturii de la gleznă.

-*Mamă, vin, vin!*

Reuşise să ajungă în cămară, unde ceva îi atinse mîna - mătură sau un mop pe care îl înşfăcă din mers. Sunetul metalic îi spunea că era unul din acele ştergătoare cu storcător la un capăt. Folosise unul acasă şi ştia că avea o margine dură, ascuţită.

Aaron se năpusti spre treptele cufundate în beznă şi începu să coboare tîrînd în urma lui mopul. Dumnezeule - drumul în întunericul acela adînc era ca o sinucidere.

O clipă, se opri ameţit, dar îşi reveni imediat şi îşi aminti unde se afla; în holul micuţ din faţa camerei cu cuptoare şi a celei rezervate hobby-urilor.

Care uşă era cea bună şi unde se afla? se întrebă ameţit.

- *Mamă!* strigă disperat.

Un geamăt înăbuşit se auzi din stînga şi imaginea din mintea lui prinse contur; îşi aminti că mai venise aici şi că Bryan îl certase fiindcă atinsese ceasurile - camera avea un perete plin cu dulapuri şi un altul cu mese aliniate una lîngă alta.

Intră cu mopul ridicat.

- *Mamă, strigă din nou ca să-mi dau seama unde eşti!*

întuneric şi o presiune incredibilă în jurul gîtului. Cici stătea întinsă pe burtă, încercînd disperată să desfacă strînsoarea mîinilor care-i înconjurau gîtul cu degetele.

Mintea ei începuse deja să înregistreze mici explozii albe de lumină. Mîinile bărbatului o strîngeau de gît atît de puternic, încît nici un strop de aer nu mai pătrundea în plămînii ei.

Asta era moartea? O luptă îngrozitoare pentru a respira.

Cotul, îi şopti o voce interioară. Cici facu un efort, reuşi să ridice cotul şi lovi înapoi cît putu de tare. Spera să-l fi nimerit în gît. în ciuda strînsorii tot mai puternice, izbi din nou. Strînsoarea dispăru şi reuşi să respire. îi dăduse drumul şi-l auzi strigînd ceva. Trase cu lăcomie aer în piept. îi simţea mirosul sudorii. Plin de furie, se tîra pe podea în căutarea bîtei. Dacă o va găsi, o va ucide.

- *Mamă! Mamă! Mamă!* recunoscu, vocea lui Aaron.

Băiatul ei se afla acolo. Doamne, după ce Basher o va ucide pe ea, îi va omorî şi fiul. Amîndoi vor apărea la ştirile de la ora unsprezece, două victime a căror poveste va fi relatată la televizor.

O ură imensă o cuprinse. Auzi ceva rotindu-se prin aer. Aaron avea o armă pe care o învîrtea. Orice ar fi fost, nu se putea compara cu bîta lui Basher..

Trebuia să-l împiedice pe Basher să ajungă la bîtă.

Cici începu să lovească avînd forţa pe care i-o dădeau furia şi disperarea. Lovi carnea moale a unui alt trup - genunchi, testicule, stomac... Ura şi stropul de nebunie pe care-l descoperise în străfundul fiinţei sale îi dădeau o forţă pe care şi-o descoperise. Nu mai exista milă, nu dorea decît să *ucidă,* pentru a nu fi ucisă.

- *Mamă! Mamă!* strigă Aaron, dar Cici nu mai auzea nimic. Continua să lovească; nu-i mai păsa, voia doar să ucidă, să distrugă.

Nu auzi sirenele maşinilor de poliţie. Abia cînd în subsol răsunară strigătele poliţiştilor, conştientiză că totul se terminase.

EPILOG

LU olul spitalului era plin. Poliţiştii aşteptau în faţa uşilor, încercînd să împiedice intrarea cameramanilor de la televiziune şi a reporterilor care aflaseră de capturarea lui Basher.

Aaron stătea ghemuit lîngă Cici, aşteptînd ca medicii să-l consulte.

- Aşteaptă puţin, zise ea mîngîindu-i mîna. Nu va mai dura mult.

Cu nasul umflat şi cu vînătăi sub ochi, Aaron arăta ca o persoană care s-a încăierat în stradă. Cici ştia că nici ea nu arăta prea grozav - pentru prima dată în viaţă avea un ochi învineţit.

- Aar... ai fost extraordinar cu mopul ăla - nu am fi supravieţuit dacă nu erai tu.

- De fapt, dacă nu erai tu, completă el privind-o cu expresia fiului ce tocmai a descoperit că unul dintre părinţii săi este un adevărat erou. Nu mi-a venit să cred, mamă... l-ai bătut zdravăn. L-ai dat gata.

- Dar nu într-atît încît să nu poată merge la închisoare, unde va sta multă vreme de acum înainte, zise Cici răguşită. Ca şi Bryan

de altfel... pentru mulţi ani.

Se simţise uşurată că nu-l ucisese pe Basher. Nimeni, nici poliţia, nici Aaron, nici un prieten nu vor afla de momentul de nebunie care o ajutase să supravieţuiască.

Cîteva clipe, fusese şi ea la fel de dezechilibrată ca Basher.

- Ce ciudat, continuă Aaron. Tatăl lui Dustin este Basher.

- Ed Wykotsky, spuse Cici. Numele lui adevărat este Ed Wykotsky. Dar au fost doi agresori, fiule.

-Doi?

- Şi Bryan. Amîndoi sînt responsabili pentru crimele comise. Amîndoi suferă de aceeaşi psihoză. Poate într-o bună zi vei înţelege ce-ţi spun.

Cici înghiţi cu dificultate. O durea încă gîtul din cauza strînsorii puternice a lui Basher. Peste cîteva clipe urma să-i povestească detectivului Oleson despre Ed şi June Wykotsky, despre jurnal şi despre Ciocanul lui Dumnezeu; despre băiatul care fusese bătut şi traumatizat emoţional, forţat să ia parte la crimele tatălui său.

Violenţa propriei riposte începuse deja să se estompeze în mintea ei. încercase să ucidă, se confruntase cu propriul strop de nebunie ce semăna atît de mult cu al celor doi. Luni întregi de acum înainte va avea coşmaruri legate de asta.

Din celălalt colţ al camerei, un bărbat o privea insistent, într-o bună zi, va găsi pe altcineva... cineva care să-i poată fi prieten, iubit şi soţ. Dar asta va mai dura.

- Aaron Davis, strigă una din asistente.

- Du-te Aar, zise Cici împingîndu-şi uşurel fiul.

- Intru singur, nu trebuie să vii cu mine, mamă, spuse el ridicîndu-se în picioare. Cici îl urmări cum traversa camera spre uşa ţinută deschisă de asistentă - un adolescent chipeş, cu o expresie plină de mîndrie. îşi riscase viaţa ca să o salveze, se lovise rău la nas, dar nu se plînsese. Acum ştia că fiul ei va deveni un bărbat adevărat. Vor rezolva cumva povestea cu incendierea garajului şi îl vor ajuta şi pe Dustin.

Un val de dragoste o cuprinse, atît de puternic încît îi dădură

lacrimile.

Te iubesc, Aar, spuse în sinea ei, în vreme ce fiul ei intra în cabinet.

Sfirşit

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERI A CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin, **GHID DE CULTURĂ GENERALĂ (368 pag. / 198000 lei)**
F. Braunstein **RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE (288 pag. / 148000 lei)**
M HHat **100 DE PERSONALITĂŢI IMN IOAIETIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOULT1A OMENIRII (384 pag. / 198000 lei)**
Anca Balaci **DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN (368 pag. / 109000 lei)**
Larousse **CRONOLOGIA UNIVERSALĂ (608 pag. / 191000 lei)**
Marcel Bordei **ISTORIA ROMEI ANTICE (400 pag. / 148000 lei)**
R. Spangenburg, **ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 1 (256 pag. / 98000 lei)**
D.K. Moser **ISTORIA ŞTIINŢEI voi. 2 (256 pag. / 98000 lei)**
ISTORIA ŞTIINŢEI voi. 3 (224 pag./ 118000 lei)
ISTORIA ŞTIINŢEI voi. 4 (256 pag. / 138000 lei)
ISTORIA ŞTIINŢEI voi. 5 (304 pag. / 189000 lei)
F. Braunstein **ISTORIA CIVILIZAŢIILOR (304 pag / 148000 lei)**
Richard Tames **JAPONIA**

(384 pag. / 137000 lei)
Alex Hellemans **ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE (592 pag. / 278000 lei)**
John Simmons **100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII (384 pag./ 180000 lei)**
H. C. Schonberg **VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI (608 pag. / 290000 lei)**
V Zartarian **MARILE CIVILIZAŢII (304 pag. / 160000 lei)**
Pierre Miquel **16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI (192 pag. /140000 lei)**
Jean Prieur **MISTERELE REÎNCARNĂRII (288 pag./ 198000 lei)**
C. Groneman **NIMFOMANIA (336 pag. / 198000 lei)**
Charles Panati **CARTEA ÎNCEPUTURILOR (520 pag. / 249000 lei)**
D. Eliot Brody **ŞAPTE DESCOPERIRI EPOCALE ALE**
A. R. Brody **ŞTIINŢEI ŞI AUTORII LOR (400 pag. / 199000 lei)**

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

loan Lăzărescu **DICŢIONAR GERMAN-ROMAN; ROMÎN-GERMAN (624 pag. / 168000 lei)**
Voichiţa Ionescu **DICŢIONAR LATIN-ROMÎN (224 pag. / 60000 lei)**

III. SERIA BESTSELLERURI INTERNATIONALE

A. Dujovne Ortiz **PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC (272 pag. / 148000 lei)**
B. T. Bradford **PUTEREA UNEI FEMEI (368 pag. / 148000 lei)**
B. T. Bradford **VIAŢA MERGE ÎNAINTE (368 pag. / 148000 lei)**
UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 148000 lei)
UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 148000 lei)
REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 158000 lei)

SECRETUL EMMEI HARŢE (416 pag. / 198000 lei)

B. ***Delinsky*** **O TAINA DIN TRECUT (336 pag. /148000 lei)**

ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA (208 pag./II8000 lei)

TREI DORINŢE (368 pag. /148000 lei)

B. Delinsky

OCUL IUBIRII (416 pag. / 169000 lei)

SFIDEAZĂ-ŢI SOARTA (336 pag. / 189000 lei)

ENIGMA VĂDUVEI (336 pag. / 178000 lei)

TIM (352pag./128000 lei)

ATRACŢIE FATALĂ (448 pag. / 128000 lei)

C. McCullough Cristofer Fowler

VULTURUL SINGURATIC (352 pag. / 159000 lei)

SUBSTITUIREA (272 pag. / 128000 lei)

Danielle Steel

POVESTEA UNEI VIEŢI (256 pag. / 128000 lei)

NUNTĂ IN STIL HOLLYWOODIAN (416j>ag./ 168000 lei)

CĂLĂTORIA (368 pag. / 188000 lei)

FORŢE IREZISTIBILE (304 pag. / 180000 lei)

SĂRUTUL (336 pag. / 210000 lei)

IDENTITĂTI FURATE (416 pag. / i 52000 lei)

ACUM ORI NICIODATĂ (496 pag. / 142000 lei)

D. Kennedy

SECRETELE TRECUTULUI (336 pag. / 149000 lei)

Elizabeth Adler

LA DOLCE VITA (304 pag. / 170000 lei)

HOTEL RIVIERA (304 pag. / 189000 lei)

NEÎNCREDERE (352 pag. / 158000 lei)

NORMA (288 pag. / 118000 lei)

SINGURA IUBIRE (272 pag. / 138000 lei)

ACŢIUNEA MASCARADA (464 pag. / 159000 lei)

MOZAIC (560 pag. / 169000 lei)

E. Thornton

MAREA SCHIMBARE (544 pag./175000 lei)

E. Robles

Erich Segal

Gayle Lynds

APE TULBURI (432 pag. / 168000 lei)

J

CONSPIRAŢIA SPIRALA
(528 pag. / 229000 lei)

Gayle Lynds **MAIDANUL CU DRAGOSTE (416**
pag. / 160000 lei)

G.M. Zamfirescu **MIRAJUL PUTERII (432 pag. /**
128000 lei)

Harold Robbins **LANŢUL MINCIUNILOR (352j>ag.**
/ 168000 lei)

Iris Johansen **FARA SCRUPULE (464**
pag. / 148000 lei)

Irving Wallace J. **SINGURUL SECRET (560**
pag. / 178000 lei)

Briskin Jackie **SEDUCŢIE FATALĂ (416**
pag. / 168000 lei)

Collins **INTRIGI FAMILIALE LA HOLLYWOOD (464**
pag. / 159000 lei)
INFIDELITĂŢI LA HOLLYWOOD (448 pag. /
198000 lei)

James Patterson **JACK & JILL (416 pag. / 128000 lei)**
ŞOARECELE ŞI PISICA (432 pag. / 138000
lei)
MAREA RATARE (384 pag. / 137000 lei)
TRANDAFIRII SÎNT ROŞII (256 pag./ 159000 lei)
VIOLETELE SÎNT ALBASTRE (304 pag. /

James Patterson **190000 lei)**
CASA OGLINZILOR

J A n n Krentz **(352 pag. / 188000 lei)**
CĂSĂTORIE DE FORMĂ (320 pag. / 198000 lei)
ORA ZERO (480 pag. / 168000 lei)
SĂ NU-ŢI PIERZI SPERANŢA
<0 ÎUOAAAI.ÎN

Joseph Finder **(352 pag. /168000* lei")"**
TOP MODEL (400 pag. / 148000 lei)

Jude Deveraux **VOI CUCERI MANHATTANUL (608 pag. /**
168000 lei)

Judith Krantz **OBSESIA UNEI IUBIRI (544 pag./ 118000 lei)**
IUBIRE TRĂDATĂ (480 pag. / 138000 lei)
PARRY HOTTER (240
pag. /120000 lei)

Judith Lennox **PE URMELE LUI IUDA**
(336 pag. / 128000 lei)

Justin Scott KC

Ellis Kenneth

Royce

Kristin

Hannah Leona

Blair

Linda Howard

L. C. Douglas

Lucien Bodard

L. Edmonds

L. La Plante

M. Brent

Malika Oufkir, M. Fitoussi M. Cruz Smith

Max Seydlitz

M. H. Clark

M. Connelly

M. Crichton

M. Hartland Nelson DeMille

REGĂSIRE
(288 pag. / 198000 lei)
DE PARTEA ÎNGERILOR (416 pag. / 128000 lei)
ÎMPLINIRI (416 pag. / 128000 lei)
CAPCANA (336 pag. / 168000 lei)
LA VÎNATOARE DE BĂRBAŢI (336 pag. / 159000 lei)
ÎNTRE DORINŢĂ ŞI PERICOL (320 pag. / 178000 lei)
MARELE PESCAR (416 pag. / 148000 lei)
VĂDUVA LUI MAO (576 pag. / 119000 lei)
FARĂ TINE (432 pag. / 118000 lei)
UN SECRET TERIBIL (480 pag. / 199000 lei)
BELLA MAFIA (560 pag. / 158000 lei)
PIATRA CAPRICORNULUI (448 pag. / 128000 lei)
PRINŢESA CAPTIVA (384 pag. / 148000 lei)
GORKI PARK (448 pag. / 199000 lei)
ANOTIMPURILE LUPILOR (512 pag. / 138000 lei)
FARĂ SCĂPARE (288 pag. / 168000 lei)
REVELAŢIA (336 pag. / 168000 lei) ESCROCHERIA (320 pag. / 188000 lei)
PISTE FALSE (416 pag. / 159000 lei)
DARLING LILLY (320 pag. /189000 lei)
ANCHETA (352 pag. / 220000 lei)
PRADA
(448 pag. / 174000 lei)
PRIZONIERII TIMPULUI
(560 pag. / 188000 lei)
ANUL SCORPIONULUI (432 pag. / 128000 lei)
JOCUL LEULUI (688 pag. / 138000 lei)

Nelson DeMille

MISIUNE INGRATĂ (752 pag. / 240000 lei)

Nora Roberts

JOCUL DESTINULUI (512 pag./218000 lei)

DEZVĂLUIRE ŞOCANTĂ (480 pag. / 229000 lei)

Odile Weulersse

TEODORA, CURTEZANĂ ŞI ÎMPĂRĂTEASĂ (366 pag. / 149000 lei)

Patricia Rice

APROAPE PERFECT (352 pag. / 178000 lei)

P.-L. Sulitzer

ÎNVINGATOAREA (448 pag. / 128000 lei)

COPILUL CELOR ŞAPTE MĂRI (480 pag. / 138000 lei)

DINASTIA O'HARA (496 pag. / 128000 lei)

DINCOLO DE PASIUNE (496 pag. /148000 lei)

P.-L. Sulitzer P.

JOCURI MURDARE (376 pag. / 128000 lei)

Simons Philip

ATAC LA PREŞEDINTE (416 pag./ 137000 lei)

Shelby

FORŢA SPECIALĂ ALFA (400 pag. / 178000 lei)

MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR (512 pag. / 188000 lei)

COMPLOTUL GENERALILOR (672 pag./210000 lei)

R. Marcinko,
John Weisman
Robert Ludlum

DRUMUL SPRE OMAHA (592 pag. / 198000 lei)

DRUMUL SPRE GANDOLFO (332 pag. / 168000 lei)

PROIECTUL HADES (480 pag. / 198000 lei)

DECEPŢIA LUI PROMETEU (544 pag. / 198000 lei)

CERCUL MATARESE (532 pag. / 168000 lei)

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE (544 pag. / 179000 lei)

PROTOCOLUL SIGMA (560 pag. /199000 lei)

DIRECTIVA JANSON (640 pag. / 240000 lei)

TRADAREA LUI TRISTAN (480 pag. / 240000 lei)

Robert Ludlum

CASSANDRA COMPACT (400 pag. / 178000 lei)

OPŢIUNEA PARIS (480 pag./ 188000 lei)

Robert Ludlum,
Philip Shelby
Robert Ludlum,
Gayle Lynds

Robert Ludlum, Gayle Lynds **CODUL ALTMAN** **(528 pag. / 258000 lei)**

Sandra Brown **ALIBIUL** **(592 pag. / 158000 lei)**

SITUATIE LIMITĂ (256 pag. / 118000 lei)
CĂUTĂRI PERICULOASE (448 pag. / 148000 lei)
INVIDIE (496 pag. / 142000 lei)
SEDUCŢIE (208 pag./ 128000 lei)
CONFIDENTA NOPŢII (432 pag. / 163000 lei)
DILEMA (224 pag. / 189000 lei)

S. O'Flanagan **DINTR-O DATĂ SINGURĂ (448 pag. / 148000 lei)**

S. O'Flanagan **DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE (448 pag. / 209000 lei)**

Sylvia Nasar **O MINTE SCLIPITOARE (544 pag. / 175000 lei)**

Susan Howatch **DOMENIUL PENMARRIC (688 pag./ 158000 lei)**

Susan Howatch **ARISTOCRAŢII, DISPARIŢIE MISTERIOASA (448 pag. / 168000 lei)**

Sam §i Bettina Giancana **30 DE SECUNDE (448 pag. / 178000 lei)**

T. McKinley **ULTIMUL VALS AL MATILDEI (512 pag. / 153000 lei)**
SUB SEMNUL BLESTEMULUI (400 pag. / 199000 lei)

Thomas Harris **DRAGONUL ROŞU (400 pag. / 159000 lei)**

Thomas Harris **DUMINICA NEAGRA (352 pag. / 178000 lei)**

W. Graham **MARNIE (368 pag. / 128000 lei)**

IV. SERIA CARTE DIVERSĂ

J. Van Praagh **MESAJE DE DINCOLO DE MOARTE** **(304 pag. / 128000 lei)**

M. Enächescu **DETECTIVUL PARTICULAR O profesie de mare viitor (288 pag. / 118000 lei)**

Harry Harris **REVOLUŢIA CHELSKI (432 pag. / 150000 lei)**

Valter Curzi **MANUAL DE CHIROMANŢIE (176 pag. /148000 lei)**

Neil Somerville **ZODIACUL CHINEZESC - 2005 (400 pag. / 178000 lei)**

Petre Ispirescu **CELE MAI FRUMOASE BASME**
(304 pag. / 140000 lei)

V. COLECŢIA ROMANTICA

Amanda Quick **INELUL DE ADIO**
(320 pag. / 168000 lei)
MEDUZA ALBASTRĂ (368 pag. / 159000 lei)
DAMA DE COMPANIE (352 pag. / 198000 lei)
IMPULS IREZISTIBIL (256 pag. / 128000 lei)

B. Delinsky **CAPRICIILE DESTINULUI (384 pag./ 168000 lei)**
ADEVĂRATA DRAGOSTE (432 pag. / 148000 lei)

C. Cookson **NICIODATĂ NU E PREA TÎRZIU (272 pag. / 148000 lei)**
ÎMPOTRIVA RAŢIUNII (336 pag. / 168000 lei)
MISTERIOASA DOAMNĂ (352 pag. / 189000 lei)

Elizabeth Adler **TENTAŢIE (336 pag. / 158000 lei)**
ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA (288 pag. / 168000 lei)

E. Thorton **COMOARA BLESTEMATĂ (448 pag. / 128000 lei)**
PREŢUL NESOCOTINŢEI (416 pag. / 128000 lei)

Jude Deveraux **MAI MULT DECÎT AMANTĂ (336 pag. / 140000 lei)**

Jude Deveraux **NU SÎNT AMANTA NIMĂNUI (320 pag. / 178000 lei)**

Madeleine Brent **O NOAPTE DE IUBIRE (352 pag. / 199000 lei)**

Mary Balogh

A. D'Ennery **DOUA ORFELINE (176 pag. / 128000 lei)**

Luanne Rice **O VARĂ DE NEUITAT (384 pag. / 178000 lei)**

A. Joachimsthaler **SFÎRŞITULLUI HITLER**
(400 pag./118000 lei)
D. Volkogonov **LENIN - O nouă biografi (576 pag. / 128000 lei) TROŢKI - Etemul radical (528 pag. / 128000 lei**

MI. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

N. Hawthome **DIAVOLUL DIN MANUSCRIS (400 pag. / 122000 lei)**
Wilkie Collins **FEMEIA ÎN ALB**
(640 pag. / 148000 lei)
André Maurois **CLIMATE**
(288 pag. / 148000 lei)
Anne Brontë **NECUNOSCUTA DE LA WILDFELL HALL (560 pag. / 168000 lei)**
Charles Dickens **MARTIN CHUZZLEWITT vol. 1 (544 pag. /115000 lei);**
Voi. 2 (544pag./ 115000lei)
Joseph Conrad **AGENTUL SECRET (352 pag. / 128000 lei)**
W.S.Maugham **JULIA, LIZA DIN MAHALAUA LAMBETH (400 pag. / 148000 lei)**
Samuel Butler **ŞI TU VEI FI ŢĂRÎNĂ (480 pag. / 158000 lei)**
Maurice Druon **CONTESA**
(192 pag. / 138000 lei)

INTEGR M.ACRONIN

A. J. Cronin **FRUMOASA GRACIE**
(176 pag. / 128000 lei) SUB STELE (688 pag. / 198000 lei)
GRAN CANARIA (400 pag. / 178000 lei)

A. J. Cronin **CITADELA (464 pag. / 168000 lei) CASTELUL PĂLĂRIERULUI (592 pag. / 191000 lei)**

INTEGRALACLAVELL

James Clavell **SHOGUN voi. 1 + 2 (1392 pag. / 448000 lei) TAI-PAN voi. 1 + 2 (912 pag. /388000 lei) GAI-JIN voi. 1 + 2 (1452 pag. / 524000 lei) NOBILA CASĂ voi. 1 + 2 (1404 pag. / 549000 lei) VÎRTEJUL voi. 1 + 2 (1664 pag. / 400000 lei)**

VIII . CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Graham Greene **MIEZUL LUCRURILOR (400 pag. / 1680001ei)**

John Braine **DRUMUL SPRE ÎNALTA SOCIETATE (288 pag. / 148000 lei)**
VIAŢA IN ÎNALTA SOCIETATE (288 pag./148000 lei)

John Brame M. **MILIARDARUL (368 pag. /148000 lei)**

de Saint Pierre

IX. PAGINI DIN ISTORI A LUMII

SECOLUL EXTREMELOR (704 pag./ 148000 lei)

Eric Hobsbawm

X. CARTE MEDICALĂ

I BRONHOPNEUMOPATIA CRONICĂ OBSTRUCTIVĂ (272 pag. / 128000 lei) DIAGNOSTICUL DIFERENŢIAL ÎN DUREREA ACUTĂ (698 pag. / 633000 lei)

F. Mihălţan, **PRIMUL AJUTOR ÎN STĂRILE I® URGENIĂ FÎNĂ LA**
R. Ulmeanu **SOSIREA MEDICULUI (416 pag. /163000 lei)**
S. L Wiener

Colecto

Traian Ataman **CHIRURGIA OTOLOGICĂ**
(432 pag. / 306000 lei)

Colectiv **DIAGNOSTIC ŞI TRATAMENT ÎN PRACTICA MEDICALĂ (1496 pag. / 1299000 lei)**
DICŢIONAR MEDICAL ILUSTRAT (632 pag. / 848000 lei)

Colectiv **HARRISON PRINC IPII DE MEDICINĂ INTERNĂ**
Ediţia a 14-a (1090 pag. /200000 lei)

Colectiv **TESTE DE AUTOEVALUARE ŞI RECAPITULARE HARRISON**
Ediţia 14 (336 pag. / 400000 lei) MEDICINA LEGALĂ (336 pag. /
R M Stone **251000 lei) INTERPRETAREA TESTELOR DE DIAGNOSTIC**
Valentin Iftenie **(1328 pag./699000 lei)**
Jacques **HARRISON MANUAL DE MEDICINĂ Ediţia a 15-a (1200 pag. /**
Wallach **800000 lei) BACTERIOLOGIE GENERALĂ (232 pag.)**

Colectiv

XI. CARTE JURIDICĂ

Simona Ivana

INFRACŢIUNILE DE LOVIRE ŞI VĂTĂMARE A INTEX ¡RITĂ
ni CORPORALE SAU A SĂNĂTĂŢII
m **Cadrul juridic, aspecte medico-legale (176 pag. /164000 lei)**

Valentin Iftenie, A Bonn **CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI**
(336 pag. / 128000 lei)
AVOCATUL POPORULUI
O instituţie la dispoziţia cetăţeanului (432 pag’. /110000 lei)

Marin Voicu **ELEMENTUL SUBIECTIV ŞI STRUCTURA INFRACŢIUNII**
(144 pag. / 109000 lei)
NOUTĂŢI ADUSE DE ACTUALUL COD AL MUNCII

C-tin Brănzan **(176 pag./120000 lei)**
INDIVIDUALIZAREA JUDICIARĂ A PEDEPSELOR
(512 pag./ 300000 lei)

M.-Ketty Guiu

S. Dobrescu, Mihai Şeitan

Ştefan Daneş, V. Papadopol

Dorin Guncan **LIBERAREA PROVIZORIE PE CAUŢIUNE ŞI SUB CONTROL JUDICIAR (208 pag./180000 lei)**

Cristian Ionescu **INSTITUŢII POLITICE ŞI DREPT CONSTITUŢIONAL (448 pag. / 300000 lei) Legea nr. 373/24.09.2004 pentru alegerea Camerei Deputaţilor şi a Senatului şi Legea nr. 370/20.092004 pentru alegerea Preşedintelui Romîniei (224 pag. / 195000 lei)**

***** CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ (736 pag. / 230000 lei)**

XII. CARIE SOCIALĂ ŞI POLITICĂ

Valeriu Răpeanu **N. IORGA, M. ELIADE, N. IONESCU - Polemici, controverse, elogii (336 pag. / 128000 lei)** *P.-MariedeLaGorce\]\JT\Nl\lL,* **IMPERIU (256pag/ 1280001ei)**

Lee M. Silver **CLONAREA UMANĂ - Un şoc al viitorului (368 pag. / 128000 lei)**

Vasili Mitrokhin, **ARHIVA MITROKHIN**
C. *Andrew* **(576 pag. / 278000 lei)**

Pierre Lorrain **INCREDIBILA ALIANŢĂ RUSIA-STATELE UNITE (368 pag./ 125000 lei)**

Vasile Paul, **CENTRELE DE PUTERE ALE LUMII**
Ion Coşcodaru **(256 pag. / 120000 lei)**

André Gamblin **ECONOMIA LUMII 2004 (360 pag. / 299000 lei)**

G. H. Bennett **PREŞEDINŢII AMERICANI 1945-2004 (384 pag./219000 lei)**

XIII. BKK.RAI II CELEBRE

Frank McLynn **PRIN ABISURILE MINŢII. VIAŢA LUI JUNG UN GURU AL EIXX/II MODERNE. VIAŢA I I I JUNG voL I (400 pag / 119000 b) voL II (400 pag. / 119000 b)** *Constantin Gane* **TRECUTE VIEŢI DE DOAMNE ŞI DOMNIŢE voi. 1(624 pag./ 134000 lei); voi. II (624 pag. / 134000 lei)**

L. Feuchtwanger **GOYA (544 pag. / 148000 lei)**
ÎNŢELEPCIUNEA NEBUNULUI (464 pag. / 215000 lei)
André Maurois **POETUL REBEL - Viaţa lui Shelley (256 pag. / 128000 lei)**
André Maurois **VIAŢA LUI CHATEAUBRIAND (400pag./ 131000 lei)**
Michael White **LEONARDO (400 pag. / 168000 lei)**
Hannah Pakula **ULTIMA ROMANTICĂ**
Viaţa Reginei Maria a Romîniei (552 pag. / 240000 lei)
Pierre de Nolhac **MARCHIZA DE POMPADOUR (272 pag. / 138000 lei)**
AK Tolstoi **IVAN CEL GROAZNIC (336 pag. / 135000 lei)**
P.-J. Franceschini, Pierre Lunel **CAUGULA (304 pag. / 178000 lei)**
M. White, J. Gribbin **VIAŢA LUI DARWIN (400 pag. / 198000 lei)**
C. Erickson **JOSEPHINE - prima împărăteasă a Franţei (432 pag. / 199000 lei)**
E. Rossier **VIAŢA EXTRAVAGANTĂ A LUI HENRIC AL VIII-LEA (480 pag. / 199000 lei)**
Evelyne Lever **PE TREPTELE TRONULUI (240 pag. / 159000 lei)**
PE EŞAFOD - MARIA ANTOANETA Ultima regină a Franţei (432 pag. / 199000 lei)

XIV. THRILLER

Kenneth Royce **FIUL AMBASADORULUI (320 pag. / 128000 lei)**

XV. MEMORIA SECOLELOR

Claude Mossc **PROCESUL LUI SOCRATE (192 pag. / 68000 lei)**

François Mauriac *CAILE* MĂRII (256 pag. / 128000 lei)
William Golding PIRAMIDA
(272 pag. / 128000 lei)
W. Churchill ISTORIA AMERICII
(544 pag. / 249000 lei)

ULTIMELE APARIȚII

Colectiv CEA MAI FRUMOASA ISTORIE A LUMII
(208 pag. / 139000 lei)
Judith Lennox DRAGOSTE ȘI RĂZBUNARE (464 pag. / 175000 lei)
Josephine Cox PUTEREA DRAGOSTEI (364 pag. / 169000 lei)
ZOONOZE (864 pag. / 850000 lei)
Colectiv
Lisa Scottoline OBSESIA
(336 pag. / 169000 lei)
NicolasJ. Talley EXAMINAREA CLINICĂ
S. O'Connor Tratat de semiologie ilustrat (528 pag. / 699000 lei)
100 CELE MAI MARI DEZASTRE (368 pag. / 230000 lei)
S. J.Spignesi SPAIMELE TRECUTULUI (352 pag. / 198000 lei)
LA FRONTIERELE ȘTIINȚEI (168 pag. / 168000 lei)
J. Ann Krentz SUSPANS (376 pag. / 230000 lei)
SUB TEROARE (480 pag./ 218000 lei)
Michael White 100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII
Sidney Sheldon (384 pag. / 199000 lei)
Steve Martini *Elizabeth Abbott* O ISTORIE A AMANTELOR (472
pag. / 249000 lei)
DRK Blkad *Daniel Burt* DICȚIONAR DE DROGURI, TOXICOMANII ȘI
DEPENDBVIE *Jean-Louis Senon* (752 pag. / 490000 lei)
Pamela AndersonLN VIS ÎMPLINIT
(336 pag. / 210000 lei)
David Brownstone *ENClCLOPEDlA* RĂZBOAIELOR *Irene Franck* (608 pag. / 299000 lei)

C L U B U L C Î R T I I L I D E R

Bdul. Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4 cod 040128,
Bucureşti, Tel: 337.30.67
0723.335.197

Expeditor ______________________ 0744-530:ZZ° .....
Strada ------------------------------------- Nr. ___
Bl. Sc. _____________ Et. ____ Ap. _________

Judeţ.. Sector
Cod _ Localitate
Tel. —

Destinatar:

C.P. 42-7?
Bucureşti

TITLURI COMANDATE:

Titlul	Nr. ex.	Titlul	Nr. ex.
1..	_	6. ____________________	
2..	____________	7. ____________	
3..	_	8. ____________________	
4..	___________	9. _____________	
5..		10 ____________________	

4